

ΑΡΧΑΙΑ Α, Β /

ΒΙΚΤ. ΚΡΗΤΙΚΟΥ — ΓΕΩΡ. ΠΑΠΑΔΙΚΟΝΟΜΟΥ

ΕΚΛΟΓΑΙ
ΕΞ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ
ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Α' και Β' ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ

002
ΚΛΣ
ΣΤ2Β
677

ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ ΔΙΔΑΚΤΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ
ΑΘΗΝΑΙ 1969

ΣΤ'

89

ΣΧΒ

Κρητικός (Βίωμα)

ΕΚΛΟΓΑΙ
ΕΞ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ
ΕΘΝΙΚΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ, ΕΡΕΥΝΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ

ΑΡΧΑΙΑ

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ

ΣΤ'

89

ΣΧΒ

ΒΙΚΤ. ΚΡΗΤΙΚΟΥ — ΓΕΩΡ. ΠΑΠΑΘΙΚΟΝΟΜΟΥ

Κρητικός (Βίωμα)

ΕΚΛΟΓΑΙ ΕΞ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Α' και Β' ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ

ΕΛΛΑΣ

21 ΑΠΡΙΛΙΟΥ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΒΟΥΛΗΣ

ΕΔΡΗΣΙΑΤΟ

Ο.Ε.Δ.Β.

α/ε. αριθ. εισαγ. *3234* του έτους 1969

ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ ΔΙΔΑΚΤΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ

ΑΘΗΝΑΙ 1969

002
408
ΣΡ2R
674

ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΑΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

ΕΚΔΟΣΗ

ΕΣΤΙΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ

ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ

ΕΛΛΑΣ

ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΗ

ΕΛΛΑΣ

ΙΣΤΙΤΟΥΤΟ ΓΕΝΙΚΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ

ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΟΝ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Ὁ Αἰσώπος εἶναι ὁ διασημότερος τῶν ἀρχαίων μυθογράφων. Ὀλίγα γνωρίζομεν περὶ τοῦ βίου του. Λέγεται ὅτι ἐγεννήθη εἰς τὴν Φρυγίαν τῆς Μ. Ἀσίας κατὰ τὸν ἕκτον αἰῶνα πρὸ Χριστοῦ, ὅτι ἦτο δοῦλος τοῦ Σαμίου φιλοσόφου Ἰάδμονος καὶ ὅτι ἐλθὼν μετὰ τοῦ κυρίου του εἰς τὴν Ἑλλάδα ἀπληλευθέρωθη βραδύτερον ὑπ' αὐτοῦ. Ἐπίσης λέγεται ὅτι ἦτο ἀνάπηρος καὶ δύσμορφος, ἀλλ' εἶχε σπινθηροβόλον πνεῦμα καὶ ἠρέσκετο νὰ διηγῆται μύθους πειρακτικούς μὲ τὸν σκοπὸν νὰ διορθῶνῃ τὰ ἐλαττώματα τῶν ἀνθρώπων. Διὰ νὰ ἐπιτύχῃ καλύτερον τὸν σκοπὸν του καὶ διὰ νὰ καταστήσῃ τοὺς μύθους του διδακτικούς, ζωηροὺς καὶ εὐχαρίστους, μεταχειρίζεται :

1) τὴν **προσωποποιίαν**, διὰ τῆς ὁποίας παριστᾷ ὡς λογικὰ πρόσωπα ὁμιλοῦντα καὶ ἐνεργοῦντα τὰ ἀψυχα πράγματα, τὰ φυτὰ καὶ πολλάκις τὰ ἄλογα ζῶα, καὶ

2) τὴν **ἀλληγορίαν**, διὰ τῆς ὁποίας διδάσκει ἄλλα λέγων καὶ ἄλλα ἐνοῶν· ἀφήνει τοιουτοτρόπως ἐκείνους, οἱ ὅποιοι ἀκούουν τὸν μῦθον, νὰ ἐξαγάγουν μόνοι των τὸ διδακτικὸν συμπέρασμά του.

Οἱ μῦθοι τοῦ Αἰσώπου, οἱ λεγόμενοι **Αἰσώπειοι μῦθοι**, διεδόθησαν εὐρύτατα. Τούτους ἐμιμήθησαν κατόπιν καὶ ἄλλοι Ἕλληνες, Ῥωμαῖοι καὶ νεώτεροι Εὐρωπαϊοὶ μυθογράφοι.

Α΄. ΑΙΣΩΠΕΙΟΙ ΜΥΘΟΙ

1. Λέαινα και άλώπηξ.

Ἐλώπηξ λέαιναν ἔσκωπτεν, ὅτι ἓνα μόνον τίκτει· ἡ δὲ λέαινα εἶπεν· «ἓνα, ἀλλὰ λέοντα!».

2. Ἐριφος και λύκος.

Ἐριφος ἐπὶ τινος ὑψηλοῦ δώματος ἦν. Ἐπειδὴ δὲ λύκον διαβαίνοντα εἶδεν, ἐλοιδόρει καὶ ἔσκωπτεν αὐτόν. Ὁ δὲ λύκος εἶπεν αὐτῷ· «Οὐ σύ με λοιδορεῖς, ἀλλ' ὁ τόπος».

3. Βόες και λέων.

Ἐνέμοντο τρεῖς μετ' ἀλλήλων βόες. Λέων δὲ τούτους φαγεῖν θέλων, διὰ τὴν ὁμόνοιαν ἐδειλία· αἰμύλοις δὲ λόγοις τούτους διαχωρίσας, μεμονωμένους ἓνα καθ' ἓνα τούτων εὐρών, ἀδεῶς κατήσθιε.

4. Λύχνος.

Μεθύων λύχνος ἐλαίῳ καὶ φέγγων ἐκαυχᾶτο, ὡς ὑπὲρ ἥλιον λάμπει. Ἀνέμου δὲ πνεύσαντος εὐθύς ἐσβέσθη. Τὸ δεῦτερον δὲ ἄπτων τις εἶπεν αὐτῷ· «Φαῖνε, λύχνε, καὶ σίγα· τῶν ἀστέρων τὸ φέγγος οὐδέποτε ἐκλείπει».

5. Γυνή καὶ ὄρνις.

Γυνή τις ὄρνιν εἶχε καθ' ἐκάστην ἡμέραν ὦν αὐτῇ τί-
κτουσαν. Νομίσασα δὲ ὡς, ἐὰν πλείους ἢ ὄρνις τροφὰς λάβῃ,
δὶς τέξεται τῆς ἡμέρας, διπλασίως αὐτὴν ἐκρίθιζεν. Ἄλλ' ἡ
ὄρνις παχεῖα γενομένη, οὐδ' ἅπαξ τῆς ἡμέρας ἔτικτε.

6. Κώνωψ καὶ βοῦς.

Κώνωψ κέρατι βοὸς πολὺν χρόνον ἐπικαθίσας, ἐπειδὴ
ἀπαλλάττεσθαι ἔμελλεν, ἐπυνθάνετο τοῦ βοός, εἰ ἤδη βούλε-
ται αὐτὸν ἀπελθεῖν. Ὁ δὲ εἶπεν· « Ἄλλ' οὔτε ὅτε ἤλθες ἔγνων,
οὔτε, ἐὰν ἀπέλθῃς, γνώσομαι ».

7. Αἰῖ καὶ αἰγοβοσκός.

Αἰγοβοσκός τὰς αἰγας ἀνεκαλεῖτο πρὸς τὴν μάνδραν.
Μία δ' ἐξ αὐτῶν ὑπελείφθη· ἡδὺ γὰρ τι ἔτρωγε. Ῥίψας δὲ ὁ
ποιμὴν λίθον, τὸ κέρας αὐτῆς συνέτριψεν εὐστοχήσας. Καθι-
κέτευε δὲ τὴν αἶγα μὴ εἰπεῖν τοῦτο τῷ δεσπότη. Ἡ δὲ εἶπε·
«Κἂν ἐγὼ σιωπήσω, πῶς κρύψω; Πρόδηλον γὰρ ἐστὶ πᾶσι
τὸ κέρας μου συντετριμμένον».

8. Ἀλώπηξ καὶ βότρυς.

Ἀλώπηξ λιμώττουσα, ὡς ἐθεάσατο ἐπὶ τινος ἀνα-
δενδράδος βότρυς κρεμαμένους, ἐβουλήθη αὐτοὺς ἀρπάσαι,
ἀλλ' οὐκ ἐδύνατο. Ἀποχωροῦσα δὲ πρὸς ἑαυτὴν εἶπεν· «ὄμ-
φακές εἰσι».

9. Κυνηγός καὶ δρουστόμος.

Κυνηγός τις λέοντος ἔχνη ἐπιζητῶν δρουστόμον ἠρώτη-
σεν, εἰ εἶδεν ἔχνη λέοντος καὶ ποῦ ὁ λέων κοιτάζει. Τοῦ δὲ
εἰπόντος, «καὶ αὐτὸν τὸν λέοντά σοι ἤδη δείξω», ὁ κυνηγός
ὠχριάσας ἐκ τοῦ φόβου καὶ τοὺς ὀδόντας συγκρούων εἶπεν·
«Ἴχνη μόνα ζητῶ, οὐχὶ αὐτὸν τὸν λέοντα».

10. Πῆραι δύο.

Ἀνθρώπων ἕκαστος δύο πῆρας φέρει, τὴν μὲν ἔμπροσθεν, τὴν δὲ ὀπισθεν, γέμει δὲ κακῶν ἑκατέρα· ἀλλ' ἡ μὲν ἔμπροσθεν ἀλλοτρίων γέμει, ἡ δὲ ὀπισθεν τῶν αὐτοῦ τοῦ φέροντος. Καὶ διὰ τοῦτο οἱ ἄνθρωποι τὰ μὲν ἑαυτῶν κακὰ οὐχ ὀρῶσι, τὰ δὲ ἀλλότρια πάνυ ἀκριβῶς θεῶνται.

11. Λέων καὶ ταῦρος

Λέων ταύρῳ παμμεγέθει ἐπιβουλεύων, ἔγνω δόλω αὐτοῦ περιγενέσθαι. Καὶ δὴ προσκαλεσάμενος τὸν ταῦρον, εἶπε πρὸς αὐτόν· «Πρόβατον ἔθυσσα, ὦ φίλε, καί, εἰ βούλει, σήμερον συνεστιθῶμεν». Ἐβούλετο δὲ ὁ λέων, μετὰ τὸ κατακλιθῆναι τὸν ταῦρον, καταφαγεῖν αὐτόν. Ὁ δὲ ἐλθὼν καὶ θεασάμενος λέβητας πολλοὺς καὶ ὀβελίσκους μεγάλους, τὸ δὲ πρόβατον οὐδαμοῦ, ἀπηλλάττετο οὐδὲν εἰπών. Τοῦ δὲ λέοντος αἰτιωμένου αὐτόν καὶ τὴν αἰτίαν μαθεῖν θέλοντος, δι' ἣν, εἰ καὶ οὐδὲν δεινὸν ἔπαθεν, ἀπέρχεται, ὁ ταῦρος εἶπεν· «ἀλλ' ἔγωγε οὐ μάτην τοῦτο ποιῶ καὶ φεύγω, ὦ λέων· ὀρῶ γὰρ παρασκευῆν οὐχ ὡς εἰς πρόβατον, ἀλλ' εἰς ταῦρον ἡτοιμασμένην».

12. Λέων καὶ ὄνος καὶ ἀλώπηξ.

Λέων καὶ ὄνος καὶ ἀλώπηξ, συμμαχίαν ποιησάμενοι, ἐξῆλθον εἰς ἄγραν. Πολλῶν δὲ θηρίων ἀγρευθέντων, ὁ λέων τῷ ὄνῳ διανεῖμαι προσέταξε. Τοῦ δὲ τρεῖς μερίδας ἴσας ποιήσαντος καὶ ἐκλέξασθαι αὐτῷ παραινούντος, ὁ λέων ἀγανακτήσας τὸν ὄνον κατέφαγε καὶ τῇ ἀλώπεκι μερίσαι προσέταξε. Ἡ δέ, πάντα εἰς μίαν μερίδα συναθροίσασα καὶ ὀλίγα ἑαυτῇ καταλιποῦσα, παρήγει αὐτῷ ἐλέσθαι. Ἐρομένου δὲ τοῦ λέοντος, τίς αὐτὴν οὕτω διανέμειν ἐδίδαξεν, ἡ ἀλώπηξ εἶπεν· «Ἡ τοῦ ὄνου συμφορά».

13. Πίθηκος καὶ ἀλιεῖς.

Πίθηκος ἐπὶ τινος ὑψηλοῦ δένδρου καθήμενος, ὡς εἶδεν ἀλιεῖς ἐπὶ τινος ποταμοῦ σαγήνην βάλλοντας, παρετήρει τὰ ὑπ' αὐτῶν γιγνόμενα. "Ὅτε δ' οὗτοι τὴν σαγήνην κατέλιπον καὶ μικρὸν ἀπεχώρησαν, καταβάς ἀπὸ τοῦ δένδρου ἐπειράτο μιμεῖσθαι αὐτούς. Ἐγκλεισθεὶς δ' ἐν τοῖς δικτύοις ἐκινδύνευε πνιγῆναι. Τότε δὲ πρὸς ἑαυτὸν εἶπεν· « Ἄλλ' ἔγωγε δίκαια πάσχω· τὶ γὰρ ἀλιεύειν μὴ μαθῶν τούτῳ ἐπεχείρουν; ».

14. Κομπαστής.

Ἄνθρωπος ἐπὶ ἀνανδρίᾳ ἐκάστοτε ὑπὸ τῶν πολιτῶν ὀνειδιζόμενος, ἀποδημήσας ποτὲ μετὰ πολὺν χρόνον ἐπανῆλθε. Κομπάζων δὲ διηγεῖτο τάδε· « Ἀποδημῶν πολλὰ καὶ μεγάλα ἔδρασα καὶ ἐν τῇ Ῥόδῳ τοιοῦτον πῆδημα ἐπήδησα, οἷον οὐδεὶς τῶν Ὀλυμπιονικῶν δύναται πηδῆσαι. Μάρτυρας δὲ ποιοῦμαι πάντας, ὅσοι με τοῦτο τὸ πῆδημα πηδήσαντα εἶδον ». Εἷς δὲ τῶν ἀκουόντων εἶπεν· « ὦ φίλε, οὐκ ἀνάγκη ἄλλους μάρτυρας ποιήσασθαι· ἰδοὺ ἡ Ῥόδος, ἰδοὺ καὶ τὸ πῆδημα ».

15. Ἴππος καὶ ὄνος.

Ἀνθρωπὸς τις εἶχεν ἵππον καὶ ὄνον. Ὀδευόντων δέ, εἶπεν ὁ ὄνος τῷ ἵππῳ· « Ἄρον τοῦ ἐμοῦ φορτίου μέρος, εἰ ἐθέλεις εἶναι με σῶνον ». Ὁ δὲ οὐκ ἐπέισθη. Μετ' οὐ πολὺ ὁ ὄνος πεσὼν ἐκ τοῦ κόπου, ἐτελεύτησε. Τοῦ δὲ δεσπότητος πάντα ἐπιβαλόντος τῷ ἵππῳ καὶ αὐτὴν τὴν τοῦ ὄνου δορὰν, οὗτος θρηγῶν ἐβόα· « Οἴμοι τῷ παναθλίῳ, τί μοι συνέβη τῷ ταλαιπώρῳ; Μὴ θελήσας μικρὸν βάρος λαβεῖν, νῦν ἅπαντα βαστάζω καὶ τὸ δέρμα ».

16. Ὄνος καὶ λεοντῆ.

Ὄνος δορὰν λέοντος ἐπενδυθεὶς λέων ὑπὸ πάντων ἐνο-

μίζετο καὶ φυγὴ μὲν ἦν ἀνθρώπων, φυγὴ δὲ ποιμνίων. Ὡς δέ, ἀνέμου πνεύσαντος, ἡ δορὰ περιηρέθη καὶ γυμνὸς ὁ ὄνος ἦν, τότε δὴ πάντες ἐπιδραμόντες, ξύλοις καὶ ῥοπάλοις αὐτὸν ἔπαιον.

17. Ἴππος καὶ στρατιώτης.

Ἴππον τὸν ἑαυτοῦ στρατιώτης, ἕως μὲν καιρὸς τοῦ πολέμου ἦν, ἐκρίθιζεν, ἔχων αὐτὸν συνεργὸν ἐν ταῖς τοῦ πολέμου ἀνάγκαις. Ὅτε δ' ὁ πόλεμος κατέπαυσεν, εἰς ἔργα πολλὰ καὶ φόρτους βαρεῖς ὁ Ἴππος εἰργάζετο, ἀχύρω μόνῳ τρεφόμενος. Ὡς δὲ πάλιν πόλεμος ἠκούσθη καὶ ἡ σάλπιγξ ἤχησεν, ὁ δεσπότης τὰ ὄπλα λαβὼν καὶ τὸν Ἴππον χαλινώσας εἰς τὸν πόλεμον ἦλθεν. Ὁ δ' Ἴππος συνεχῶς ἐπιπτε μὴδὲν ἰσχύων καὶ τῷ δεσπότη ἔλεγεν· «Ἀπελθε μετὰ τῶν πεζῶν ὀπλιτῶν νῦν· σύ γὰρ ἀφ' Ἴππου εἰς ὄνον με μετεποίησας καὶ πῶς πάλιν ἐξ ὄνου Ἴππον θέλεις ἔχειν;».

18. Γεωργοῦ παῖδες.

Γεωργοῦ παῖδες αἰεὶ πρὸς ἀλλήλους ἤριζον. Ὁ δὲ πατήρ ἐπειρᾶτο πείσαι τούτους ὁμονοεῖν, ἀλλ' οὗτοι τοῖς λόγοις αὐτοῦ οὐκ ἐπέιθοντο. Διὸ ἠθέλησε παραδειγματι διδάξαι καὶ παρήνεσεν αὐτοὺς ῥάβδων δέσμην κομίσει. Τῶν δὲ παίδων τὸ προσταχθὲν ποιησάντων, πρῶτον μὲν ἀθρόας τὰς ῥάβδους ἐκέλευσε θραύειν. Ἐπειδὴ δὲ οὐκ ἠδύναντο, τὴν δέσμην λύσας ἀνὰ μίαν ῥάβδον θραύσαι ἐκέλευεν ἕκαστον. Τῶν δὲ παίδων ῥαδίως ταύτας θραυσάντων, εἶπεν· «Ἦδη τῷ ἔργῳ ἐπέισθητε· καὶ ὑμεῖς, ὦ παῖδες, ἐὰν μὲν ὁμονοῆτε, ἀχείρωτοι τοῖς ἐχθροῖς ἔσεσθε· ἐὰν δὲ πρὸς ἀλλήλους ἐρίζητε, εὐάλωτοι».

19. Ποιμὴν ψεύστης.

Ποιμὴν πρόβατα νέμων τοὺς ἀγρότας πολλάκις ἐπεκα-

λείτο λέγων· «βοηθεῖτε· λύκος ἔρχεται». Οἱ δ' ἀγρόται τρέχοντες εὗρισκον τοῦτον οὐκ ἀληθεύοντα. Μετὰ δὲ ταῦτα, ὅτε τῇ ἀληθείᾳ ὁ λύκος ἐπῆλθεν, ὁ ποιμὴν ἐβόα «βοηθεῖτε, λύκος», ἀλλ' οὐδεὶς ἐπίστευεν, ὥστε προσδραμεῖν καὶ βοηθῆσαι αὐτῷ. Ὁ δὲ λύκος εὐρῶν ἄδειαν, εὐκόλως τὴν ποίμνην πᾶσαν διέφθειρε.

20. Γεωργὸς καὶ παῖδες αὐτοῦ.

Γεωργὸς τις μέλλων καταλύειν τὸν βίον καὶ βουλόμενος τοὺς ἑαυτοῦ παῖδας πείραν λαβεῖν τῆς γεωργίας, προσκαλεσάμενος αὐτούς, ἔφη· «Παῖδες ἐμοί, ἐγὼ μὲν ἤδη τοῦ βίου ἀπέρχομαι· ὑμεῖς δέ, ἅπερ ἐν τῇ ἀμπέλῳ ὑπ' ἐμοῦ κέκρυπται, ζητήσαντες εὐρήσετε πάντα». Οἱ μὲν οὖν νομίσαντες θησαυρὸν ἐκεῖ που κατορωρύχθαι, πᾶσαν τὴν τῆς ἀμπέλου γῆν μετὰ τὴν τοῦ πατρὸς τελευτὴν κατέσκαψαν. Καὶ θησαυρὸν μὲν οὐχ εὗρον, ἀλλ' ἡ ἀμπελος καλῶς σκαφεῖσα, πολλῶ πλείονα τὸν καρπὸν ἀνέδωκε.

21. Πατὴρ καὶ θυγατέρες.

Εἶχε τις θυγατέρας δύο. Τούτων ἡ μὲν κηπουρὸν ἄνδρα ἔλαβεν, ἡ δ' ἑτέρα κεραμέα. Χρόνου δὲ παρελθόντος, ὁ πατὴρ εἰς τὴν τοῦ κηπουροῦ ἔρχεται καὶ ταύτην ἐρωτᾷ πῶς ἔχει. Ἡ δὲ λέγει· «Πάντα μὲν ἡμῖν καλῶς ἔχει, ἐν δὲ τοῦτο τοῖς θεοῖς εὐχομαι, ὅπως χειμῶν γένηται καὶ ὄμβρος, ἵνα τὰ λάχανα ἀρδευθῇ». Μετ' οὐ πολὺ ὁ πατὴρ πρὸς τὴν τοῦ κεραμέως ἔρχεται καὶ ταύτην πῶς ἔχει ἐρωτᾷ. Ἡ δὲ λέγει· «Τὰ μὲν ἄλλα πάντα ἡμῖν καλῶς ἔχει, τοῦτο δὲ μόνον εὐχομαι, ὅπως αἰθρία λαμπρὰ ἐπιμείνη καὶ λαμπρὸς ἦλιος, ἵνα ὁ κέραμος ξηρανθῇ». Ὁ δὲ πατὴρ λέγει· «Ἐὰν σύ μὲν εὐδῖαν ἐπιζητῆς, ἡ δ' ἀδελφὴ σου χειμῶνα, ποτέρᾳ ὑμῶν συνεύξομαι;».

22. Ἱατρὸς ἄτεχνος.

Ἱατρὸς ἦν ἄτεχνος. Οὗτος ἀρρώστῳ παρακολουθῶν, πάντων τῶν ἱατρῶν λεγόντων αὐτὸν μὴ κινδυνεύειν, οὗτος μόνος ἔλεγεν αὐτῷ· « Πάντα τὰ σαυτοῦ ἑτοίμασον, αὐριον γὰρ τελευτᾷς ». Ταῦτα εἰπὼν ἀπεχώρησε. Μετὰ χρόνον δὲ τινα ἐγερθεὶς ὁ νοσῶν προῆλθεν, ὠχρὸς καὶ μόλις βαίνων. Ὁ δὲ ἱατρὸς συναντήσας αὐτῷ ἔλεγε· « Χαῖρε, φίλε· πῶς ἔχουσιν οἱ κάτω; » Κἀκεῖνος εἶπεν· « Ἡρεμοῦσι τὸ τῆς Λήθης ὕδωρ πίνοντες. Πρὸ ὀλίγου δὲ ὁ Θάνατος καὶ ὁ Ἄδης δεινῶς ἠπέιλουν τοὺς ἱατροὺς πάντας, ὅτι τοὺς νοσοῦντας οὐκ ἔῴσι τελευτᾶν, καὶ κατεγράφοντο πάντας. Ἐβούλοντο δὲ καὶ σὲ γράψαι, ἀλλ' ἐγὼ σέσωκά σε. Προσπεσὼν γὰρ αὐτοῖς καὶ δυσωπήσας, ἐβεβαίωσα αὐτοῖς, ὅτι οὐκ ἀληθὴς ἱατρὸς εἶ σύ, ἀλλὰ μάτην διεβλήθης».

23. Κύων καὶ ἀλεκτρυὼν καὶ ἀλώπηξ.

Κύων καὶ ἀλεκτρυὼν ἑταιρείαν ποιησάμενοι ὦδεον. Ὅτε δ' ἐσπέρα ἐγένετο, ὁ μὲν ἀλεκτρυὼν ἐπὶ δένδρου ἀναβάς ἐκάθευδεν, ὁ δὲ κύων παρὰ τῇ ρίζῃ τοῦ δένδρου κοίλωμα ἔχοντας. Τοῦ δὲ ἀλεκτρυόνος κατὰ τὸ εἰωθὸς νύκτωρ φωνήσαντος, ἀλώπηξ ἀκούσασα πρὸς αὐτὸν ἔδραμε καὶ μείναςα κάτωθεν τοῦ δένδρου πρὸς ἑαυτὴν κατελθεῖν παρεκάλει. « Ἐλθέ πρὸς με », ἔλεγεν· « ἐπιθυμῶ γὰρ ζῶον ἀγαθὴν οὕτω φωνὴν ἔχον ἀσπάσασθαι ». Ὁ δὲ ἐκέλευσεν αὐτὴν τὸν θυρωρὸν πρότερον ἀφυπνίσαι ὑπὸ τὴν ρίζαν καθεύδοντα, ἵνα, ἐκείνου ἀνοίξαντος, κατέλθῃ. Ὅτε δὲ ἡ ἀλώπηξ τὸν θυρωρὸν ζητοῦσα ἐφώνησεν, ὁ κύων αἴφνης πηδήσας αὐτὴν διεσπάραξε.

24. Ξυλευόμενος καὶ Ἑρμῆς.

Ξυλευόμενός τις παρὰ ποταμῷ, τὸν πέλεκυν ἀπώλεσεν.

Ἐπορεύοντο τοίνυν, παρὰ τὴν ὄχθην καθίσας ὠδύρευτο. Ἐρμῆς δὲ μαθὼν τὴν αἰτίαν καὶ οἰκτίρας τὸν ἄνθρωπον, καταβάς εἰς τὸν ποταμὸν, χρυσοῦν ἀνεκόμισε πέλεκυν καὶ ἠρώτησεν, εἰ οὗτός ἐστιν, ὃν ἀπωλωλέκει. Τοῦ δὲ εἰπόντος οὐ τοῦτον εἶναι, αὖθις καταβάς, ἀργυροῦν ἀνεκόμισε. Τοῦ δὲ μηδὲ τοῦτον εἶναι τὸν οἰκεῖον εἰπόντος, τὸ τρίτον καταβάς, ἐκεῖνον τὸν οἰκεῖον ἀνήνεγκε. Τοῦ δὲ τοῦτον ἀληθῶς εἶναι τὸν ἀπολωλότα εἰπόντος, Ἐρμῆς, αἰσθόμενος τὴν δικαιοσύνην αὐτοῦ, πάντας αὐτῷ ἐδωρήσατο. Ὁ δὲ, παραγενόμενος πρὸς τοὺς ἐταίρους, τὰ συμβάντα αὐτοῖς ἠγγελε.

Τούτων δὲ τις τὰ ἴσα διαπράξασθαι ἐβουλεύσατο. Ἐλθὼν οὖν παρὰ τὸν ποταμὸν καὶ τὴν οἰκειάν ἀξίνην ἐξεπίτηδες εἰς τὸ ρεῦμα βαλὼν, κλαίων ἐκάθητο. Ἐπιφανεῖς οὖν ὁ Ἐρμῆς κάκεινφ καὶ τὴν αἰτίαν μαθὼν τοῦ θρήνου, καταβάς ὁμοίως χρυσὴν ἐξήνεγκεν ἀξίνην καὶ ἠρώτησεν, εἰ ταύτην ἀπέβαλε. Τοῦ δὲ σὺν ἡδονῇ ἀποκριναμένου «ναί, ἀληθῶς ἦδε ἐστί», μισήσας ὁ θεὸς τὴν τοσαύτην ἀναίδειαν, οὐ μόνον ἐκείνην κατέσχευε, ἀλλ' οὐδὲ τὴν οἰκειάν ἀπέδωκε.

Β'. ΕΚ ΤΗΣ «ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ» ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΥ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ, ΕΡΕΥΝΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ
ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑΣ ΥΠΟΛΟΓΙΣΤΩΝ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ ΔΙΔΑΚΤΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ
ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΑΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ «ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ ΚΑΙ ΔΙΑ ΒΙΟΥ ΜΑΘΗΣΗ»
ΜΕΣΑΙΑ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ
ΜΑΘΗΜΑ: ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΜΑΘΗΤΩΝ
ΤΑΞΗ: Β' ΛΥΚΕΙΟΥ
ΤΕΤΡΑΧΛΟΝ: Β' ΤΕΤΡΑΧΛΟΝ
ΕΚΔΟΣΗ: 2012

ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΟΝ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Ὁ Ἀπολλόδωρος, ὁ υἱὸς τοῦ Ἀσκληπιάδου, ἦτο Ἀθηναῖος ἀκμάσας περὶ τὰ μέσα τοῦ δευτέρου πρὸ Χριστοῦ αἰῶνος. Οὗτος ὑπῆρξε μαθητὴς τοῦ περιφήμου γραμματικοῦ Ἀριστάρχου ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, ἐγένετο δὲ καὶ ὁ ἴδιος ἔπειτα γραμματικός, ἦτοι διδάσκαλος τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης καὶ φιλολογίας.

Ὁ Ἀπολλόδωρος ἔγραψε πολλὰ συγγράμματα, ἐκ τῶν ὁποίων διεσώθη μόνον τὸ ἐπιγραφόμενον «Βιβλιοθήκη» καὶ τούτου μόνον τὰ τρία πρῶτα βιβλία.

Εἰς τὴν «Βιβλιοθήκην» τοῦ ὁ Ἀπολλόδωρος ἐκθέτει περιληπτικῶς τὴν ἀρχαίαν μυθολογίαν, ἦτοι τὰς παραδόσεις τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων περὶ τῶν θεῶν, τῶν ἡρώων καὶ τῶν πρώτων ἀνθρώπων. Τὸ σύγγραμμα τοῦτο διὰ τὴν εὐσύνοπτον ἐκθεσιν παλαιῶν παραδόσεων καὶ τὴν ἀπλότητα τῆς γλώσσης εἶχε γίνεαι προσφιλὲς ἀνάγνωσμα, ἐρησιμοποιεῖτο δὲ καὶ εἰς τὰ σχολεῖα.

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Ο σκοπός της παρούσας μελέτης είναι να διερευνήσει το ενδιαφέρον των εκπαιδευτικών για την εφαρμογή των νέων προγραμμάτων. Η μελέτη πραγματοποιήθηκε με τη βοήθεια ενός ερωτηματολογίου που διανεμήθηκε σε 100 εκπαιδευτικούς. Τα αποτελέσματα της έρευνας δείχνουν ότι το ενδιαφέρον των εκπαιδευτικών είναι υψηλό, αλλά υπάρχουν κάποιες δυσκολίες στην εφαρμογή των προγραμμάτων. Οι δυσκολίες αυτές οφείλονται κυρίως στην έλλειψη κατάρτισης και στην ανεπάρκεια των πόρων. Ωστόσο, οι εκπαιδευτικοί θεωρούν ότι η εφαρμογή των προγραμμάτων είναι απαραίτητη για την βελτίωση της ποιότητας της εκπαίδευσης. Η μελέτη αυτή αποτελεί ένα σημαντικό βήμα στην κατεύθυνση της βελτίωσης της εκπαίδευσης.

Β'. ΕΚ ΤΗΣ «ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ» ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΥ

Α') ΘΕΟΓΟΝΙΑ

1. Οὐρανὸς καὶ Γῆ. Τέκνα αὐτῶν.

Οὐρανὸς πρῶτος τοῦ παντός ἐδυνάστευσε κόσμου καὶ γυναῖκα Γῆν ἔλαβεν. Ἡ δὲ Γῆ ἐτέκνωσε πρώτους τοὺς Ἑκατόγχειρας προσαγορευθέντας, οἱ μεγέθει τε καὶ δυνάμει ἀνυπέβλητοι ἦσαν, χεῖρας μὲν ἀνά ἑκατόν, κεφαλὰς δὲ ἀνά πεντήκοντα ἔχοντες.

Μετὰ τούτους ἡ Γῆ τίκει τοὺς Κύκλωπας, ὧν ἕκαστος εἶχεν ἓνα ὀφθαλμὸν ἐπὶ τοῦ μετώπου.

Ἄλλ' Οὐρανὸς ἐφοβήθη, ὅτι οὗτοι αὐτὸν τῆς ἀρχῆς στερήσουσι. Διὸ τούτους εἰς Τάρταρον ἔρριψε. Τόπος δὲ οὗτος ἐρεβώδης ἐστὶν ἐν Ἄδου, τοσοῦτον ἀπὸ τῆς γῆς ἀπέχων διάστημα, ὅσον ἀπ' οὐρανοῦ γῆ.

Μετὰ δὲ τοῦτο Γῆ τίκει παῖδας ἄλλους, Τιτᾶνας προσαγορευθέντας.

Ἀγανακτοῦσα δὲ ἐπὶ τῇ ἀπωλείᾳ τῶν εἰς Τάρταρον ριφθέντων παίδων πείθει τοὺς Τιτᾶνας ἐπιθέσθαι τῷ πατρί. Οἱ δὲ ἐπιτίθενται καὶ τῆς ἀρχῆς ἐκβαλόντες αὐτὸν τοὺς τε εἰς Τάρταρον ριφθέντας ἀδελφοὺς ἀνήγαγον καὶ τὴν ἀρχὴν Κρόνῳ τῷ ἀδελφῷ παρέδωκαν.

2. Κρόνος καὶ Ῥέα. Γέννησις τοῦ Διός.

Κρόνος τὴν ἀρχὴν λαβὼν τοὺς ἀδελφοὺς Κύκλωπας πάλιν εἰς Τάρταρον ἔρριψε, γυναῖκα δ' ἔλαβε Ῥεάν. Ἄλλ' ἐπειδὴ Γῆ τε καὶ Οὐρανὸς προσηφτεύον αὐτῷ λέγοντες ὑπὸ παιδὸς ἰδίου τὴν ἀρχὴν ἀφαιρηθήσεσθαι, κατέπινε τὰ γεννώμενα.

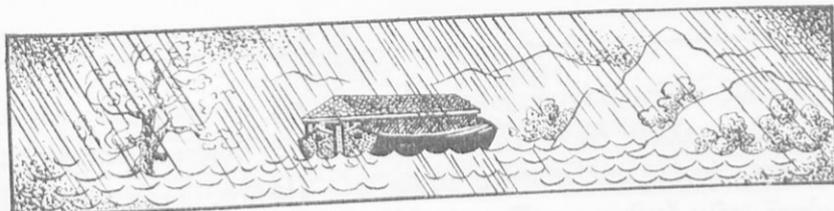
Ῥοργισθεῖσα δ' ἐπὶ τούτοις Ῥέα, παραγίγνεται εἰς Κρήτην, ὅτε τὸν Δία ἐγκυμονοῦσα ἐτύγγανε, τίκει δ' αὐτὸν ἐν ἄντρῳ τῆς Δίκτης. Καὶ τοῦτον δίδωσι τρέφεσθαι Κούρησί τε καὶ ταῖς νύμφαις Ἀδραστεία καὶ Ἰδη. Αὗται μὲν οὖν τὸν παῖδα ἔτρεφον τῷ τῆς Ἀμαλθείας γάλακτι, οἱ δὲ Κούρητες ἔνοπλοι ἐν τῷ ἄντρῳ τὸ βρέφος φυλάσσοντες ταῖς δόρασι τὰς ἀσπίδας συνέκρουον, ἵνα μὴ τῆς τοῦ παιδὸς φωνῆς ὁ Κρόνος ἀκούσῃ. Ῥέα δὲ λίθον σπαργανώσασα ἔδωκε τῷ Κρόνῳ καταπιεῖν ὡς τὸν γεγεννημένον παῖδα.

3. Τιτανομαχία. Νίκη τοῦ Διός.

Ἐπειδὴ Ζεὺς ἐγένετο τέλειος, λαμβάνει Μῆτιν τὴν Ὠκεανοῦ συνεργόν, ἣ δίδωσι Κρόνῳ καταπιεῖν φάρμακον, ὑφ' οὗ ἐκεῖνος ἀναγκασθεὶς ἐξεμεῖ πρῶτον μὲν τὸν λίθον, ἔπειτα δὲ τοὺς παῖδας, οὓς κατέπιε. Μετὰ τούτων Ζεὺς πρὸς Κρόνον καὶ Τιτᾶνας ἐπολέμησε.

Μαχομένων δὲ αὐτῶν ἑνιαυτοὺς δέκα, ἡ Γῆ τῷ Διὶ προσηφτεύσε τὴν νίκην, τοὺς εἰς Τάρταρον ῥιφθέντας ἐὰν ἔχη συμμάχους. Διὸ Ζεὺς τὴν φρουροῦσαν τὰ δεσμὰ αὐτῶν Κάμπην ἀποκτείνας, ἔλυσεν αὐτούς. Καὶ Κύκλωπες τότε Διὶ μὲν διδόασι βροντὴν καὶ ἀστραπὴν καὶ κεραυνόν, Πλούτωνι δὲ περικεφαλαίαν, Ποσειδῶνι δὲ τρίαιναν. Οἱ δὲ τούτοις ὀπλισθέντες κρατοῦσι Τιτάνων καὶ καθείρξαντες αὐτούς ἐν τῷ Ταρτάρῳ τοὺς Ἐκατόγχειρας κατέστησαν φύλακας.

Αὐτοὶ δὲ διακληροῦσι περὶ τῆς ἀρχῆς καὶ λαγχάνει Ζεὺς μὲν τὴν ἐν οὐρανῷ δυναστείαν, Ποσειδῶν τὴν ἐν θαλάττῃ, Πλούτων δὲ τὴν ἐν Ἄδου.

Β') ΑΝΘΡΩΠΟΓΟΝΙΑ

1. Προμηθεύς.

Προμηθεύς ὁ Ἰαπετοῦ, ἐξ ὕδατος καὶ γῆς ἀνθρώπους πλάσας, ἔδωκεν αὐτοῖς καὶ πῦρ, λάθρα Διὸς ἐν νάρθηκι κρύψας. Ὡς δὲ ἤσθετο τὴν κλοπὴν Ζεὺς, ἐπέταξεν Ἡφαίστῳ τῷ Καυκάσῳ ὄρει τὸ σῶμα αὐτοῦ προσηλωῶσαι· τοῦτο δὲ Σκυθικὸν ὄρος ἐστίν. Ἐν τούτῳ προσηλωθεὶς Προμηθεύς ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἐδέδετο· καθ' ἑκάστην δὲ ἡμέραν ἀετὸς ἐφιπτάμενος τοὺς λοβοὺς ἐνέμετο τοῦ ἥπατος, αὐξανομένου διὰ νυκτός.

Καὶ Προμηθεύς μὲν πυρὸς κλαπέντος δίκην ἔτινε ταύτην μέχρις Ἡρακλῆς αὐτὸν ὕστερον ἔλυσε. Προμηθεύς δὲ παῖς Δευκαλίων ἐγένετο. Οὗτος, βασιλεύων τῶν περὶ τὴν Φθίαν τόπων, νυμφεύεται Πύρραν τὴν Ἐπιμηθέως καὶ Πανδώρας, ἣν θεοὶ πρώτην γυναῖκα ἔπλασαν.

2. Ὁ ἐπὶ Δευκαλίωνος κατακλυσμός.

Ἐπεὶ δὲ ἀφανίσαι Ζεὺς τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος ἠθέλησεν, ὑποθεμένου Προμηθέως, Δευκαλίων λάρνακα τεκτηνάμενος καὶ τὰ ἐπιτήδεια ἐνθέμενος, εἰς ταύτην μετὰ Πύρρας εἰσέβη.

Ζεὺς δέ, πολὺν ὑετὸν ἀπ' οὐρανοῦ χέας, τὰ πλεῖστα μέρη τῆς Ἑλλάδος κατέκλυσεν, ὥστε διαφθαρῆναι πάντας ἀν-

θρώπους πλὴν ὀλίγων, οἱ συνέφυγον εἰς τὰ πλησίον ὑψηλὰ ὄρη. Δευκαλίων δὲ ἐν τῇ λάρνακι διὰ τῶν ὑδάτων φερόμενος ἡμέρας ἑνέα καὶ νύκτας ἴσας, τῷ Παρνασσῷ προσίσχει, κάκει, τῶν ὄμβρων παῦλαν λαβόντων, ἐκβάς θύει Διὶ Φυξίῳ.

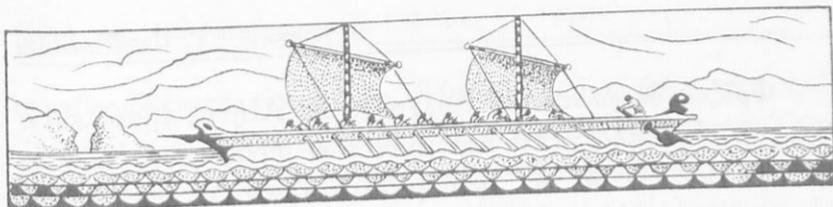
Ζεὺς δὲ πέμψας Ἑρμῆν πρὸς αὐτὸν ἐπέτρεψεν αἰρεῖσθαι ὅ,τι βούλεται· ὁ δὲ αἰρεῖται ἀνθρώπους αὐτῷ γενέσθαι. Καὶ Διὸς εἰπόντος, λίθους αἶροντες, ὑπὲρ κεφαλῆς ἔβαλλον· καὶ οὓς μὲν ἔβαλε Δευκαλίων, ἄνδρες ἐγένοντο, οὓς δὲ Πύρρα, γυναῖκες.

3. Ἑλλήν καὶ τέκνα αὐτοῦ.

Γίγνονται δὲ ἐκ Πύρρας καὶ Δευκαλίωνος παῖδες Ἑλλήν μὲν πρῶτος, δεύτερος δὲ Ἀμφικτύων, ὁ μετὰ Κραναὸν βασιλεύσας τῆς Ἀττικῆς.

Ἑλληνοσ δὲ καὶ νύμφης Ὀρσηίδος Δῶρος, Ἐοῦθος, Αἴολος. Αὐτὸς μὲν οὖν ἀφ' ἑαυτοῦ τοὺς καλουμένους Γραικοὺς προσηγόρευσε Ἑλληνας, τοῖς δὲ παισὶν ἐμέρισε τὴν χώραν· καὶ Ἐοῦθος μὲν, λαβὼν τὴν Πελοπόννησον, Ἀχαιοὺς ἐγέννησε καὶ Ἴωνα, ἀφ' ὧν Ἀχαιοὶ καὶ Ἴωνες καλοῦνται. Δῶρος δὲ, τὴν πέραν χώραν Πελοποννήσου λαβὼν, τοὺς κατοίκους ἀφ' ἑαυτοῦ Δωριεῖς ἐκάλεσε. Αἴολος δέ, βασιλεύων τῶν περὶ τὴν Θεσσαλίαν τόπων, τοὺς ἐνοικοῦντας Αἰολεῖς προσηγόρευσε.

Γ') ΑΡΓΟΝΑΥΤΙΚΗ ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΑ

1. Φρίξος και Έλλη.

Τῶν Αἰόλου παίδων Ἀθάμας Βοιωτίας βασιλεύων Νεφέλην γυναῖκα λαμβάνει, ἣ τίκει παῖδα μὲν Φρίξον, θυγατέρα δὲ Ἑλλην.

Αὔθις δὲ Ἀθάμας Ἰνώ λαμβάνει γυναῖκα, ἐξ ἧς αὐτῷ Λέαρχος καὶ Μελικέρτης ἐγένοντο. Ἐπιβουλεύσασα δὲ Ἰνώ τοῖς τέκνοις Νεφέλης ἔπεισε τὰς γυναῖκας τὸν πυρὸν φρύγειν. Αὗται δὲ κρύφα τῶν ἀνδρῶν τοῦτο ἔπραττον. Γῆ δὲ πεφυγμένους πυροῦς δεχομένη καρποῦς οὐκ ἀνεδίδου· διὸ πέμπων Ἀθάμας εἰς Δελφοὺς ἀπαλλαγὴν ἐπυνθάνετο τῆς ἀφορίας.

Ἰνώ δὲ τοὺς πεμφθέντας ἀνέπεισε λέγειν, ὡς εἶη κεχρησμένον παύσεσθαι τὴν ἀφορίαν, ἐὰν σφαγῇ Διὶ Φρίξος. Τοῦτο ἀκούσας Ἀθάμας, συναναγκαζόμενος ὑπὸ τῶν τὴν γῆν κατοικούντων, τῷ βωμῷ παρέστησε Φρίξον.

Νεφέλη δὲ μετὰ τῆς θυγατρὸς αὐτὸν ἀνῆρπασε καὶ παρ' Ἑρμοῦ λαβοῦσα χρυσόμαλλον κριὸν ἔδωκεν, ἐφ' οὗ φερόμενοι δι' οὐρανοῦ γῆν ὑπερέβησαν καὶ θάλασσαν.

Ὡς δὲ ἐγένοντο κατὰ τὴν μεταξὺ Σιγείου καὶ Χερρονήσου κειμένην θάλασσαν, ὤλισθεν εἰς τὸν βυθὸν ἡ Ἑλλη, κάκει ἀποθανούσης αὐτῆς, ἀπ' ἐκείνης Ἑλλήσποντος ἐκλήθη τὸ πέλαγος.

Φρῖξος δὲ ἦλθεν εἰς Κόλχους, ὧν Αἰήτης ἐβασίλευεν. Οὗτος αὐτὸν ὑποδέχεται καὶ μίαν τῶν θυγατέρων, Χαλκίωπην, δίδωσιν. Ὁ δὲ τὸν χρυσόμαλλον κριὸν Διὶ θύει, τὸ δὲ τούτου δέρας Αἰήτη δίδωσιν. Ἐκεῖνος δὲ αὐτὸ περὶ δρυῶν ἐν Ἄρεως ἄλσει καθήλωσε.

2. Πελίας καὶ Ἰάσων.

Ἰάσων, ὁ τοῦ Αἴσονος καὶ τῆς Πολυμήδης παῖς, ὥκει ἐν Ἰωλκῷ, τῆς δὲ Ἰωλκοῦ Πελίας ἐβασίλευεν. Ὅτε δὲ Πελίας ὁ βασιλεὺς τὸ μαντεῖον περὶ τῆς βασιλείας ἠρώτα, ἐθέσπισεν ὁ θεὸς τὸν μονοσάνδαλον φυλάσσασθαι.

Τὸ μὲν οὖν πρῶτον ἡγνῶει τὸν χρησμόν· ὕστερον δ' αὐτὸν ἔγνω. Τελῶν γὰρ ἐπὶ τῇ θαλάσῃ θυσίαν Ποσειδῶνι ἄλλους τε πολλοὺς ἐπὶ ταύτῃ καὶ τὸν Ἰάσωνα μετεπέμψατο. Ὁ δὲ ἐπὶ τὴν θυσίαν ἔσπευσεν ἐκ τῶν ἀγρῶν, ἐν οἷς διέτριβε πόθῳ γεωργίας. Διαβαίνων δὲ ποταμὸν Ἄναυρον ἐξῆλθε μονοσάνδαλος τὸ ἕτερον πέδιλον ἀπολέσας ἐν τῷ ρείθρῳ. Θεασάμενος δὲ ὁ Πελίας αὐτὸν καὶ τὸν χρησμόν ἐννοήσας ἠρώτα τὸν Ἰάσωνα· «Τί ἂν ἐποίεις σὺ ἐξουσίαν ἔχων, εἰ χρησμός τις ἦν σοι ὑπὸ τινος φονευθήσεσθαι τῶν πολιτῶν;» Ὁ δὲ εἶπε· «Τὸ χρυσόμαλλον δέρας προσέταττον ἂν αὐτῷ φέρειν». Τοῦτο Πελίας ἀκούσας εὐθύς ἐπὶ τὸ δέρας ἐλθεῖν ἐκέλευσεν αὐτόν. Τοῦτο δὲ ἐν Κόλχοις ἦν ἐν Ἄρεως ἄλσει κρεμάμενον ἐκ δρυός, ἐφρουρεῖτο δὲ ὑπὸ δράκοντος ἀύπνου.

3. Οἱ Ἄργοναῦται.

Ἐπὶ τοῦτο τὸ δέρας πεμπόμενος Ἰάσων Ἄργον παρέκάλεσε τὸν Φρῖξου. Κάκεινος τῇ τῆς Ἀθηναῖς συμβουλῇ πεντηκόντορον ναῦν κατεσκεύασε, τὴν προσαγορευθεῖσαν ἀπὸ τοῦ κατασκευάσαντος Ἀργώ. Ὡς δὲ ἡ ναῦς κατεσκευάσθη, ὁ Ἰάσων συνήθροισε τοὺς ἀρίστους τῆς Ἑλλάδος. Οἱ δὲ

συναθροισθέντες εἰσὶν οἷδε· Τίφυς, ὃς ἐκυβέρνα τὴν ναῦν, Ὀρφεύς, Ζήτης καὶ Κάλαις, Κάστωρ καὶ Πολυδεύκης, Τελαμών καὶ Πηλεὺς, Ἡρακλῆς, Θησεύς, Ἴδας καὶ Λυγκεύς, Ἀταλάντη, Ἄργος ὁ Φρίξου, Μελέαγρος, Πολύφημος καὶ ἄλλοι πολλοί.

4. Ὁ μέχρι Μυσίας πλοῦς.

Οὗτοι ναυαρχοῦντος Ἰάσονος ἀναχθέντες ἦλθον εἰς Λῆμνον, ἐκεῖθεν δὲ εἰς Δολίονα, ὧν ἐβασίλευε Κύζικος. Οὗτος αὐτοὺς ὑπεδέξατο φιλοφρόνως. Νυκτὸς δὲ ἀναχθέντες ἐντεῦθεν καὶ περιπεσόντες ἀντιπνοαῖς, πάλιν εἰς Δολίονα ἦλθον. Οἱ δὲ νομίζοντες Πελασγικὸν εἶναι στρατὸν (ἔτυχον γὰρ ὑπὸ Πελασγῶν συνεχῶς πολεμοῦμενοι) μάχην τῆς νυκτὸς συνάπτουσιν ἀγνοοῦντες πρὸς ἀγνοοῦντας. Κτείναντες δὲ πολλοὺς οἱ Ἀργοναῦται, μεθ' ὧν καὶ Κύζικον, μεθ' ἡμέραν, ὡς ἔγνωσαν τὰ γενόμενα, ἀποδυρόμενοι τὰς τε κόμας ἐκείραντο καὶ τὸν Κύζικον πολυτελῶς ἔθαψαν. Καὶ μετὰ τὴν ταφὴν πλεύσαντες εἰς Μυσίαν ἦλθον.

Ἐνταῦθα δὲ Ἡρακλέα καὶ Πολύφημον κατέλιπον. Ὁ γὰρ Ὑλας, ὁ Θειοδάμαντος παῖς, ἀποσταλεὶς ὑδρεύσασθαι ὑπὸ νυμφῶν ἠρπάγη. Πολύφημος δὲ ἀκούσας αὐτοῦ βοήσαντος, σπασάμενος τὸ ξίφος ἐδίωκεν, ὑπὸ ληστῶν ἀγέσθαι νομίζων. Δηλοῖ δὲ τοῦτο καὶ Ἡρακλεῖ. Ζητούντων δὲ ἀμφοτέρων τὸν Ὑλαν ἢ ναῦς ἀνήχθη· καὶ Πολύφημος μὲν ἐν Μυσίᾳ κτίσας πόλιν Κίον ἐβασίλευσεν, Ἡρακλῆς δὲ ὑπέστρεψεν εἰς Ἄργος.

5. Ἀπὸ Μυσίας μέχρι Θράκης.

Ἀπὸ δὲ Μυσίας ἀπῆλθον εἰς τὴν Βεβρύκων γῆν, ἧς ἐβασίλευεν Ἄμμικος, Ποσειδῶνος παῖς καὶ νύμφης Βιθυνίδος. Γενναῖος δὲ ὧν οὗτος τοὺς ξένους ἠνάγκαζε πυκτεύειν καὶ

τοῦτον τὸν τρόπον ἐφόνευε. Παραγενόμενος οὖν καὶ τότε ἐπὶ τὴν Ἀργῶ τὸν ἄριστον αὐτῶν εἰς πυγμὴν προῦκαλεῖτο. Πολυδεύκης δὲ ὑποσχόμενος πυκτεύειν πρὸς αὐτόν, πλήξας κατὰ τὸν αὐχένα, ἀπέκτεινε. Τῶν δὲ Βεβρῦκων ὀρμησάντων πρὸς αὐτόν, ἀρπάσαντες οἱ ἄριστεῖς τὰ ὄπλα πολλοὺς φεύγοντας φονεύουσιν αὐτῶν.

Ἐντεῦθεν ἀναχθέντες οἱ Ἀργοναῦται κατανατῶσιν εἰς τὴν Θράκης Σαλμυδησσόν.

6. Ὁ μάντις Φινεύς. Αἱ Ἀρπυιαί.

Ἐν Σαλμυδησσῶ ᾧκει Φινεύς μάντις, ὃς ἦν τὰς ὄψεις πεπηρωμένος. Τοῦτον οἱ μὲν τοῦ Ἀγήνορος εἶναι λέγουσιν, οἱ δὲ Ποσειδῶνος υἱόν· καὶ πηρωθῆναι λέγουσιν αὐτόν ὑπὸ θεῶν, ὅτι προῦλεγε τοῖς ἀνθρώποις τὰ μέλλοντα.

Ἐπεμψαν δ' αὐτῶ καὶ τὰς Ἀρπυιάς οἱ θεοί· δύο δὲ ἦσαν αὗται πτερωταί καί, ἐπειδὴ τῷ Φινεΐ παρετίθετο τράπεζα, ἐξ οὐρανοῦ καθιπτάμεναι τὰ μὲν πλείονα ἀνήρπαζον, ὀλίγα δέ, ὅσα ὀσμῆς ἀνάπλεα, κατέλειπον, ὥστε μὴ δύνασθαι αὐτὸν φαγεῖν.

Βουλομένοις δὲ τοῖς Ἀργοναύταις τὰ περὶ τοῦ πλοῦ μαθεῖν ἔφη ὑποδείξειν τὸν πλοῦν, ἐὰν τῶν Ἀρπυιῶν αὐτὸν ἀπαλλάξωσιν. Οἱ δὲ παρέθεσαν αὐτῶ τράπεζαν ἐδεσμάτων πλήρη. Ἀρπυιαί δὲ σὺν βοῇ ἐλθοῦσαι τὴν τροφὴν ἤρπασαν. Θεασάμενοι δὲ οἱ Βορέου παῖδες Ζήτης καὶ Κάλαις, ὄντες πτερωτοί, σπασάμενοι τὰ ξίφη δι' ἀέρος ἐδίωκον. Διωκόμενων δὲ τῶν Ἀρπυιῶν, ἡ μὲν εἰς Τίγρην ποταμὸν ἔμπιπτει, ἡ δὲ ἑτέρα κατὰ τὴν Προποντίδα φεύγουσα μέχρις Ἐχινάδων ἤλθε νήσων.

7. Αἱ συμπληγάδες πέτραι.

Ἀπαλλαγείς δὲ τῶν Ἀρπυιῶν Φινεύς ὑπέδειξε τὸν πλοῦν

τοῖς Ἀργοναύταις καὶ περὶ τῶν συμπληγάδων ἐδίδαξε πετρῶν τῶν κατὰ θάλασσαν. Ἦσαν δὲ ὑπερμεγέθεις αὐται, καὶ συγκρούμεναι ἀλλήλαις ὑπὸ τῆς τῶν πνευμάτων βίας τὸν διὰ θαλάσσης πόρον ἀπέκλειον. Ἐφέρετο δὲ πολλή μὲν ὑπὲρ αὐτῶν ὀμίχλη, πολὺς δὲ πάταγος, ἦν δὲ ἀδύνατον καὶ τοῖς πετεινοῖς δι' αὐτῶν ἐλθεῖν. Εἶπεν οὖν αὐτοῖς ἀφεῖναι πελειάδα διὰ τῶν πετρῶν καί, ἐὰν μὲν ταύτην ἴδωσι σωθεῖσιν διαπλεῖν ἀφόβως, ἐὰν δὲ ἀπολομένην, μὴ διαπλεῖν.

Ταῦτα ἀκούσαντες οἱ Ἀργοναῦται ἀνήγοντο καί, ὡς πλησίον ἦσαν τῶν πετρῶν, ἀφιάσιν ἐκ τῆς πύργας τῆς Ἀργοῦς πελειάδα· τῆς δὲ ἱπταμένης τὰ ἄκρα μόνα τῆς οὐρᾶς ἢ σύμπτωσις τῶν πετρῶν ἀπεθέρισεν. Ὡς δὲ εἶδον τὰς πέτρας ἀναχωρούσας, διαπλέοντες ταχέως μετ' εἰρεσίας εὐτόνου διήλθον, καὶ τὰ ἄκρα μόνα τῆς πρύμνης περιεκόπη ὀλίγον.

Αἱ μὲν οὖν συμπληγάδες ἐκ τούτου τοῦ χρόνου ἔστησαν· χρησιμὸς γάρ ἦν αὐταῖς, νεὼς περαιωθείσης, στήναι παντελῶς.

8. Οἱ Ἀργοναῦται εἰς τὴν Κολχίδα. Ἰάσων καὶ Μήδεια.

Οἱ δὲ Ἀργοναῦται παραπλεύσαντες Θερμῶδοντα καὶ Κούκασον ἐπὶ Φᾶσιν ποταμὸν τῆς Κολχικῆς γῆς ἦλθον. Προσορμισθείσης δὲ τῆς νεώς, ἦλθε πρὸς βασιλέα Αἰήτην Ἰάσων καὶ τὰ ἐπιταχθέντα ὑπὸ Πελίου λέγων, παρεκάλει δοῦναι τὸ δέρας αὐτῷ· ὁ δὲ δώσειν ὑπέσχετο, ἐὰν τοὺς χαλκόποδας ταύρους μόνος καταζεύξῃ. Ἦσαν δὲ ἄγριοι παρ' αὐτῷ ταῦροι δύο, μεγέθει διαφέροντες, δῶρον Ἡφαίστου, οἱ χαλκοῦς μὲν εἶχον πόδας, πῦρ δὲ ἐκ στόματος ἐφύσων.

Ἀποροῦντος δὲ τοῦ Ἰάσονος πῶς ἂν δύναίτο τοὺς ταύρους καταζεύξαι, Μήδεια, ἡ τοῦ Αἰήτου θυγάτηρ, φαρμακίς, συμπράξειν αὐτῷ ὑπέσχετο, ἐὰν ὁμόση αὐτὴν ἔξειν γυναῖκα καὶ εἰς Ἑλλάδα ἄξειν.

Ὁμόσαντος δὲ Ἰάσονος, φάρμακον ἔδωκεν, ᾧ ἐκέλευσεν

αὐτὸν χρῆσαι τὴν τε ἀσπίδα καὶ τὸ δόρυ καὶ τὸ σῶμα. Ἰάσων δὲ τοῦτο ἀκούσας καὶ χρησάμενος τῷ φαρμάκῳ παρεγένετο εἰς τὸ τοῦ ναοῦ ἄλσος καὶ σὺν πολλῷ πυρὶ ὀρμήσαντας τοὺς ταύρους κατέζευξεν.

Ἄλλ' Αἰήτης οὐκ ἐδίδου τὸ δέρας, ἐβούλετο δὲ τὴν τε Ἀργῶ καταφλέξει καὶ ἀποκτεῖναι τοὺς ναύτας. Ἡ δὲ Μήδεια τὸν Ἰάσονα νυκτὸς ἐπὶ τὸ δέρας ἤγαγε καὶ τὸν φυλάσσοντα δράκοντα κατακοιμίσασα τοῖς φαρμάκοις τὸ δέρας ἔλαβεν. Ἐχουσα δὲ τοῦτο μετὰ τοῦ Ἰάσονος ἐπὶ τὴν Ἀργῶ ἦλθε, συνείπετο δὲ αὐτῇ καὶ ὁ ἀδελφὸς Ἀψυρτος. Οἱ δὲ νυκτὸς μετὰ τούτων ἀνήχθησαν.

Κατελθὼν δὲ ὁ Ἰάσων εἰς τὴν Ἴωλκὸν τὸ μὲν δέρας ἔδωκε τῷ Πελῖα, τὴν δὲ ναῦν εἰς τὸν Ἴσθμὸν πλεύσας ἀνέθηκε τῷ Ποσειδῶνι.

Μετὰ τοῦτο Ἰάσων καὶ Μήδεια εἰς Κόρινθον ἦλθον.

Δ΄) ΠΕΡΣΕΥΣ

1. Γέννησις Περσέως.

Ἄκρισιος καὶ Προῖτος Ἄβαντος τοῦ Ἄργουσι βασιλέως παῖδες δίδυμοι ἦσαν. Οὗτοι ἀνδρωθέντες, τὴν Ἀργεῖαν ἐμερίσαντο χώραν. Καὶ Ἄκρισιος μὲν λαμβάνει Ἄργος, Προῖτος δὲ Τίρυνθα. Ἄκρισιῳ δὲ περὶ παίδων γεννήσεως ἀρρένων μαντευομένων, ὁ θεὸς ἔφη γενέσθαι αὐτῷ παῖδα ἐκ Δανάης τῆς θυγατρὸς, ὃς αὐτὸν ἀποκτενεῖ. Δείσας δὲ Ἄκρισιος τοῦτο, ὑπὸ γῆν θάλαμον χαλκοῦν κατασκεύασε καὶ ἐν αὐτῷ τὴν Δανάην ἐφρούρει. Ἡ δὲ τίκτει ἐκ Διὸς Περσέα.

Αἰσθόμενος δὲ Ἄκρισιος τὸ γεγονός, τὴν θυγατέρα μετὰ τοῦ παιδὸς εἰς λάρνακα λαβὼν, ἔρριψεν εἰς θάλασσαν. Προσενεχθείσης δὲ τῆς λάρνακος Σερίφῳ, Δίκτυς, ὁ τοῦ βασιλεύοντος Πολυδέκτου ἀδελφός, παραλαβὼν τὸν παῖδα ἀνέθρεψε.

2. Περσεὺς πέμπεται ἐπὶ τὴν τῆς Γοργόνης κεφαλὴν.

Ἄνδρωθέντι δὲ τῷ Περσεῖ, Πολυδέκτης ἐπέταξεν αὐτῷ τὴν Γοργόνης κομίζειν κεφαλὴν. Ὁ δὲ μαθὼν παρὰ τῶν ἀδελφῶν τῶν Γοργόνων, γραιῶν ἐκ γενετῆς, τὴν ἐπὶ τὰς νύμφας φέρουσαν ὁδόν, πρὸς ταύτας παρεγένετο. Αὗται δὲ αἱ νύμφαι πτηνὰ εἶχον πέδιλα καὶ τὴν κίβισιν· εἶχον δὲ καὶ τὴν

Ἄδου κυνήν. Τούτων τυχῶν Περσεύς, τὴν μὲν κίβισιν περιεβάλετο, τὰ δὲ πέδιλα τοῖς σφυροῖς προσήρμοσε, τὴν δὲ κυνήν τῇ κεφαλῇ ἐπέθετο. Ταύτην ἔχων, αὐτὸς μὲν οὐς ἤθελεν ἔβλεπεν, ὑπ' ἄλλων δὲ οὐχ ἑωρᾶτο. Λαβὼν δὲ καὶ παρὰ Ἑρμοῦ ἄδαμαντίνην ἄρπην, ἤκε καὶ κατέλαβε τὰς Γοργόνας κοιμωμένας. Ἦσαν δὲ αὗται Σθενώ, Εὐρυάλη καὶ Μέδουσα. Μόνη δὲ ἦν θνητὴ Μέδουσα· διὰ τοῦτο ἐπὶ τὴν ταύτης κεφαλὴν Περσεύς ἐπέμφθη. Εἶχον δὲ αἱ Γοργόνες κεφαλὰς μὲν περιεσπειραμένας φολίσι δρακόντων, ὀδόντας δὲ μεγάλους ὡς συῶν, καὶ χεῖρας χαλκᾶς καὶ πτέρυγας χρυσαῶς, δι' ὧν ἐπέτοντο. Τοὺς δὲ ἰδόντας λίθους ἐποίουν.

3. Ἡ Μέδουσα ἀποτέμνεται τὴν κεφαλὴν.

Ἐπέστη οὖν αὐταῖς ὁ Περσεύς κοιμωμένας, κατευθυνούσης τὴν χεῖρα Ἀθηνᾶς· ἀπεστραμμένος δὲ καὶ βλέπων εἰς ἀσπίδα χαλκῆν, δι' ἧς τὴν εἰκόνα τῆς Γοργόνας ἔβλεπεν, ἀπέτεμε τὴν κεφαλὴν αὐτῆς. Τούτου δὲ γενομένου, ἐκ τῆς Γοργόνας Πήγασος, πτηνὸς ἵππος, ἐξεπήδησεν. Ὁ μὲν οὖν Περσεύς λαβὼν τὴν κεφαλὴν τῆς Μεδοῦσης, ὀπίσω πάλιν ἐχώρει, αἱ δὲ Γοργόνες ἀναπτᾶσαι αὐτὸν ἐδίωκον. Ὁ δὲ ἀόρατος ἦν· ἀπεκρύπτετο γὰρ ὑπὸ τῆς κυνῆς.

Παραγενόμενος δὲ εἰς Σέριφον καὶ ἀπολιθώσας ἐν τοῖς βασιλείοις τῇ κεφαλῇ τῆς Γοργόνας τοὺς Πολυδέκτου φίλους, βασιλέα κατέστησε Δίκτυν. Μετὰ δὲ τοῦτο τὴν κεφαλὴν τῆς Γοργόνας Ἀθηνᾶ ἀπέδωκε. Ταύτην δὲ Ἀθηνᾶ ἐν μέσῃ τῇ ἀσπίδι ἐνέθηκε.

4. Θάνατος Ἀκρίσιου.

Μετὰ δὲ ταῦτα Περσεύς εἰς Ἄργος ἔσπευδεν, ἵνα Ἀκρίσιον θεάσῃται. Ὁ δέ, ἐπεὶ τοῦτο ἔμαθε, δεδοικῶς τὸν χρησμόν, ἀπολιπὼν Ἄργος, εἰς τὴν Πελασιγῶτιν ἤκε γῆν. Τευταμίδου

δὲ τοῦ Λαρισαίων βασιλέως, ἐπὶ κατοικομένην τῷ πατρὶο ποιομένου γυμνικὸν ἀγῶνα, παρεγένετο καὶ ὁ Περσεὺς ἀγωνίσασθαι θέλων. Ἀγωνιζόμενος δὲ πένταθλον, τὸν δίσκον ἐπὶ τὸν Ἀκρισίου πόδα βαλὼν, παραχρῆμα ἀπέκτεινεν αὐτόν. Οὕτω δὲ ὁ δοθεὶς Ἀκρισίῳ χρησμὸς ἐτελειώθη.

5. Περσεὺς καὶ Ἀνδρομέδα.

Περσεῖ, ἐπανιόντι εἰς Ἄργος, συνέβη εἰς Αἰθιοπίαν παραγενέσθαι, ἧς Κηφεὺς ἐβασίλευε. Τούτου τὴν θυγατέρα εὔρε παρακειμένην βορὰν θαλασσίῳ κήτει, ὁ Ποσειδῶν ἐπέπομφει, τιμωρούμενος Κασσιέπειαν, τὴν Κηφέως γυναῖκα, ὅτι Νηρηῖσι περὶ κάλλους ἤρισε καὶ πασῶν εἶναι κρείστων ἐκαυχῆσατο. Φθειρομένης οὖν τῆς χώρας, ὁ θεὸς ἔχρησεν ἀπαλλαγὴν ἀπὸ τῆς συμφορᾶς, ἐὰν ἡ Κασσιεπείας θυγάτηρ Ἀνδρομέδα προτεθῇ τῷ κήτει βορᾶ. Τοῦτο Κηφεὺς, ἀναγκασθεὶς ὑπὸ τῶν κατοίκων, ἔπραξε καὶ τὴν θυγατέρα πέτρα προσέδησε.

Ταύτην θεασάμενος ὁ Περσεὺς ὑπέσχετο Κηφεῖ ἀποκτενεῖν τὸ κῆτος, εἰ μέλλει σωθεῖσάν τὴν Ἀνδρομέδαν γυναῖκα αὐτῷ δώσειν. Ἐπὶ τούτοις γενομένων ὄρκων, τὸ κῆτος ἔκτεινε καὶ, λύσας τὴν Ἀνδρομέδαν, ἠγάγετο αὐτὴν γυναῖκα. Ἐγένοντο δὲ ἐξ Ἀνδρομέδας παῖδες αὐτῷ Ἀλκαῖος, Σθένελος, Ἡλεκτρύων καὶ ἄλλοι. Καὶ Ἀλκαίου μὲν παῖς Ἀμφιτρύων ἐγένετο, Ἡλεκτρύωνος δὲ θυγάτηρ Ἀλκμήνη, Σθένελου δὲ Εὐρυσθεὺς, ὃς καὶ Μυκηναῶν ἐβασίλευσε.

Ε') ΗΡΑΚΛΗΣ

1. Γέννησις και ανατροφή 'Ηρακλέους.

'Αλκμήνη, ἡ 'Ηλεκτρώωνος τοῦ Μυκηνῶν βασιλέως, ἐκ Διὸς μὲν ἔτεκεν 'Ηρακλέα, ἐξ 'Αμφιτρώωνος δὲ 'Ιφικλέα. 'Οκταμηνιαίου δὲ τοῦ 'Ηρακλέους ὄντος, δύο δράκοντας ὑπερμεγέθεις "Ηρα ἐπὶ τὴν εὐνὴν αὐτοῦ ἔπεμψε, διαφθαρῆναι τὸ βρέφος θέλουσα. Τούτους 'Ηρακλῆς ἀναστάς, ἀγχιῶν ἑκατέρω τῶν χειρῶν, διέφθειρεν.

'Εδιδάχθη δὲ 'Ηρακλῆς ἀρματῆλατεῖν, παλαίειν, τοξεύειν, ὄπλομαχεῖν καὶ κιθαρωδεῖν. Τρεφόμενος δὲ ἐν τοῖς βουφορβίοις, εἰς ἃ ὑπὸ 'Αμφιτρώωνος ἐπέμφθη, μεγέθει τε καὶ βίωμῃ πάντων διήνεγκεν. Ἦν δὲ καὶ θεωρούμενος φανερός, ὅτι Διὸς παῖς ἦν· τετραπηχυαῖον μὲν γὰρ εἶχε τὸ σῶμα, πυρὸς δ' αἴγλην ἐξ ὀμμάτων ἔλαμπεν. Οὐκ ἠστόχει δὲ οὔτε τοξεύων οὔτε ἀκοντίζων.

2. Πρῶτα κατορθώματα 'Ηρακλέους.

'Εν δὲ τοῖς βουκολίοις, ὀκτωκαιδεκαέτης ὢν, τὸν Κιθαιρώνιον ἀνεῖλε λέοντα· οὗτος γάρ, ὀρμώμενος ἐκ τοῦ Κιθαιρώνος, τὰς 'Αμφιτρώωνός ἐφθειρε βοῦς. Τοῦτο δὲ ποιήσας, τὴν μὲν δορὰν τοῦ λέοντος ἠμφιέσατο, τῷ δὲ χάσματι ἐχρήσατο κόρυθι.

Ἀνακάμπτοντι δὲ αὐτῷ ἀπὸ τῆς θήρας, συνήντησαν κήρυκες παρὰ Ἐργίνου, τοῦ Μινυῶν βασιλέως, πεμθέντες, ἵνα παρὰ τῶν Θηβαίων τὸν δασμὸν λάβωσιν. Ἦν δ' οὗτος ὁ δασμὸς κατ' ἔτος ἑκατὸν βόες. Τοῦτον ἐτέλουν Θηβαῖοι Ἐργίνω, ὅτι Κλύμενον, τὸν Μινυῶν βασιλέα, ἀνὴρ Θηβαῖος λίθω ἀνηρήκει. Ἡρακλῆς οὖν ἀποκόψας τῶν πρέσβειων τὰ ὄψα καὶ τὰς ῥίνας, δεδεμένους Ἐργίνω ἀπέστειλεν, εἰπὼν, ὅτι Θηβαῖοι τοῦτον τὸν δασμὸν τελοῦσιν.

Ἐργῖνος δέ, ἀγανακτῶν ἐπὶ τούτοις, κατὰ τῶν Θηβῶν ἐστράτευσεν. Ἡρακλῆς δέ, λαβὼν ὄπλα παρ' Ἀθηναῖς, Ἐργῖνον μὲν ἔκτεινε, τοὺς δὲ Μινύας ἐτρέψατο καὶ τὸν δασμὸν διπλοῦν ἠνάγκασε τοῖς Θηβαίοις φέρειν. Λαμβάνει δὲ Ἡρακλῆς παρὰ Κρέοντος ἀριστεῖον τὴν πρεσβυτάτην θυγατέρα Μεγάραν, ἐξ ἧς αὐτῷ τρεῖς παῖδες ἐγένοντο.

Προμαθὼν δὲ παρ' Εὐρύτου τὴν τοξικὴν, ἔλαβε παρὰ Ἐρμοῦ μὲν ξίφος, παρ' Ἀπόλλωνος δὲ τόξα, παρὰ δὲ Ἡφαίστου θώρακα χρυσοῦν, παρὰ δὲ Ἀθηναῖς πέπλον· ῥόπαλον δὲ αὐτὸς ἔτεμεν ἐκ Νεμέας.

3. Μανία Ἡρακλέους. Δουλεία παρὰ τῷ Εὐρυσθεῖ.

Μετὰ δὲ τὴν πρὸς Μινύας μάχην συνέβη αὐτῷ κατὰ ζῆλον Ἡρας μανῆναι καὶ τοὺς ἰδίους παῖδας εἰς πῦρ ἐμβαλεῖν. Διὸ καταδικάσας ἑαυτοῦ φυγὴν, παραγενόμενος εἰς Δελφούς, πυνθάνεται τοῦ θεοῦ, ποῦ κατοικήσῃ.

Ἡ δὲ Πυθία κατοικεῖν αὐτὸν εἶπεν ἐν Τίρυνθι, Εὐρυσθεῖ λατρεύοντα ἔτη δώδεκα, καὶ ἐπιτελεῖν τοὺς ἐπιτασσομένους δέκα ἄθλους. Συντελεσθέντων δὲ τῶν ἄθλων, ἔφη ἀθάνατον αὐτὸν ἔσσειν.

Τοῦτο ἀκούσας Ἡρακλῆς εἰς Τίρυνθα ἦλθε καὶ τὰ προστασσομένα ὑπὸ Εὐρυσθέως ἐτέλει.

4. Ο Ἰ δ ὠ δ ε κ α ἄ θ λ ο ι

α') Ὁ Νεμεαῖος λέων.

Πρῶτον μὲν οὖν ἐπέταξεν αὐτῷ Εὐρυσθεὺς τοῦ Νεμεαίου λέοντος τὴν δορὰν κομίζειν. Οὗτος δὲ ἦν ἄτρωτος· ἐκ Τυφῶνος γὰρ ἦν γεγεννημένος. Ἀφικόμενος δὲ εἰς Νεμέαν καὶ τὸν λέοντα μαστεύσας, ἐτόξευσε τὸ πρῶτον. Ὡς δ' ἔμαθεν ἄτρωτον ὄντα, ἀνατεινόμενος τὸ ρόπαλον ἐδίωκε.

Φυγόντος δὲ τοῦ λέοντος εἰς ἀμφίστομον σπήλαιον, τὴν ἐτέραν ἀνωκοδόμησεν εἴσοδον, διὰ δὲ τῆς ἐτέρας ἐπεισῆλθε τῷ θηρίῳ· ἐπεὶ δὲ συνέλαβεν αὐτό, περιθεὶς τὴν χεῖρα τῷ τραχήλῳ, ἤγχεν, ἕως ἐπνίξε. Μετὰ δὲ τοῦτο θέμενος ἐπὶ τῶν ὤμων ἐκόμιζεν εἰς Μυκῆνας.

β') Ἡ Λερναία ὕδρα.

Δεύτερον ἄθλον ἐπέταξεν αὐτῷ τὴν Λερναίαν ὕδραν κτεῖναι· αὕτη δὲ ἐν τῷ τῆς Λέρνης ἔλει ἐκτραφεῖσα, ἐξέβαινεν εἰς τὸ πεδῖον καὶ τὰ τε βοσκήματα καὶ τὴν χώραν διέφθειρεν. Εἶχε δὲ ἡ ὕδρα ὑπερμέγεθες σῶμα κεφαλᾶς ἔχον ἑννέα, ὧν αἱ μὲν ὀκτὼ θηηταί, ἡ δὲ μέση ἀθάνατος.

Ἐπιβὰς οὖν ἄρματος, ἠνιοχοῦντος Ἰολάου, παρεγένετο εἰς τὴν Λέρνην. Καὶ τοὺς μὲν ἵππους ἔστησε, τὴν δὲ ὕδραν, εὐρών ἔν τινι λόφῳ, ἠνάγκασεν ἐξελθεῖν ἐκ τοῦ φωλεοῦ βάλλων βέλεσι πεπυρωμένοις. Τῷ ροπάλῳ δὲ τὰς κεφαλὰς κόπτων, οὐδὲν ἀνύτειν ἠδύνατο· μιᾶς γὰρ κοπτομένης κεφαλῆς, δύο ἀνεφύοντο. Διὸ ἐπεκαλέσατο βοηθὸν τὸν Ἰόλαον, ὃς μέρος τι καταπρήσας τῆς ἐγγύς ὕλης, τοῖς δαυλοῖς ἐπικαίων τὰς ἀνατολὰς τῶν ἀναφυομένων κεφαλῶν, ἐκώλυεν αὐτὰς ἀνιέναι.

Γοῦτον τὸν τρόπον τῶν ἀναφυομένων κεφαλῶν περιγενόμενος, τὴν ἀθάνατον ἀποκόψας, κατώρυξε καὶ βαρεῖαν ἐπέθηκε πέτραν. Ἀνασχίσας δὲ τὸ σῶμα τῆς ὕδρας, τῇ χολῇ

τοὺς οἰστοὺς ἔβαψεν. Εὐρυσθεὺς δὲ τοῦτον τὸν ἄλθον οὐ προσεδέξατο· οὐ γὰρ μόνος, ἀλλὰ μετὰ Ἰολάου τῆς ὕδρας περιεγένετο.

γ') Ἡ Κερυνίτις ἔλαφος.

Τρίτον ἄθλον ἐπέταξεν αὐτῷ τὴν Κερυνίτιν ἔλαφον εἰς Μυκῆνας ἔμπνουν ἐνεργεῖν. Ἦν δὲ ἡ ἔλαφος ἐν Οἰνόῃ χρυσόκερως, Ἀρτέμιδος ἱερά· διὸ βουλόμενος μήτε ἀνελεῖν μήτε τρῶσαι, ἐδίωξεν ὅλον ἐνιαυτόν. Ἐπεὶ δὲ ἡ ἔλαφος τῇ διώξει ἔκαμε καὶ τὸν ποταμὸν Λάδωνα διαβαίνειν ἔμελλε, τοξεύσας συνέλαβε. Θέμενος δ' ἐπὶ τῶν ὤμων, ἐκόμισεν ἔμπνουν εἰς Μυκῆνας.

δ') Ὁ Ἐρυμάνθιος κάπρος.

Τέταρτον ἄθλον ἐπέταξεν αὐτῷ τὸν Ἐρυμάνθιον κάπρον ζῶντα κομίζειν· τοῦτο δὲ τὸ θηρίον ἡδίκηει τὴν Ὑωφίδα ὀρμώμενον ἐξ ὄρους, ὃ καλοῦσιν Ἐρύμανθον. Ἡρακλῆς οὖν ἐπὶ τὴν τοῦ κάπρου θήραν παραγίγνεται καὶ διώξας αὐτὸν ἐκ τινος λόχμης μετὰ κραυγῆς εἰς χιόνα πολλήν, κεκμηκότα ἤδη, βρόχῳ συνέλαβε καὶ ἐκόμισεν εἰς Μυκῆνας.

ε') Ἡ κόπρος τῶν βοσκημάτων τοῦ Αὐγείου.

Πέμπτον ἐπέταξεν αὐτῷ ἄθλον τῶν Αὐγείου βοσκημάτων ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ ἐκφορῆσαι τὴν ὄνθον. Ἦν δ' ὁ Αὐγείας βασιλεὺς τῆς Ἥλιδος, πολλὰς βοσκημάτων ποιμένας ἔχων. Τούτῳ προσελθὼν Ἡρακλῆς, οὐ δηλώσας τὴν Εὐρυσθέως ἐπιταγήν, ἔφασκε μιᾷ ἡμέρᾳ τὴν ὄνθον ἐκφορῆσειν, εἰ δώσει αὐτῷ τὴν δεκάτην τῶν βοσκημάτων. Αὐγείας δ' ἀπιστῶν ὑπισχνεῖται.

Ἡρακλῆς δὲ τῆς τε αὐλῆς τὸν θεμέλιον διεῖλε καὶ τοὺς ποταμοὺς Ἀλφειὸν καὶ Πηνειὸν, σύνεγγυς ῥέοντας, παρωχέ-

τευσε δι' ἄλλης ἐξόδου ἔκρουν ποιήσας. Μαθὼν δ' ὁ Αὐγείας, ὅτι κατ' ἐπιταγὴν Εὐρυσθέως τοῦτο ἐπιτετέλεσται, τὸν μισθὸν οὐκ ἀπέδιδου. Εὐρυσθεὺς δὲ οὐδὲ τοῦτον τὸν ἄθλον ἐν τοῖς δέκκ προσεδέξατο, λέγων ἐπὶ μισθῷ πεπραχθαι.

στ') Αἱ Στυμφαλίδες ὄρνιθες.

Ἐκτον ἐπέταξεν αὐτῷ ἄθλον τὰς Στυμφαλίδας ὄρνιθας ἐκδιῶξαι. Ἦν δὲ ἐν Στυμφάλῳ, πόλει τῆς Ἀρκαδίας, Στυμφαλὶς λεγομένη λίμνη πολλῇ συνηρεφῆς ὕλη· εἰς ταύτην ὄρνιθες συνέφυγον ἀναρίθμητοι, τὴν ἀπὸ τῶν λύκων ἀρπαγὴν φοβούμενοι.

Ἀμνηχανοῦντος οὖν Ἡρακλέους, πῶς ἐκ τῆς ὕλης τὰς ὄρνιθας ἐκβάλη, χαλκᾶ κρόταλα δίδωσιν αὐτῷ Ἀθηναῖα παρὰ Ἡφαίστου λαβοῦσα. Ταῦτα κρούων ἐπὶ τινος ὄρους, τῇ λίμνῃ παρακειμένου, τὰς ὄρνιθας ἐφόβει· αἱ δέ, τὸν δοῦπον οὐχ ὑπομένουσαι, μετὰ δέους ἀνεπέτοντο καὶ τοῦτον τὸν τρόπον Ἡρακλῆς ἐτόξευσεν αὐτάς.

ζ') Ὁ Κρῆς ταῦρος.

Ἐβδομον ἐπέταξεν ἄθλον τὸν Κρῆτα ἀγαγεῖν ταῦρον. Τοῦτον ἐνιοὶ φασιν εἶναι τὸν ὑπὸ Ποσειδῶνος ἀναδυθέντα ἐκ θαλάσσης, ὅτε θύσειν Ποσειδῶνι Μίνως εἶπε τὸ φανὲν ἐκ θαλάσσης. Λέγουσι δὲ θεασάμενον Μίνω τοῦ ταύρου τὸ κάλλος, τοῦτον μὲν εἰς τὰ βουκόλια ἀποπέμψαι, θῦσαι δὲ ἄλλον Ποσειδῶνι. Τούτου δ' ἕνεκα ὀργισθεὶς ὁ θεὸς ἠγγρίωσε τὸν ταῦρον.

Ἐπὶ τοῦτον παρεγένετο εἰς Κρήτην Ἡρακλῆς καὶ διαγωνισάμενος ἔλαβε. Κομίσας δὲ ἔδειξε πρὸς Εὐρυσθέα καὶ τὸ λοιπὸν εἶασεν ἀνετον· ὁ δὲ πλανώμενος καὶ διαβάς τὸν Ἴσθμόν, εἰς Μαραθῶνα τῆς Ἀττικῆς ἀφίκετο καὶ τοὺς ἐγγωρίους διελυμαίνετο.

η') Αἱ Διομήδους Ἴπποι.

Ὁ γδοοὺς ἄθλον ἐπέταξεν αὐτῷ τὰς Διομήδους τοῦ Θρακὸς Ἴππους, αἱ ἀνθρωποφάγοι ἦσαν, εἰς Μυκήνας κομίζειν. Διομήδης δὲ βασιλεὺς τῶν Βιστόνων ἦν, ἔθνος Θρακίου καὶ μαχιμωτάτου.

Πλεύσας οὖν Ἑρακλῆς μετὰ τῶν ἐκουσίως συνεπομένων καὶ διαγωνισάμενος πρὸς τοὺς Βίστονας, τὰς Ἴππους ἔλαβε καὶ κομίσας Εὐρυσθεῖ ἔδωκεν. Ἀφέντος δὲ αὐτὰς Εὐρυσθέως, εἰς τὸ ὄρος Ὀλυμπον ἔλθοῦσαι, ὑπὸ τῶν θηρίων ἀπώλοντο.

θ') Ὁ ζωστήρ τῆς Ἴππολύτης.

Ἐνατὸν ἄθλον Ἑρακλεῖ ἐπέταξε ζωστήρα κομίζειν τῆς Ἴππολύτης. Αὕτη δὲ ἐβασίλευεν Ἀμαζόνων, αἱ κατώκουν περὶ τὸν Θερμώδοντα ποταμὸν καὶ περὶ τὰ πολεμικὰ δεινότηται ἦσαν· ἤσκουν γὰρ ἀνδρείαν. Εἶχε δὲ ἡ Ἴππολύτη τὸν Ἄρεως ζωστήρα, σύμβολον τοῦ πρωτεύειν ἀπασῶν. Ἐπὶ τοῦτον τὸν ζωστήρα Ἑρακλῆς ἐπέμπετο, λαβεῖν αὐτόν, ἐπιθυμούσης τῆς Εὐρυσθέως θυγατρὸς Ἀδμήτης.

Καταπλεύσας οὖν εἰς τὸν ἐν Θεμισκύρα λιμένα, ἠγωνίσαστο πρὸς Ἀμαζόνας, αἱ ἔνοπλοι σὺν Ἴπποις ἐπὶ τὴν ναῦν κατέδραμον. Κρατήσας δὲ αὐτῶν καὶ κτείνας Ἴππολύτην τὸν ζωστήρα ἀφαιρεῖται καὶ κομίσας αὐτόν εἰς Μυκήνας ἔδωκεν Εὐρυσθεῖ.

ι') Αἱ βόες τοῦ Γηρυόνου.

Δέκατον δὲ ἄθλον ἐπέταξεν αὐτῷ τὰς Γηρυόνου βοῦς ἐξ Ἐρυθραίας κομίζειν. Ἐρυθραία δὲ ἦν νῆσος πλησίον Ὠκεανοῦ κειμένη, ἡ νῦν Γάδειρα καλεῖται· ταύτην κατώκει Γηρυόνης, ὃς εἶχε φοινικοῦς βοῦς, ὧν ἦν βουκόλος Εὐρυτίων, φύλαξ δὲ κύων δικέφαλος, ἐξ Ἐχίδνης καὶ Τυφῶνος γεγεννημένος. Πορευόμενος οὖν ἐπὶ τὰς Γηρυόνου βοῦς Ἑρακλῆς, διὰ

τῆς Εὐρώπης Λιβύης ἐπέβη· παρελθὼν δὲ Ταρτησσόν, ἔστησε σημεῖα τῆς πορείας ἐπὶ τῶν ὄρων Εὐρώπης καὶ Λιβύης ἀντιστοιχοῦς δύο στήλας. Παραγενόμενος δὲ εἰς Ἐρύθειαν, ἐν ὄρει Ἄβαντι αὐλίζεται. Αἰσθόμενος δὲ ὁ κύων ἐπ' αὐτὸν ὄρμα· ὁ δὲ καὶ τοῦτον τῷ ῥοπάλῳ παίει καὶ τὸν βουκόλον, τῷ κυνὶ βοηθοῦντα, ἀπέκτεινε. Γηρυόνης δὲ καταλαβὼν αὐτὸν παρὰ τὸν ποταμὸν Ἀνθεμοῦντα τὰς βοῦς ἀπάγοντα, συνεστήσατο μάχην καὶ τοξευθεὶς ἀπέθανεν. Ἡρακλῆς δὲ τὰς βοῦς Εὐρυσθεὶ κομίσας ἔδωκεν. Ὁ δὲ αὐτὰς κατέθυσεν Ἡρα.

ια') Τὰ χρυσᾶ μῆλα τῶν Ἑσπερίδων.

Τελεσθέντων δὲ τῶν ἄθλων ἐν μηνὶ καὶ ἔτεσιν ὀκτώ, οὐ προσδεξάμενος Εὐρυσθεὺς τοὺς δύο, ἐνδέκατον ἐπέταξεν αὐτῷ ἄθλον παρ' Ἑσπερίδων χρυσᾶ μῆλα κομίζειν. Ταῦτα δὲ ἦν ἐπὶ τοῦ Ἄτλαντος ἐν Ὑπερβορείοις. Ἐφύλασσε δὲ αὐτὰ δράκων ἀθάνατος, κεφαλὰς ἔχων ἑκατόν. Μετὰ τούτου δὲ Ἑσπερίδες ἐφύλαττον Αἴγλη, Ἐρύθεια, Ἑσπερία, Ἀρέθουσα. Μαθὼν δὲ παρὰ Νηρέως, ποῦ τυγχάνοιεν τὰ μῆλα καὶ αἱ Ἑσπερίδες, Λιβύην διεξήει. Ταύτης ἐβασίλευε παῖς Ποσειδῶνος Ἀνταῖος, ὃς τοὺς ξένους ἀναγκάζων παλαίειν ἀνήρει. Τοῦτον Ἡρακλῆς ἀπέκτεινεν ἀράμενος μετέωρον· ψαύοντα γὰρ γῆς, ἰσχυρότερον συνέβαινε γενέσθαι· διὸ καὶ Γῆς τινες ἔφασαν τοῦτον εἶναι παῖδα.

Ὡς δὲ ἦκεν εἰς Ὑπερβορείους, Ἄτλαντα ἐπὶ τὰ μῆλα ἀπέστειλε, τὸν πόλον παρ' αὐτοῦ διαδεξάμενος. Ἄτλας δὲ, δρεψάμενος παρ' Ἑσπερίδων τρία μῆλα, ἦκε πρὸς Ἡρακλέα, καί, μὴ βουλόμενος τὸν πόλον ἔχειν, ἤξιου ἐκεῖνον τοῦτο ποιεῖν· τὰ δὲ μῆλα ἔφη αὐτὸν κομιεῖν Εὐρυσθεῖ. Ὁ δὲ ἐκέλευσεν Ἄτλαντα δέξασθαι τὸν πόλον, ἕως ἂν σπεῖραν ποιήσῃται. Τοῦτο ἀκούσας Ἄτλας, καταθεὶς τὰ μῆλα, τὸν πόλον διεδέξατο. Καὶ οὕτως, ἀνελόμενος αὐτὰ Ἡρακλῆς, ἀπηλλάττετο.

ιβ') Ὁ Κέρβερος.

Δωδέκατον ἄθλον ἐπέταξεν αὐτῷ Κέρβερον ἐξ Ἄδου κομίζειν. Εἶχε δὲ οὗτος τρεῖς κεφαλάς, τὴν δὲ οὐρὰν δράκοντος, κατὰ δὲ τοῦ νώτου παντοίων εἶχεν ὄφειν κεφαλάς. Παραγενόμενος οὖν Ἡρακλῆς ἐπὶ Ταίναρον τῆς Λακωνικῆς, οὗ τῆς εἰς Ἄδου καταβάσεως τὸ στόμιον ἦν, διὰ τούτου κατέβη.

Αἰτοῦντος δ' αὐτοῦ παρὰ Πλούτωνος τὸν Κέρβερον, ἐπέταξεν αὐτῷ Πλούτων ἄγειν χωρὶς, ὧν εἶχεν, ὅπλων κρατοῦντα. Ὁ δέ, εὐρών αὐτὸν ἐπὶ ταῖς πύλαις τοῦ Ἀχέροντος, τῷ τε θώρακι συμπεφραγμένος καὶ τῇ λεοντῇ συνεσκεπασμένος, ἐπεὶ περιέβαλε τῇ κεφαλῇ τὰς χεῖρας, ἐκαρτέρει κρατῶν καὶ ἄγχων τὸ θηρίον, ἕως ἔπνιξε, καίπερ δακνόμενος ὑπὸ τοῦ κατὰ τὴν οὐρὰν δράκοντος. Συλλαβῶν οὖν τὸν Κέρβερον ἤκεν εἰς Μυκήνας καὶ Εὐρυσθεῖ δείξας, πάλιν ἐκόμισεν εἰς Ἄδου.

5. Ἡρακλῆς καὶ Δηιάνειρα.

Μετὰ δὲ τοὺς ἄθλους Ἡρακλῆς Ἰόλην, τὴν Εὐρύτου τοῦ βασιλέως τῆς Οἰχαλίας θυγατέρα, ἐμνηστεύετο. Οὐ τυχῶν δὲ τοῦ γάμου διὰ φθόνον Εὐρύτου, παραγενόμενος εἰς Καλυδῶνα, Δηιάνειραν ἐμνηστεύετο, τὴν Οἰνέως θυγατέρα. Καὶ παλαίσας ὑπὲρ τῶν γάμων αὐτῆς πρὸς Ἀχελῶν, εἰκασμένον ταύρω, ἀπέκοψε τὸ ἕτερον τῶν κεράτων. Καὶ τὴν μὲν Δηιάνειραν ἄγεται γυναῖκα, τὸ δὲ κέρας Ἀχελῶος λαμβάνει, δοὺς ἀντὶ τούτου τὸ τῆς Ἀμαλθείας. Ἀμάλθεια δὲ κέρας εἶχε ταύρου. Τοῦτο δὲ δύναμιν εἶχε τοιαύτην, ὥστε βρωτὸν ἢ ποτόν, ὅπερ εὔξαιτό τις, παρέχειν ἄφθονον.

6. Θάνατος Ἡρακλέους.

Ἀφικόμενος δὲ Ἡρακλῆς εἰς Τραχῖνα, στρατιὰν ἐπ' Οἰχαλίαν συνήθροισεν, Εὐρυτον τιμωρήσασθαι θέλων. Συμμα-

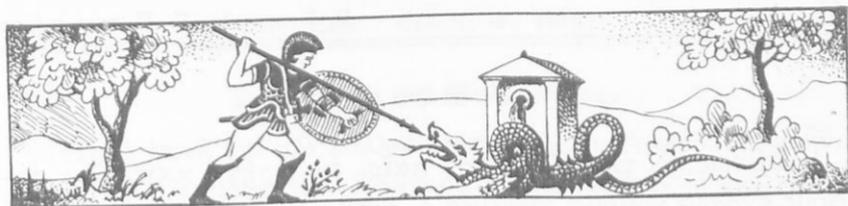
χούντων δὲ αὐτῷ Ἀρκάδων καὶ ἄλλων, κτείνας αὐτόν, αἶρεῖ τὴν πόλιν καὶ Ἴόλην αἰχμάλωτον ἄγει. Καὶ προσορμισθεὶς Κηναίῳ τῆς Εὐβοίας, ἐπὶ ἀκρωτηρίου Διὸς Κηναίου βωμὸν ἰδρύσατο.

Μέλλων δὲ ἱερουργεῖν εἰς Τραχῖνα, Λίχαν τὸν κήρυκα ἔπεμψε, λαμπρὰν ἐσθῆτα κομιοῦντα. Παρὰ δὲ τούτου τὰ περὶ τὴν Ἴόλην Δηιάνειρα μαθοῦσα καὶ φοβηθεῖσα μὴ ἐκείνην Ἑρακλῆς λάβῃ γυναῖκα, τὸν χιτῶνα ἰῶ ἔχρισεν.

Ἐνδὺς δὲ Ἑρακλῆς, ἔθυσεν. Ὡς δέ, θερμανθέντος τοῦ χιτῶνος, ὁ ἰὸς τὸ σῶμα ἔσηπε, τὸν μὲν Λίχαν, τῶν ποδῶν ἀράμενος, κατηκόντισεν ἀπὸ τῆς Βοιωτίας, τὸν δὲ χιτῶνα ἀπέσπα προσπεφυκότα τῷ σώματι· συναπεσπῶντο δὲ αἱ σάρκες αὐτοῦ. Τοιαύτη συμφορᾶ περιπεσῶν, εἰς Τραχῖνα ἐπὶ νεῶς κομίζεται. Δηιάνειρα δέ, αἰσθημένη τὸ γεγονός, ἑαυτὴν ἀνήρτησεν.

Ἑρακλῆς δὲ παραγενόμενος εἰς Οἶτην τὸ ὄρος (ἔστι δὲ τοῦτο Τραχινίων), ἐκεῖ πυρὰν ποιήσας καὶ ἐπιβὰς αὐτῆς, ἐκέλευεν ὑφάπτειν. Μηδενὸς δὲ τοῦτο πράττειν ἐθέλοντος, Ποίας, παριὼν κατὰ ζήτησιν ποιμνίων, ὑφῆψε. Τούτῳ καὶ τὰ τέσσα ἐδωρήσατο Ἑρακλῆς. Καιομένης δὲ τῆς πυρᾶς, λέγεται νέφος ὑποστὰν μετὰ βροντῆς εἰς οὐρανὸν ἀναπέμψαι.

ΣΤ΄. ΟΙ ΑΛΛΟΙ ΗΡΩΕΣ

1. Κάδμος.

Ἀγώνωρ βασιλεὺς Φοινίκης εἶχε θυγατέρα μὲν Εὐρώπην, παῖδας δὲ Κάδμον καὶ Φοίνικα καὶ Κίλικα. Τὴν δ' Εὐρώπην Ζεὺς, κρύφα τοῦ πατρός, διὰ τῆς θαλάσσης ἐκόμισεν εἰς Κρήτην, ἔνθα αὕτη Μίνωα τίκτει, τὸν μέλλοντα τῆς Κρήτης βασιλεύσειν.

Κάδμος δὲ ἦλθεν εἰς Δελφοὺς περὶ τῆς ἀδελφῆς πυθανόμενος. Ὁ δὲ θεὸς εἶπε περὶ τῆς Εὐρώπης μὴ πολυπραγμονεῖν, ὅτι αὕτη καλῶς ἔχει, ἀκολουθῆσαι δὲ καθοδηγῶ μιᾶ βοῖ, καὶ πόλιν κτίζειν, ἔνθα ἂν αὕτη πέσῃ ὑπὸ καμάτου κυριευθεῖσα.

Τοιοῦτον λαβὼν χρησμὸν διὰ Φωκέων ἐπορεύετο καὶ τιμὴ βοῖ συντυχῶν ἐν βουκολίαις, ταύτην κατόπισθεν εἶπετο. Αὕτη δὲ εἰς Βοιωτίαν ἐλθοῦσα ἐκλίθη, καὶ ἐκεῖ Κάδμος πόλιν ἔκτισε, Θήβας νῦν προσαγορευομένην.

Βουλόμενος δὲ Ἀθηναῖα καταθῦσαι τὴν βοῦν, πέμπει τινὰ τῶν μεθ' ἑαυτοῦ ληψόμενον ἀπὸ τῆς κρήνης ὕδωρ φρουρῶν δὲ τὴν κρήνην δράκων τοὺς πλείονας τῶν πεμφθέντων διεφθειρεν. Ἀγανακτήσας δὲ Κάδμος κτείνει τὸν δράκοντα καὶ τῆς Ἀθηναῖς συμβουλευούσης, τοὺς ὀδόντας αὐτοῦ σπείρει. Τούτων οὖν σπαρέντων ἀνέτειλαν ἐκ τῆς γῆς ἄνδρες ἑνοπλοῖ· οὗτοι δὲ οἱ πρῶτοι ἐγένοντο τῆς πόλεως κάτοικοι.

2. Μίνως.

Μίνως, ὁ τῆς Εὐρώπης παῖς, ἐν Κρήτῃ κατοικῶν σοφοὺς ἔγραψε νόμους, γυναῖκα δ' ἔλαβε Πασιφάνην, τὴν Ἥλιου θυγατέρα. Αὕτη τίκει παῖδας μὲν τέσσαρας, θυγατέρας δὲ τὰς Ἰσας.

Ἄστεριου δὲ τοῦ Κρήτης βασιλέως ἄπαιδος ἀποθανόντος, Μίνως βασιλεύειν θέλων ὑπὸ Κρητῶν ἐκωλύετο. Ἄλλ' ὁ Μίνως ἔλεγεν, ὡς οἱ θεοὶ βούλονται αὐτὸν τὴν βασιλείαν λαβεῖν, καὶ χάριν τοῦ πιστευθῆναι εἶπεν, ὅτι ἂν εὐξῆται, γενήσεται.

Καὶ Ποσειδῶνι θύων ηὔξατο ταῦρον ἀναφανῆναι ἐκ τῶν βυθῶν, ὑποσχόμενος αὐτὸν καταθύσειν τῷ θεῷ. Τοῦ δὲ Ποσειδῶνος ταῦρον ἀναβιβάσαντος αὐτῷ διαπρεπῆ, τὴν βασιλείαν παρέλαβε. Θαλασσοκρατήσας δὲ πρῶτος πασῶν σχεδὸν τῶν νήσων ἤρξε.

Μετ' οὐ πολὺ δὲ Μίνως καὶ ἐπὶ τὰς Ἀθήνας στόλῳ ἐπολέμησε. Χρονιζομένου δὲ τοῦ πολέμου καὶ γενομένου τῆ πόλει λιμοῦ τε καὶ λοιμοῦ οἱ Ἀθηναῖοι ἐπυνθάνοντο περὶ ἀπαλλαγῆς. Ὁ δὲ θεὸς εἶπεν αὐτοῖς Μίνωι διδόναι ὅτι ἂν αὐτὸς κελεύσῃ. Μίνως δὲ ἐκέλευσεν αὐτοῖς νεανίας ἑπτὰ καὶ κόρας τὰς Ἰσας χωρὶς ὄπλων πέμπειν κατ' ἔτος τῷ Μινωταύρῳ βοράν.

Ἦν δ' ὁ Μινώταυρος μέγα θηρίον ἐν Λαβυρίνθῳ, ἐν ᾧ τὸν εἰσεθλόντα ἀδύνατον ἦν ἐξελθεῖν· πολυπλόκοις γὰρ καμπαῖς τὴν ἀγνοουμένην ἐξοδὸν ἀπέκλειε. Κατεσκευάκει δὲ αὐτὸν Δαίδαλος, ὃς ἦν ἐξ Ἀθηνῶν ἀρχιτέκτων ἄριστος καὶ πρῶτος ἀγαλμάτων εὐρετής.

Τούτῳ οὖν τῷ Μινωταύρῳ κατ' ἔτος Ἀθηναῖοι νεανίας ἑπτὰ καὶ κόρας τὰς Ἰσας βοράν ἔπεμπον, ἕως Θησεὺς τοῦ κακοῦ τὰς Ἀθήνας ἀπήλλαξε.

3. Κάστωρ καὶ Πολυδεύκης.

Λήδα γυνὴ ἐπὶ τῷ κάλλει διαπρεπῆς ἐν Λακεδαίμονι ἦν. Αὕτη τίκτει παῖδας δύο, Κάστορα καὶ Πολυδεύκην καλουμένους. Τούτων Κάστωρ μὲν ἤσκει τὰ κατὰ πόλεμον, Πολυδεύκης δὲ πυγμὴν· καὶ δι' ἀνδρείαν ἀμφοτέροι Διόσκουροι προσηγορεύθησαν.

Οὗτοι ἐπὶ Μεσσήνην ἐστράτευσαν· καὶ Κάστωρ μὲν ἐν τῷ πολέμῳ ἀπέθανε, Πολυδεύκην δὲ Ζεὺς εἰς οὐρανὸν δι' ἀρετὴν ἀνάγει. Μὴ δεχομένου δὲ Πολυδεύκουσ τὴν ἀθανασίαν ὄντος νεκροῦ Κάστορος, Ζεὺς ἀμφοτέροις παρ' ἡμέραν καὶ ἐν θεοῖς εἶναι καὶ ἐν θνητοῖς ἔδωκε.

4. Αἰακός.

Ἄσωπὸς ποταμὸς Ὠκεανοῦ καὶ Τηθύος παῖς ἦν. Οὗτος δύο μὲν παῖδας εἶχεν, εἴκοσι δὲ θυγατέρας, ὧν μία Αἴγινα ἐκαλεῖτο. Ταύτην Ζεὺς εἰσεκόμισεν εἰς τὴν τότε Οἰνώνην λεγομένην νῆσον, νῦν δὲ Αἴγιναν ἀπ' ἐκείνης κληθεῖσαν.

Τῆς Αἰγίνης παῖς ἦν Αἰακός, ὃς εὐσεβέστατος πάντων ἀνθρώπων ἐγένετο. Διὸ καὶ τὴν Ἑλλάδα ἄπασαν κατεχούσης ἀφορίας, χρησμοὶ θεῶν ἔλεγον ἀπαλλαγῆσθαι τῶν δεινῶν τὴν Ἑλλάδα, ἐὰν Αἰακὸς ὑπὲρ αὐτῆς εὐχὰς ποιήσῃται.

Ποιησαμένου δὲ εὐχὰς Αἰακοῦ τῆς ἀκαρπίας ἣ Ἑλλὰς ἀπαλλάττεται. Τιμᾶται δὲ καὶ παρὰ Πλούτωνι τελευτήσας Αἰακός, καὶ τὰς κλεῖς τοῦ Ἄδου φυλάσσει.

5. Κέκροψ.

Κέκροψ αὐτόχθων τῆς Ἀττικῆς ἐβασίλευσε πρῶτος, καὶ τὴν γῆν πρότερον λεγομένην Ἀκτὴν ἀφ' ἑαυτοῦ Κεκροπίαν ὠνόμασεν. Ἐπὶ τούτου οἱ θεοὶ ἐβούλοντο καταλαβεῖν πόλεις, ἐν αἷς ἔμελλον ἔχειν τιμὰς ἰδίας ἕκαστος.

Ἦλθεν οὖν πρῶτος Ποσειδῶν ἐπὶ τὴν Ἀττικὴν καὶ

πλήξας τῇ τριαίνῃ κατὰ τὸ μέσον τῆς Ἀκροπόλεως ἀπέφηγε θάλασσαν. Μετὰ δὲ τοῦτον Ἀθηναῖ ἦλθε καὶ ποιησαμένη μάρτυρα Κέκροπα ἐφύτευσε ἐλαίαν.

Γενομένης δ' ἔριδος Ἀθηναῖ καὶ Ποσειδῶνι περὶ τῆς χώρας, Ζεὺς διαλύσας τὴν ἔριν κριτὰς ἔδωκεν αὐτοῖς θεοὺς τοὺς δώδεκα. Καὶ τούτων δικαζόντων ἡ χώρα τῆς Ἀθηναῖς ἐκρίθη, Κέκροπος μαρτυρήσαντος, ὅτι πρῶτον αὐτὴ τὴν ἐλαίαν ἐφύτευσε. Ἀθηναῖ οὖν ἀφ' ἑαυτῆς τὴν πόλιν ἐκάλεσεν Ἀθήνας.

6. Θ η σ ε ὑ ς .

Θησεύς, ὁ Αἰγέως καὶ Αἴθρας παῖς, ἐν Τροιζῆνι μετὰ τῆς μητρὸς ὦν, ὡς ἐγένετο τέλειος, ἀπωσάμενος τὴν πέτραν λαμβάνει τὰ πέδιλα καὶ τὴν μάχαιραν, ἃ ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἐκεῖ κεκρυμμένα ἦσαν, καὶ πεζὸς πρὸς τὸν πατέρα ἔβαινε εἰς τὰς Ἀθήνας. Φρουρουμένης δὲ ὑπὸ ἀνδρῶν κακούργων τῆς ὁδοῦ ἡμέρωσε.

Πρῶτον μὲ οὖν Περιφήτην, ὃς ἀπὸ τῆς κορύνης, ἦν ἐφόρει, κορυνήτης ἐπεκαλεῖτο, ἔκτεινε ἐν Ἐπιδαύρῳ. Πόδας δὲ ἀσθενεῖς ἔχων οὗτος ἐφόρει κορύνην σιδηραῖν, δι' ἧς ἔκτεινε, οὓς εὔρισκε. Ταύτην ἀφελόμενος Θησεύς ἐφόρει.

Δεύτερον δὲ κτείνει Σίνιν, ὃς πιτυοκάμπτης ἐπεκαλεῖτο· οἰκῶν γὰρ τὸν Κορινθίων ἰσθμὸν ἕκαμπτε πίτυς καὶ προσδεδεμένους ἐπ' αὐτῶν ἀνήρτα τοὺς διαβαίνοντας, οἱ ὑπὸ τῶν δένδρων ἀναρριπτούμενοι πανωλέθρως ἀπέθνησκον. Τούτῳ τῷ τρόπῳ Θησεύς καὶ Σίνιν αὐτὸν ἀπέκτεινε.

Καὶ ἄλλων κακούργων τὴν ὁδὸν Θησεύς ἀπαλλάξας εἰς Ἀθήνας ἦλθεν. Ἐντεῦθεν δὲ εἰς Κρήτην ἐλθὼν τὸν Μινώταυρον ἀπέκτεινε καὶ τὰς Ἀθήνας ἔσωσε.

7. Μ ε λ έ α γ ρ ο ς .

Οἰνεύς, ὁ Καλυδῶνος βασιλεύς, καὶ Ἀλθαία ἐγέννησαν

Μελέαγρον. "Ὅτε δ' οὗτος ἦν ἡμερῶν ἑπτὰ, αἱ Μοῖραι προεῖπον τῇ μητρὶ, ὅτι τότε τελευτήσῃ ὁ παῖς αὐτῆς, ὅταν ὁ ἐπὶ τῆς ἐστίας δαλὸς κατακαῆ. Τοῦτο δ' ἀκούσασα Ἀλθαία παρέλαβε τὸν δαλόν, ὃν ἐν λάρνακι θεῖσα ἐπιμελῶς ἐφύλασσε.

Μελέαγρος δὲ ἀνὴρ γενόμενος, πάντων μὲν τῶν ἡλικιωτῶν ἐπρώτευσεν κάλλει καὶ ῥώμῃ, ἐτελεύτησεν δὲ τόνδε τὸν τρόπον. "Ὅτε ποτὲ Οἰνεὺς ἔθυσεν τῇ Δήμητρι καὶ τοῖς ἄλλοις θεοῖς ἀπαρχὰς καρπῶν, μόνῃς τῆς Ἀρτέμιδος ὠλιγόρησεν· διὸ ἀγανακτήσασα Ἄρτεμις κάπρον εἰς Καλυδῶνα ἐπέμψεν ἕξοχον μεγέθει τε καὶ ῥώμῃ, ὃς τήν τε χώραν ἐφθίρει καὶ τὰ βοσκήματα καὶ τοὺς ἐντυγχάνοντας αὐτῷ ἀνθρώπους.

Ἐπὶ τοῦτον τὸν κάπρον Μελέαγρος τοὺς ἀρίστους νεανίας τῆς Ἑλλάδος συνεκάλεσεν καὶ τῷ ἀποκτείναντι αὐτὸν ὑπέσχετο δώσειν τὴν δорὰν ἀριστεῖον. Ἀφίκοντο οὖν ἄλλοι τε πολλοὶ εἰς Καλυδῶνα καὶ Ἀταλάντη ἐξ Ἀρκαδίας.

Κυκλωθεὶς δὲ ὑπὸ τούτων ὁ κάπρος, ὑπὸ μὲν Ἀταλάντης ἐτοξεύθη εἰς τὸ νῶτον, ὑπὸ δὲ Ἀμφιαράου τοῦ Ἀργεῖου εἰς τὸν ὀφθαλμόν, Μελέαγρος δὲ εἰς τὸν κενεῶνα πλήξας τὸν κάπρον ἀπέκτεινε καὶ τὸ δέρας λαβὼν ἔδωκεν Ἀταλάντη.

Οἱ δὲ ἀδελφοὶ τῆς Ἀλθαίας ὄνειδος ἐνόμισαν εἶναι, εἰ γυνὴ τὰ ἀριστεῖα λήψεται, ἀνδρῶν παρόντων· διὸ ἐνεδρεύσαντες Ἀταλάντη κατὰ τὴν εἰς Ἀρκαδίαν ἐπάνοδον ἤρπασαν τὸ δέσμα.

Ὅργισθεὶς δ' ἐπὶ τούτῳ Μελέαγρος τοὺς μὲν ἀδελφοὺς τῆς μητρὸς ἀπέκτεινε, τὸ δὲ δέσμα τοῦ κάπρου πάλιν ἔδωκεν Ἀταλάντη. Ἡ δὲ Ἀλθαία λυπηθεῖσα ἐπὶ τῷ φόνῳ τῶν ἀδελφῶν ἐβουλεύσατο τιμωρῆσασθαι τὸν υἱόν. Μνημονεύουσα οὖν τοῦ λόγου τῶν Μοιρῶν τὸν δαλόν ἐκεῖνον ἐπύρωσεν καὶ οὕτω Μελέαγρος ἐτελεύτησεν.

8. Ν Ι Ο Β Η .

Νιόβη ἢ Ταντάλου ἔτεκε παῖδας μὲν ἑπτὰ, θυγατέρας

δὲ τὰς ἴσας. Εὐτεκνος δὲ οὔσα εὐτεκνοτέρα τῆς θεᾶς Λητοῦς εἶπεν ὑπάρχειν.

Λητώ δὲ ἀγανακτήσασα τήν τε Ἄρτεμιν καὶ τὸν Ἀπόλλωνα κατ' αὐτῶν παρώξυνε καὶ τὰς μὲν θηλείας κατετόξευσεν Ἄρτεμις, τοὺς δὲ ἄρρενας κοινῇ πάντας ἐν Κιθαιρῶνι Ἀπόλλων κυνηγετοῦντας ἀπέκτεινεν.

Αὐτὴ δὲ Νιόβη Θήβας ἀπολιποῦσα πρὸς τὸν πατέρα Γάνταλον ἦλθεν εἰς Σίπυλον τῆς Λυδίας κάκει Διὶ εὐξαμένη τὴν μορφήν εἰς λίθον μετέβαλε, λιθίνη δ' οὔσα χεῖται δάκρυα νύκτωρ καὶ καθ' ἡμέραν.

9. Ὀ ρ φ ε ὑ ς .

Ὀρφεύς, Καλλιόπης Μούσης καὶ Οἰάγρου υἱὸς, ἄδων ἐκίνει λίθους τε καὶ δένδρα. Ἀποθανούσης δὲ Εὐρυδίκης τῆς γυναικὸς αὐτοῦ, δηχθείσης ὑπὸ ὄφραως, κατῆλθεν εἰς Ἄδου θέλων ἀναγαγεῖν αὐτήν, καὶ Πλούτωνά ἐπεισεν ἀναπέμψαι. Ὁ δὲ ὑπέσχετο τοῦτο ποιήσῃν, ἂν μὴ πορευόμενος Ὀρφεύς ἐπιστραφῆ, πρὶν εἰς τὴν αὐτοῦ οἰκίαν ἐλθεῖν. Ὁ δὲ ἀπιστῶν ἐπιστραφεὶς ἐθεάσατο τὴν γυναῖκα· ἡ δὲ πάλιν ὑπέστρεψε.

10. Ἀ λ κ η σ τ ι ς .

Ἄδμητος βασιλεὺς Φερῶν ἦν καὶ βοηθὸν αὐτοῦ εἶχεν Ἀπόλλωνα. Ὅτε δ' Ἄδμητος ἐμνηστεύετο τὴν Πελίου θυγατέρα Ἀλκηστιν, Πελίας ἐκείνῳ δώσειν ὑπέσχετο τὴν θυγατέρα τῷ καταζεύξαντι ἄρμα λεόντων καὶ κάπρων. Ὁ δὲ Ἀπόλλων ζεύξας ἔδωκε τῷ Ἄδμήτῳ, ὃς κομίσας πρὸς Πελίαν Ἀλκηστιν λαμβάνει.

Θύων δ' ἐν τοῖς γάμοις ἐξελάθητο Ἀρτέμιδι θῦσαι. Διὰ τοῦτο τὸν θάλαμον ἀνοίξας εὔρε δρακόντων σπεύρας πεπληρωμένον. Ἀπόλλων δὲ εἰπὼν ἐξιλάσκεισθαι τὴν θεόν, ἤτήσατο παρὰ Μοιρῶν, ἴνα, ὅταν Ἄδμητος μέλλῃ τελευτᾶν,

ἀπολυθῆ τοῦ θανάτου, ἂν ἐκουσίως τις ὑπὲρ αὐτοῦ θνήσκῃν θελήσῃ. Ὡς δὲ ἦλθεν ἡ τοῦ θανάτου ἡμέρα, μήτε τοῦ πατρὸς μήτε τῆς μητρὸς ὑπὲρ αὐτοῦ θνήσκῃν θελόντων, Ἀλκίηστις ὑπεραπέθανε.

Καὶ αὐτὴν πάλιν ἀνέπειμψεν ἡ Κόρη, ὡς δὲ ἔνιοι λέγουσιν, Ἡρακλῆς ἀνεκόμισεν ἐξ Ἄδου.

Γ'. ΕΚ ΤΗΣ «ΠΟΙΚΙΛΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ» ΑΙΛΙΑΝΟΥ

ΤΟ ΚΑΙΝΟΤΟΜΟ ΣΧΗΜΑ ΤΗΣ ΣΧΟΛΗΣΤΙΚΗΣ

ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΟΝ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Ὁ Ῥωμαῖος Κλαύδιος Αἰλιανὸς ἐγεννήθη εἰς τὸ Πραίνεστον (τὴν σημερινὴν Παλαιστίνην) τῆς μέσης Ἰταλίας καὶ ἔζησεν εἰς τὴν Ῥώμην κατὰ τὸν τρίτον αἰῶνα μ.Χ. Ἐξέμαθε καλῶς τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν, ἐμελέτησε τοὺς ἀρχαίους Ἑλληνας συγγραφεῖς καὶ διετέλεσε διδάσκαλος τῆς ῥητορικῆς. Ἦτο σύγχρονος τοῦ Ἀθηναίου σοφιστοῦ Φιλοστράτου, ὁ ὁποῖος τὸν ἐξετίμησε καὶ ἔγραψε τὴν βιογραφίαν του εἰς τοὺς βίους τῶν σοφιστῶν.

Ὁ Αἰλιανὸς ἔγραψε πολλὰ συγγράμματα, ἐκ τῶν ὁποίων σφύζονται τὰ ἑξῆς δύο :

- 1) « **Περὶ ζώων ιδιότητος** », εἰς τὸ ὁποῖον περιέχονται περίεργοι καὶ χρήσιμοι γνώσεις περὶ διαφόρων ζώων (εἰς 17 βιβλία).
- 2) « **Ποικίλη Ἱστορία** », περιέχουσα ποικίλας συντόμους διηγήσεις, βιογραφικὰς πληροφορίας, διαφόρους περιγραφὰς, ἱστορικὰ ἀνέκδοτα κλπ. (εἰς 14 βιβλία).

Τὰ βιβλία του διακρινόμενα διὰ τὴν ἀπλότητα, τὴν ποικιλίαν καὶ τὴν χάριν κατέστησαν εὐχάριστον ἀνάγνωσμα. Ἐκτὸς δὲ τούτου εἶναι καὶ χρήσιμα, διότι περιέχουν πολλὰς περὶ προσώπων καὶ πραγμάτων εἰδήσεις ἐκ πηγῶν, αἱ ὁποῖαι ἔχουν ἀπολεσθῆ.

ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΑΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

Το Επιχειρησιακό Πρόγραμμα αποτελεί το βασικό έγγραφο για την υλοποίηση της πολιτικής της Ευρωπαϊκής Ένωσης στην Ελλάδα. Το Πρόγραμμα περιγράφει τους στόχους, τις προτεραιότητες και τις δράσεις που θα υλοποιηθούν κατά την περίοδο 2000-2006. Το Πρόγραμμα είναι το αποτέλεσμα της διαπραγματεύσεως μεταξύ της Ευρωπαϊκής Ένωσης και της Ελλάδας, και αποτελεί το πλαίσιο για την κατανομή των πόρων της Ένωσης στην Ελλάδα.

Το Πρόγραμμα είναι οργανωμένο σε τρεις επίπεδα: το Εθνικό Επιχειρησιακό Πρόγραμμα, τα Εθνικά Επιχειρησιακά Προγράμματα και τα Τοπικά Επιχειρησιακά Προγράμματα. Το Εθνικό Επιχειρησιακό Πρόγραμμα περιγράφει τους γενικούς στόχους και τις προτεραιότητες, ενώ τα Εθνικά Επιχειρησιακά Προγράμματα περιγράφουν τις συγκεκριμένες δράσεις που θα υλοποιηθούν. Τα Τοπικά Επιχειρησιακά Προγράμματα περιγράφουν τις δράσεις που θα υλοποιηθούν σε τοπικό επίπεδο.

Το Πρόγραμμα είναι βασισμένο στην αρχή της συμπληρωματικότητας, δηλαδή στην αλληλοσυμπλήρωση των δράσεων που υλοποιούνται από την Ένωση, την Ελλάδα και τις τοπικές αρχές. Το Πρόγραμμα είναι επίσης βασισμένο στην αρχή της διαφάνειας, δηλαδή στην ανοικτή και διαφανή κατανομή των πόρων της Ένωσης στην Ελλάδα.

Το Πρόγραμμα είναι βασισμένο στην αρχή της αποτελεσματικότητας, δηλαδή στην υλοποίηση των δράσεων που περιγράφονται στο Πρόγραμμα με τον καλύτερο τρόπο. Το Πρόγραμμα είναι επίσης βασισμένο στην αρχή της βιωσιμότητας, δηλαδή στην υλοποίηση των δράσεων που περιγράφονται στο Πρόγραμμα με τρόπο που να είναι βιώσιμα στο χρόνο.

Γ'. ΕΚ ΤΗΣ « ΠΟΙΚΙΛΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ » ΑΙΛΙΑΝΟΥ

1. Ἀλέξανδρος καὶ Φωκίων.

Ἀλέξανδρος ὁ Φιλίππου Φωκίωσι μόνῳ τῷ Ἀθηναίῳ στρατηγῷ γράφων προσετίθει τὸ «χαίρειν», ὅτι ἐξόχως ἐτίμα αὐτόν. Ἀλλὰ καὶ τάλαντα αὐτῷ ἀργυρίου ἐπεμψεν ἑκατόν, καὶ πόλιν μίαν ἔδωκεν, ἵνα ἔχη καρποῦσθαι τὰς ἐκεῖθεν προσόδους.

Ὁ μὲν οὖν Ἀλέξανδρος μεγαλοφρόνως ταῦτα ἐποίει καὶ μεγαλοπρεπῶς. Ἄλλ' ἔτι μεγαλοφρονέστερον ὁ Φωκίων μήτε τὸ ἀργύριον μήτε τὴν πόλιν ἐδέξατο, πένης ὢν. Ἡρώτησε δέ· « Διὰ τίνα αἰτίαν ταῦτα Ἀλέξανδρος παρέχει μοι ; ». Ὡς δὲ εἶπον, ὅτι μόνον αὐτόν ἡγεῖται καλὸν κάγαθόν, « οὐκοῦν », ἔφη, « ἑσάτω με τοιοῦτον εἶναι ».

2. Ἐπαμεινώνδου μεγαλοφροσύνη.

Ἐπαμεινώνδας ἓνα εἶχε τρίβωνα καὶ αὐτὸν ῥυπαρόν· εἶ ποτε δὲ αὐτόν ἔδωκεν εἰς γναφεῖον, αὐτὸς ὑπέμενε οἴκοι δι' ἀπορίαν ἐτέρου. Τοσοῦτον δὴ πένης ὢν, τοῦ Περσῶν βασιλέως πέμψαντος αὐτῷ πολὺ χρυσίον, οὐκ ἐδέξατο. Καὶ εἴ τι ἐγὼ νοῶ, μεγαλοφρονέστερος ἦν τοῦ διδόντος ὁ μὴ λαβών.

Ἀλλὰ καὶ τοῦτο λέγεται περὶ Ἐπαμεινώνδου· ὅτε ὁ ὑπαπιστῆς αὐτοῦ χρήματα ἔλαβε παρὰ τινος τῶν αἰχμαλώτων,

εἶπεν αὐτῷ· « Ἀπόδος μοι τὴν ἀσπίδα καὶ ἄπελθε· οὐ γὰρ κινδυνεύειν δύναται ὁ τοιοῦτῳ τῷ τρόπῳ πλούσιος γιγνόμενος ».

3. Ξενοφῶντος καρτερία.

Ξενοφῶντι θύοντι ἤλθέ τις ἐκ Μαντινείας ἄγγελος λέγων, ὅτι ὁ υἱὸς αὐτοῦ Γρύλλος ἐν πολέμῳ ἀπέθανε. Καὶ ἐκεῖνος ἀπέβαλε μὲν τῆς κεφαλῆς τὸν στέφανον, διετέλει δὲ θύων τοῖς θεοῖς.

Ἐπεὶ δὲ ὁ ἄγγελος προσέθηκε καὶ ἐκεῖνο, ὅτι νικῶν ἀπέθανε, πόλιν ὁ Ξενοφῶν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τὸν στέφανον ἀνέλαβε καὶ τὴν θυσίαν ἐποίει.

4. Γέρων ἀλαζών.

Ἄνθρωπος εἰς Λακεδαίμονα ἦλθε Κεῖος, γέρων ἤδη ὢν. Οὗτος τὰ μὲν ἄλλα ἦν ἀλαζών, ἡσχύνετο δὲ ἐπὶ τῷ γήρῳ· καὶ διὰ ταῦτα τὰς τρίχας πολιὰς οὐσας ἐπειρᾶτο βαφῆ ἀφανίζειν. Παρελθὼν οὖν εἰς τοὺς Λακεδαιμονίους, καὶ τοιαύτην ἔχων τὴν κεφαλὴν, εἶπεν ἐκεῖνα, ὑπὲρ ὧν καὶ ἀφίκετο.

Ἄναστὰς οὖν Ἀρχίδαμος, ὁ τῶν Λακεδαιμονίων βασιλεύς, ἔλεγε· « Τί δύναται οὗτος ὑγιὲς εἰπεῖν, ὃς οὐ μόνον ἐπὶ τῇ ψυχῇ τὸ ψεῦδος ἔχει, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῇ κεφαλῇ περιφέρει ; ».

5. Αἱ τῶν Λακεδαιμονίων μητέρες.

Αἱ Λακεδαιμονίων μητέρες, ὅσαι ἐπυνθάνοντο τοὺς παῖδας αὐτῶν ἐν τῇ μάχῃ κείσθαι, ἀφικνούμεναι τὰ τραύματα αὐτῶν ἐπεσκόπουν. Καὶ εἰ μὲν πλείω ἦν τὰ ἔμπροσθεν τραύματα, γαυρούμεναι καὶ σεμνῶς ὀρῶσαι τοὺς παῖδας εἰς τὰς πατρώας ἔφερον ταφάς. Εἰ δὲ τὰ τραύματα ὀπισθεν ἦν, αἰσχνόμεναι καὶ θρηνοῦσαι καὶ ὡς ἔνεστι μάλιστα λαθεῖν σπεύδουσαι, κατέλειπον τοὺς νεκροὺς ἐν τῷ πολυανδρίῳ θάψαι ἢ λάθρα εἰς τοὺς οἰκίους τάφους ἐκόμιζον αὐτούς.

6. Ξενοκράτους φιλευσπλαγχία.

Ξενοκράτης ὁ Χαλκηδόνιος, ὁ ἑταῖρος Πλάτωνος, τά τε ἄλλα ἦν φιλοικτίρων καὶ οὐ μόνον φιλόανθρωπος, ἀλλὰ καὶ πολλὰ τῶν ἀλόγων ζώων ἠλέει.

Καὶ οὖν ποτε καθημένου ἐν ὑπαίθρῳ διωκόμενος βιαίως στρουθὸς ὑπὸ ἰέρακος, εἰς τοὺς κόλπους αὐτοῦ κατελθὼν ἐκρύβη. Ὁ δὲ ἀσμένως ἐδέξατο τὸν ὄρνιν καὶ διεφύλαξεν ἀποκεκρυμμένον, ἔστε ὁ διώκων ἀπῆλθεν.

Ἐπεὶ δὲ ἠλευθέρωσεν αὐτὸν τοῦ φόβου, ἀπλώσας τὸν κόλπον ἀφῆκε τὸν ὄρνιν ἐπειπών, ὅτι οὐκ ἐξέδωκε τὸν ἰκέτην.

7. Πλάτων.

Πλάτων ὁ Ἀρίστωνος ἐν Ὀλυμπίᾳ συνεσχήνωσεν ἀγνώσιν ἀνθρώποις, καὶ αὐτὸς ὢν αὐτοῖς ἀγνώς. Οὕτω δὲ αὐτοὺς ἐχειρώσατο τῇ ὁμιλίᾳ καὶ τοῖς τρόποις, συνεστιώμενός τε αὐτοῖς ἀφελῶς καὶ συνδιημερεύων ἐν πᾶσιν, ὥστε πάνυ τέρπεσθαι τοὺς ξένους τῇ τοῦ ἀνδρὸς συντυχίᾳ. Οὔτε δὲ περὶ Ἀκαδημείας εἶπέ τι αὐτοῖς οὔτε περὶ Σωκράτους· τοῦτο μόνον ἐνεφάνισεν αὐτοῖς, ὅτι καλεῖται Πλάτων.

Ἐπεὶ δὲ ἦλθον εἰς τὰς Ἀθήνας, ὑπεδέξατο αὐτοὺς μάλα φιλοφρόνως. Καὶ οἱ ξένοι εἶπον αὐτῶ· «ᾧ Πλάτων, ἐπίδειξον ἡμῖν καὶ τὸν ὁμώνυμόν σου, τὸν Σωκράτους ὁμιλητὴν, καὶ ἐπὶ τὴν Ἀκαδημείαν τὴν ἐκείνου ἄγε ἡμᾶς καὶ σύστησον τῷ ἀνδρὶ, ἵνα τι καὶ αὐτοῦ ἀπολαύσωμεν». Ὁ δὲ Πλάτων ἡρέμα μειδιάσας, ὥσπερ εἰώθει, λέγει· «Ἀλλὰ, φίλοι, ἐγὼ αὐτὸς ἐκεῖνός εἰμι».

Οἱ δὲ ἐξεπλάγησαν, ὅτι τὸν ἄνδρα ἔχοντες μεθ' ἑαυτῶν τὸν τοσοῦτον ἠγνόησαν· οὕτω γὰρ ἀπλῶς καὶ ἀνεπιτηδεύτως συνεγένετο αὐτοῖς καὶ ἔδειξεν, ὅτι δύναται καὶ ἄνευ τῶν συνήθων λόγων χειροῦσθαι τοὺς συνόντας.

8. Ἡ μάχη τῶν ἀλεκτρυόνων.

Μετά τήν κατά τῶν Περσῶν νίκην Ἀθηναῖοι νόμον ἔθεντο ἀλεκτρυόνας ἀγωνίζεσθαι δημοσίᾳ ἐν τῷ θεάτρῳ μιᾶς ἡμέρας τοῦ ἔτους· πόθεν δὲ τήν ἀρχὴν ἔλαβεν ὁ νόμος οὐτος, ἔρῳ.

“Ὅτε Θεμιστοκλῆς ἐπὶ τοὺς βαρβάρους τὴν στρατιὰν ἐξῆγεν, ἀλεκτρυόνας ἐθεάσατο μαχομένους. Εὐθύς δ’ ὡς εἶδεν αὐτούς, ἐπέστησε τὴν στρατιὰν καὶ εἶπεν· «Ὁρᾶτε τούτους μαχομένους καὶ ἐμμένοντας ἰσχυρῶς ἐν τῇ μάχῃ; Γινώσκετε δέ, ὅτι οὗτοι οὔτε ὑπὲρ πατρίδος οὔτε ὑπὲρ πατρώων θεῶν οὔτε ὑπὲρ προγονικῶν τάφων κακοπαθοῦσιν, οὐδὲ ὑπὲρ δόξης οὐδὲ ὑπὲρ ἐλευθερίας οὐδὲ ὑπὲρ παίδων, ἀλλ’ ὑπὲρ τοῦ μὴ ἠττηθῆναι ἐκάτερος μηδὲ εἶξαι τὸν ἕτερον τῷ ἑτέρῳ».

Ταῦτα εἰπὼν ἐπέρρωσε τοὺς Ἀθηναίους. Τοῦτο δὲ γενόμενον αὐτοῖς τότε σύνθημα εἰς ἀρετὴν ἐβουλήθη διαφυλάττειν ὑπόμνησιν εἰς τὰ ὅμοια ἔργα.

9. Ἀρταξέρξης περὶ φιλοπονίας.

Ῥοιὰν ἐπὶ λίκνου μεγίστην Ὠμίσης Ἀρταξέρξη τῷ βασιλεῖ, ἐλαύνοντι τὴν Περσίδα, προσεχόμισε. Τὸ μέγεθος οὖν ταύτης ὑπερεκπλαγεῖς ὁ βασιλεὺς, «ἐκ ποίου παραδείσου», φησί, «λαβὼν φέρεις μοι τὸ δῶρον τοῦτο;». Τοῦ δὲ εἰπόντος ὅτι οἴκοθεν καὶ ἐκ τῆς ἑαυτοῦ γεωργίας, ὑπερήσθη καὶ δῶρα αὐτῷ βασιλικὰ ἔπεμψε καὶ ἐπεῖπε· «Νῆ τὸν Μίθραν, ὁ ἀνὴρ οὗτος ἐκ τῆς ἐπιμελείας ταύτης δυνήσεται καὶ πόλιν, κατὰ γὰρ τὴν ἐμὴν κρίσιν, ἐκ μικρᾶς μεγάλην ποιῆσαι».

10. Κρητῶν νόμος περὶ μαθημάτων.

Κρήτες τοὺς παῖδας τοὺς ἐλευθέρους μανθάνειν τοὺς νόμους ἐκέλευον μετὰ τινος μελωδίας, ἵνα ἐκ τῆς μουσικῆς ψυχαγωγῶνται καὶ εὐκολώτερον αὐτοὺς τῇ μνήμῃ διαλαμβά-

νωσι καὶ ἵνα μὴ, τῶν κεκωλυμένων τι πράξαντες, ἀγνοίᾳ πεποιηθέναι ἀπολογίαν ἔχωσι. Δεύτερον δὲ μάθημα ἔταξαν τοὺς τῶν θεῶν ὕμνους μανθάνειν. Τρίτον τὰ τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν ἐγκώμια.

11. Ἀναξαγόρου ἀταραξία.

Ἀναξαγόρα τῷ Κλαζομενίῳ, σπουδάζοντι πρὸς τοὺς ἐταίρους, προσελθὼν τις ἔφη τεθνηκέναι τοὺς δύο παῖδας, οἱ μόνοι τῷ φιλοσόφῳ ἦσαν. Ὁ δέ, μηδὲν διαταραχθεὶς, ἔφη· «Ἡδεῖν θνητοὺς γεγεννηκῶς».

12. Αἰνείου εὐσεβεία.

Ὅτε ἐάλω τὸ Ἴλιον, οἰκτίραντες οἱ Ἀχαιοὶ τὰς τῶν ἀλισκομένων τύχας, ἐκήρυξαν ἕκαστον τῶν ἐλευθέρων, ἐν ᾧ, τι βούλεται τῶν οἰκείων κτημάτων ἀράμενον, ἀποφέρειν. Ὁ οὖν Αἰνείας τοὺς πατρώους θεοὺς λαβῶν ἔφερεν, ὑπεριδὼν τῶν ἄλλων.

Ἡσθέντες οὖν ἐπὶ τῇ τοῦ ἀνδρὸς εὐσεβείᾳ οἱ Ἕλληγες καὶ δεύτερον αὐτῷ κτῆμα συνεχώρησαν λαβεῖν. Ὁ δέ, τὸν πατέρα πάνυ σφόδρα γεγηρακότα ἀναθέμενος τοῖς ὤμοις, ἔφερεν. Ὑπερεκπλαγέντες οὖν ἐπὶ τούτῳ οἱ Ἀχαιοὶ πάντα αὐτῷ τὰ οἰκεῖα κτῆματα ἐπέτρεψαν λαβεῖν. Ὁμολόγουν οὕτω ὅτι πρὸς τοὺς εὐσεβεῖς τῶν ἀνθρώπων καὶ οἱ φύσει πολέμιοι ἡμεροὶ γίγνονται.

13. Σωκράτης καὶ Ἀλκιβιάδης.

Ὁρῶν ὁ Σωκράτης τὸν Ἀλκιβιάδην τετυφωμένον τῷ πλούτῳ καὶ μέγα φρονοῦντα ἐπὶ τοῖς ἀγροῖς, ἤγαγεν αὐτὸν εἰς τινα τόπον, ἐνθα ἦν πινάκιον ἔχον γῆς περίοδον. Εἶτα προσέταξεν Ἀλκιβιάδῃ τὴν Ἀττικὴν ἐνταῦθα ἀναζητεῖν. Ἐπεὶ δὲ εὔρε, προσέταξε τοὺς ἀγρούς τοὺς ἰδίους ἀναζητῆσαι.

Τοῦ δὲ εἰπόντος· « Ἄλλ' οὐδαμοῦ γεγραμμένοι εἰσίν », εἶπεν· « Ἐπὶ τούτοις οὖν μέγα φρονεῖς, οἷπερ οὐδὲν μέρος τῆς γῆς εἰσίν ; ».

14. Ἡ κατὰ Μυτιληναίους βαρυτάτη ποιηή.

Ὅτε Μυτιληναῖοι τῆς θαλάσσης ἤρξαν, τοῖς ἀφισταμένοις τῶν συμμάχων τιμωρίαν ἐπέβαλλον τήνδε· γράμματα μὴ μανθάνειν τοὺς παῖδας αὐτῶν μηδὲ μουσικὴν διδάσκεισθαι. Ἡγοῦντο γὰρ πασῶν ζημιῶν βαρυτάτην εἶναι ταύτην, ἐν ἀμουσίᾳ καὶ ἀμαθίᾳ ζῆν.

15. Θεμιστοκλῆς καὶ Ἱέρων ἐν Ὀλυμπίᾳ.

Θεμιστοκλῆς Ἱέρωνα, ἐλθόντα εἰς Ὀλυμπίαν, ἵνα ἀρμάτων ἀγῶνος μετάσχη, οὐκ εἶασεν ἀγωνίσασθαι εἰπών· « Τῶ μὴ μεταλαβόντι τοῦ μεγίστου τῶν κινδύνων, τῶν πανηγύρεων μεταλαμβάνειν οὐκ ἔξεστι ». Καὶ ἐπηνέθη Θεμιστοκλῆς.

16. Πᾶν μέτρον ἄριστον.

Διογένης εἰς Ὀλυμπίαν ἐλθὼν καὶ θεασάμενος ἐν τῇ πανηγύρει Ῥοδιακοὺς τινὰς νεανίσκους πολυτελεῶς ἡμφιεσμένους, γελάσας ἔφη· « Τῦφος τοῦτό ἐστι ». Εἶτα συναντήσας Λακεδαιμονίους ἐν ἐσθῆσι φαύλαις καὶ ῥυπώσαις, « ἄλλός », ἔφη, « οὗτος τῦφος ».

17. Λακεδαιμόνιοι περὶ φιλοκερδείας.

Λακωνικὸν μειράκιον ἐπρίατο χωρίον ὑπερεύωνον, τούτου δ' ἕνεκα ὑπὸ τῶν ἀρχόντων ἐζημιώθη. Τὸ δ' αἴτιον τῆς καταδίκης ἐκεῖνο ἦν, ὅτι, νέος ὢν, τοῦ κέρδους σφόδρα ἐφίετο. Λακεδαιμόνιοι γὰρ καὶ τοῦτο περὶ πολλοῦ ἐποιοῦντο, μὴ πρὸς μόνους τοὺς πολεμίους παρατετάχθαι, ἀλλὰ καὶ πρὸς ἀργύριον.

18. Ἡ Φερενίκη ἐν Ὀλυμπίᾳ.

Φερενίκη τὸν υἱὸν ἤγειν εἰς Ὀλύμπια ἀθλεῖν. Κωλύόντων δὲ αὐτὴν τῶν Ἑλλανοδικῶν τὸν ἀγῶνα θεάσασθαι, παρελθοῦσα ἐδικαιολογήσατο πατέρα μὲν Ὀλυμπιονίκην ἔχειν καὶ τρεῖς ἀδελφοὺς καὶ αὐτὴ παῖδα Ὀλυμπίων ἀγωνιστὴν· καὶ ἐξενίκησε τὸν δῆμον καὶ τὸν εἴργοντα νόμον τῆς θεᾶς τὰς γυναῖκας καὶ ἐθεάσατο Ὀλύμπια.

19. Μειράκιον Ἐρετρικόν.

Μειράκιον Ἐρετρικόν προσεφοίτησε Ζήνωνι ἐπὶ πολλὸν χρόνον. Ὑστερον οὖν εἰς τὴν Ἐρέτριαν ἐπανῆλθε καὶ αὐτὸν ὁ πατὴρ ἤρετο, ὅτι ἄρα μάθοι ἐν τῇ τοσαύτῃ διατριβῇ τοῦ χρόνου. Ὁ δὲ δεῖξειν ἔφη καὶ οὐκ εἰς μακρὸν χρόνον τοῦτο ἔδρασεν. Ἀγανακτήσαντος γὰρ αὐτῷ τοῦ πατρὸς καὶ τέλος παίσαντος τὸν υἱόν, οὗτος ἡσυχίαν ἔχων τοῦτο ἔφη μεμαθηκέναι, φέρειν ὀργὴν πατέρων καὶ μὴ ἀγανακτεῖν.

20. Τὰ Τέμπη.

Τὰ καλούμενα Τέμπη τὰ Θετταλικὰ χῶρός ἐστι μεταξὺ κείμενος τοῦ τε Ὀλύμπου καὶ τῆς Ὀσσης. Ὀρη δὲ ταῦτα ἐστὶν ὑπερύψηλα καὶ ὡς ὑπὸ τινος θείας φροντίδος διεσχισμένα· καὶ μέσον κεῖται χωρίον, οὗ τὸ μὲν μῆκος ἐπὶ τεσσαράκοντα διήκει σταδίους, τὸ δὲ πλάτος ἐστὶν ἐνὸς πλέθρου. Ῥεῖ δὲ διὰ μέσου αὐτοῦ ὁ καλούμενος Πηνειός· εἰς τοῦτον δὲ καὶ οἱ λοιποὶ ποταμοὶ συρρέουσι καὶ τοῖς ὕδασιν αὐτῶν ποιοῦσι τὸν Πηνειὸν ἐκεῖνοι μέγαν.

Διατριβάς δ' ἔχει ποικίλας καὶ παντοδαπὰς ὁ τόπος οὗτος, οὐκ ἀνθρωπίνης χειρὸς ἔργα, ἀλλὰ φύσεως. Κιττός μὲν γὰρ πολὺς καὶ μάλα λάσιος ἐνακμάζει καὶ θάλλει καὶ ἐπὶ τῶν ὑψηλῶν δένδρων ἀνέρπει καὶ συμπέφυκεν αὐτοῖς. Πολλὴ δὲ σμίλαξ πρὸς αὐτὸν τὸν πάγον ἀνατρέχει καὶ ἐπισκιάζει

τὴν πέτραν· καὶ ἐκεῖνη μὲν ὑπολανθάνει, ὁρᾶται δὲ χλοάζον τὸ πᾶν, καὶ ἔστιν ὀφθαλμῶν πανήγυρις.

Ἐν δὲ τοῖς λείοις καὶ ὀμαλοῖς χώροις ἄλση τέ ἐστι ποικίλα καὶ δένδρα πολλά, ἐν ὥρᾳ θέρους ἡδιστοὶ ὀδοιπόροις τόποι. Διαρρέουσι δὲ καὶ ἄφθονα ὕδατα, ψυχρὰ καὶ ἡδιστα πίνειν· λέγεται δὲ τὰ ὕδατα ταῦτα καὶ τοῖς λουομένοις ἀγαθὸν εἶναι καὶ εἰς ὑγίειαν αὐτοῖς συμβάλλεσθαι. Ἄδουσι δὲ καὶ ὄρνιθες πανταχοῦ διεσπαρμένοι καὶ μάλιστα οἱ μουσικοὶ καὶ τέρπουσι τὰς ἀκοάς διὰ τοῦ μέλους, τὸν κάματον τῶν ἀνθρώπων ἀφανίζοντες.

Διὰ μέσου δὲ τῶν Τεμπῶν ὁ Πηνειὸς ποταμὸς ἔρχεται σχολῆ καὶ πράως ῥέων ἐλαίου δίκην. Πολλὴ δὲ αὐτοῦ ἡ σκιά ἐκ τῶν παραπεφυκότων δένδρων καὶ τῶν ἐξηρητημένων κλάδων γίγνεται.

ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΟΝ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Ὁ Λουκιανὸς ἐγεννήθη περὶ τὸ 120 μ.Χ. εἰς τὰ Σαμόσατα τῆς Κομμαγηνῆς, ἐπαρχίας τῆς Συρίας, κατὰ τοὺς χρόνους τῆς Ῥωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας.

Κατ' ἀρχὰς μὲν ἐξέμαθε τὴν γλυπτικὴν τέχνην, τὴν καλουμένην **ἐρμογλυφικὴν**, πλησίον τοῦ ἐκ μητρὸς θεοῦ του, γλύπτου τοῦ ἐπάγγελμα. Ἐπειτα δὲ μὴ ἀνεχόμενος τὴν αὐστηρότητα τοῦ θεοῦ του καὶ μὴ ἀγαπῶν τὴν τέχνην ταύτην, ἐστράφη πρὸς τὴν σπουδὴν τῶν γραμμάτων, πρὸς τὴν ὁποίαν ἠσθάνετο ἀκατανίκητον ἔλξιν. Ἐμαθε καλῶς τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν, εἰς τὴν ὁποίαν βραδύτερον ἔγραψε τὰ συγγράμματά του. Ἐσπούδασε τὴν ῥητορικὴν καὶ ἐγένετο ῥήτωρ καὶ δικηγόρος εἰς τὴν ἀκμάζουσαν τότε Ἀντιόχειαν, ἣ ὁποία ἦτο ἔδρα τῶν ἀρχῶν τῆς Συρίας ὡς Ῥωμαϊκῆς ἐπαρχίας. Ἀλλὰ καὶ τὸ ἐπάγγελμα τοῦτο δὲν ἦτο εὐχάριστον εἰς αὐτόν. Ταχέως τὸ ἐγκατέλειψε καὶ ἠκολούθησε τὸ λεγόμενον ἐπιδεικτικὸν ἢ σοφιστικόν, τὸ ὁποῖον κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους ἐξετιμᾶτο πολὺ καὶ ἦτο λίαν ἐπικερδές. Ἀφοῦ λοιπὸν ἐξεπαιδεύθη ἐν Ἰωνίᾳ εἰς τὸ εἶδος τοῦτο τῆς ῥητορικῆς, ἐπεχείρησε μακρὰς περιουσίας εἰς τὴν Μ. Ἀσίαν, τὴν Μακεδονίαν, τὴν κυρίως Ἑλλάδα, τὴν Ἰταλίαν καὶ τὴν Γαλατίαν (τὴν σημερινὴν Γαλλίαν). Πανταχοῦ κατὰ τὰς περιουσίας του ἀπήγγελλεν εὐφροσύναις λόγους πραγματευόμενος διάφορα θέματα, σοβαρὰ καὶ μὴ, κατὰ τρόπον εὐχάριστον. Ἀπέκτησεν οὕτω τιμὰς, δόξαν καὶ χρῆμα. Τέλος ὁμως ἐγκατεστάθη εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅπου ἠσχολήθη εἰς τὴν φιλοσοφίαν. Δὲν ἔγραφε πλέον μακροὺς λόγους, ἀλλὰ διαλόγους μικροὺς, ἰδιορρυθμοὺς, χαριτωμένους καὶ κάπως σατιρικούς, διὰ τῶν ὁποίων ἔσκωπτεν ὅτι ἐφαίνετο εἰς αὐτόν κακὸν καὶ ψευδές. Μὲ τὸν ἀστεῖσμόν καὶ τὴν σάτιραν ἤθελε νὰ βελτιώσῃ καὶ φωτίσῃ τὴν ἐποχὴν του. Ἀργότερον ἐγκατέλειψε τὰς Ἀθήνας καὶ ἐγκατεστάθη εἰς τὴν Αἴγυπτον, ὅπου διωρίσθη ἐπίτροπος τῶν Αἰγυπτιακῶν χωρῶν. Ἀπέθανεν ἐκεῖ περὶ τὸ 200 μ.Χ.

Μεταξὺ τῶν πολλῶν συγγραμμάτων του εἶναι καὶ οἱ λεγόμενοι « **Νεκρικοὶ διάλογοι** » διὰ τῶν ὁποίων σατιρίζονται μὲ πολλὴν χάριν καὶ λεπτότητα αἱ ἐπικρατοῦσαι τότε λαϊκαὶ δοξασαί διὰ τοὺς νεκροὺς, ἣ ματαιότης τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων, ἣ εὐτέλεια τῶν κολάκων κλπ.

Αἱ ἀρχαῖαι δοξασίαι περὶ τοῦ "Ἄδου.

Οἱ «**Νεκρικοὶ διάλογοι**» τοῦ Λουκιανοῦ, ὅπως φαίνεται καὶ ἐκ τοῦ τίτλου των, εἶναι διάλογοι διαφόρων προσώπων (ἀνθρώπων καὶ θεῶν), οἱ ὁποῖοι γίνονται εἰς τὸν "Ἄδην.

Κατὰ τὰς δοξασίας τῶν ἀρχαίων ὁ "Ἄδης ἦτο τόπος σκοτεινὸς εἰς τὸ βάθος τῆς γῆς. Ἐκεῖ ἐβασίλευεν ὁ υἱὸς τοῦ Κρόνου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Διός, ὁ ὀνομαζόμενος καὶ αὐτὸς "Ἄδης ἢ "Αἰδωνεύς ἢ Πλούτων. Οὗτος εἶχε σύζυγον τὴν κόρην τῆς Δήμητρος Περσεφόνην, τὴν ὁποίαν ἤρπασε καὶ ἔφερεν εἰς τὸ βασιλεῖον τῶν νεκρῶν.

Τὸν "Ἄδην περιέβαλλον πέντε ποταμοί: ἡ Στύξ, ὁ Κωκυτός, ὁ "Αχέρων, ὁ Πυριφλεγέθων καὶ ἡ Λήθη. Κάτω ἀπὸ τοὺς ποταμοὺς αὐτοὺς ἦσαν ἀνοίγματα, τὰ ὁποῖα ἐχρησίμευον ὡς εἴσοδοι εἰς τὸν "Ἄδην. Ἡ κυριωτέρα ὅμως εἴσοδος ἦτο ἐν μέγα ἀνοίγμα εἰς τὸ βάθος τῆς "Αχερουσίας λίμνης, τὴν ὁποίαν σχηματίζει ὁ "Αχέρων ποταμὸς τῆς Θεσπρωτίας ἐν Ἠπειρῷ. Ἐκεῖ ὠδηγοῦντο αἱ ψυχαι τῶν νεκρῶν παραλαμβάνόμεναι ὑπὸ τοῦ ἀγγελιαφόρου τῶν θεῶν Ἑρμῶ, ὁ ὁποῖος διὰ τοῦτο ἐλέγετο καὶ ψυχοπομπός. Οὗτος παρέδιδε τὰς ψυχὰς εἰς τὸν Χάρωνα, ἕνα κατώτερον θεὸν τοῦ "Ἄδου, ὁ ὁποῖος ἐχρησίμευεν ὡς πορθμεύς· διεπεραιῶνε δηλ. μὲ μίαν λέμβον τὰς ψυχὰς διὰ τῆς "Αχερουσίας λίμνης καὶ τὰς ἔφερεν εἰς τὸν κάτω κόσμον. Ἄλλὰ διὰ τὸν κόπον του ἔπρεπεν ἀπαραιτήτως νὰ λάβῃ τὰ πορθμεῖα, νὰ πληρωθῇ δηλ. ἀπὸ κάθε νεκρὸν μὲ ἕνα ὄβολον (μικρὸν νόμισμα ἴσον πρὸς τὸ 1/6 τῆς δραχμῆς). Διὰ τοῦτο συνηθίζετο νὰ τίθεται εἰς ὄβολός εἰς τὸ στόμα τοῦ νεκροῦ κατὰ τὴν ταφὴν του. Μετὰ τὴν ἀφιξίν τῶν ψυχῶν εἰς τὴν ὄχθην τοῦ κάτω κόσμου εἰσῆρχοντο αὐταὶ εἰς τὸν κυρίως "Ἄδην διὰ μιᾶς σιδηρᾶς πύλης, τὴν ὁποίαν ἐφύλασσε ἀγρυπνὸς φρουρὸς ὁ Κέρβερος, φοβερὸς κύων μὲ τρεῖς κεφαλὰς. Ἀμέσως δὲ μετὰ τὴν εἴσοδον διηθύνοντο αἱ ψυχαι ἐνώπιον τῶν κριτῶν τοῦ "Ἄδου. Οὗτοι ἦσαν τρεῖς: ὁ ἐκ Κρήτης Μίνως, ὁ ἐκ Κρήτης ἐπίσης "Ραδάμανθυς καὶ ὁ ἐξ Αἰγίνης Αἰακός, ἄνδρες διαπρέψαντες κατὰ τὴν ζωὴν των ἐπὶ τῆς γῆς διὰ τὴν δικαιοσύνην των καὶ τὰ καλὰ ἔργα των καὶ διὰ τοῦτο τιμηθέντες μετὰ θάνατον μὲ τὸ ἀξίωμα τοῦτο τοῦ κριτοῦ τῶν ψυχῶν.

Αὐταὶ ἦσαν αἱ περὶ τοῦ "Ἄδου δοξασίαι τῶν ἀρχαίων, αἱ ὁποῖαι φανεροῦν τὴν μεγάλην φαντασίαν των, ἀλλὰ καὶ τὴν πίστιν των εἰς τὴν ἀθανασίαν τῆς ψυχῆς καὶ τὴν θεῖαν ἀνταπόδοσιν.

Δ΄. ΕΚ ΤΩΝ ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ «ΝΕΚΡΙΚΩΝ ΔΙΑΛΟΓΩΝ»

1. Χάρωνος, Μενίππου και Έρμου.

1. Χάρων. Ἀπόδος, ὦ κατάρατε, τὰ πορθμεῖα.
Μένιππος. Βόα, εἰ τοῦτό σοι, ὦ Χάρων, ἕδιον.
Χάρων. Ἀπόδος, φημί, τὰ πορθμεῖα.
Μένιππος. Οὐκ ἂν λάβοις παρά τοῦ μὴ ἔχοντος.
Χάρων. Ἔστι δέ τις ὀβολὸν μὴ ἔχων;
Μένιππος. Εἰ μὲν καὶ ἄλλος τις οὐκ οἶδα· ἐγὼ
δὲ οὐκ ἔχω.

Χάρων. Καὶ μὴν ἄγξω σε, νῆ τὸν Πλούτωνα, ὦ μι-
αρέ, ἐὰν μὴ ἀποδῶς.

Μένιππος. Κάγω τῇ ἐμῇ βρακτηρία πατάξας δια-
σχίσω σου τὸ κρανίον.

Χάρων. Μάτην οὖν ἔσει πεπλευκῶς τοσοῦτον πλοῦν;

Μένιππος. Ὁ Έρμῆς ὑπὲρ ἐμοῦ σοι ἀποδότω, ὅς
με παρέδωκέ σοι.

2. Έρμῆς. Νῆ Δία, οὐ δύναμι τοῦτο ποιεῖν ὑπὲρ τῶν
νεκρῶν.

Χάρων. Οὐκ ἀφήσω σε!

Μένιππος. Ποίει, ὡς βούλει· πλὴν δὲ μὴ ἔχω, πῶς
ἂν λάβοις;

Χάρων. Σὺ οὐκ ἐγίνωσκες, ὡς ὄβολόν κομίζεις ὄφειλες;

Μένιππος. Ἐγίνωσκον μὲν, οὐκ εἶχον δέ. Τί οὖν; Ἐχρῆν διὰ τοῦτο μὴ ἀποθνεῖν;

Χάρων. Μόνος οὖν μάτην ἔσει πεπλευκῶς;

Μένιππος. Οὐ μάτην, ὦ βέλτιστε· καὶ γὰρ ἤντησα καὶ τῆς κώπης συνεπελαβόμην καὶ οὐκ ἔκλαιον μόνος τῶν ἄλλων ἐπιβατῶν.

Χάρων. Οὐδὲν ταῦτα πρὸς πορθμέα· τὸν ὄβολόν ἀποδοῦναί σε δεῖ· οὐ γὰρ θέμις ἄλλως γενέσθαι.

3. Μένιππος. Οὐκοῦν ἀπάγαγέ με αὐθις εἰς τὸν βίον.

Χάρων. Χαρίεν λέγεις· ἴνα καὶ πληγὰς ἐπὶ τούτῳ παρὰ τοῦ Αἰακοῦ προσλάβω.

Μένιππος. Μὴ ἐνόχλει οὖν.

Χάρων. Δεῖξον τί ἐν τῇ πῆρα ἔχεις.

Μένιππος. Θέρμους, εἰ θέλεις, καὶ τῆς Ἐκάτης τὸ δεῖπνον.

Χάρων. Πόθεν τοῦτον ἡμῖν, ὦ Ἐρμῆ, τὸν κύνα ἤγαγες; Οἶα οὗτος ἐλάλει κατὰ τὸν πλοῦν, τῶν ἐπιβατῶν ἀπάντων καταγελωῶν καὶ ἐπισκώπτων καὶ μόνος ἄδων, οἰμωζόντων ἐκεῖνων.

Ἐρμῆς. Ἀγνοεῖς, ὦ Χάρων, ὄντινα ἄνδρα διεπόρθημευσας; Ἐλεύθερον ἀκριβῶς, κούδεν αὐτῷ μέλει. Οὗτός ἐστιν ὁ Μένιππος.

Χάρων. Κεὶ μὲν, ὦ Μένιππε, ἂν σε λάβω ποτέ...

Μένιππος. Ἄν με λάβῃς, ὦ βέλτιστε· ἀλλὰ δις οὐκ ἂν με λάβοις.

2. Πλούτων ἢ κατὰ Μένιππου.

1. Κροῖσος. Οὐ φέρομεν, ὦ Πλούτων, Μένιππον τουτονὶ τὸν κύνα παροικούντα· ὥστε ἢ ἐκεῖνον ἄλλοσε κατάστησον ἢ ἡμεῖς μετοικήσομεν εἰς ἕτερον τόπον.

Π λ ο ύ τ ω ν. Τί δ' ὑμᾶς δεινὸν ἐργάζεται ὁμόνεκρος ὦν;

Κ ρ ο ῖ σ ο ς. Ἐπειδὴν ἡμεῖς οἰμώζωμεν καὶ στένωμεν ἐκείνων μεμνημένοι τῶν ἄνω, Μίδαο μὲν οὐτοσί τοῦ χρυσοῦ, Σαρδανάπαλλοο δὲ τῆο πολλῆο τρυφῆο, ἐγὼ δὲ Κροῖσοο τῶν θησαυρῶν, ἐπιγελαῶ καὶ ἐξονειδίζει ἀνδράποδο καὶ καθάρματα ἡμᾶο ἀποκαλῶν, ἐνίοτε δὲ καὶ ἄδων ἐπιταράττει ἡμῶν τὰο οἰμωγὰο καὶ ὕλωο λυπηρόο ἐοτι.

Π λ ο ύ τ ω ν. Τί ταῦτα λέγουοοιν, ὦ Μένιππε;

Μ έ ν ι π π ο ς. Ἀληθῆ, ὦ Πλούτων· μισῶ γὰρ αὐτοὺο δειλοὺο καὶ ἀθλιοὺο ὄνταο, οἷο οὐκ ἤρκεοοο βιωῖναι κακῶο, ἀλλὰ καὶ ἀποθανόντεο μέμνηνται ἐτι τῶν ἄνω. Χαίρω οὖν ἀνιῶν αὐτοὺο.

Π λ ο ύ τ ω ν. Ἀλλ' οὐ χρῆ· λυποῦνται γὰρ οὐ μικρῶν στερηθέντεο.

Μ έ ν ι π π ο ς. Καὶ σὺ μωραίνεοο, ὦ Πλούτων, ὁμόψηφοο ὦν τοῖο τούτων στεναγμοῖο;

Π λ ο ύ τ ω ν. Οὐδαμῶο, ἀλλ' οὐ θέλω οταοιαίζειν ὑμᾶο.

2. Μ έ ν ι π π ο ς. Καὶ μήν, ὦ κάκιοοτοο, γιγνώοκετε, ὡο οὐ παύοομαι· ἐνθα γὰρ ἂν ἔλθητε, ἀκολουθήοω ἀνιῶν καὶ κατὰδων καὶ κατὰγελῶν.

Κ ρ ο ῖ σ ο ς. Ταῦτα οὐχ ὕβριοο;

Μ έ ν ι π π ο ς. Οὐκ· ἀλλ' ἐκεῖνθα ὕβριοο ἦν, ἃ ὑμεῖο ἐποιεῖτε, προσκυνεῖοοο ἀξιοῦντεο καὶ ἐλευθέριοο ἀνδράοοιν ἐντρυφῶντεο καὶ τοῦ θανάτοο οὐδόλωο μνημονεύοντεο. Νῦν οὖν οἰμώζετε πάντων ἐκεῖνων στερηθέντεο.

Κ ρ ο ῖ σ ο ς. Πολλῶν, ὦ θεοί, καὶ μεγάλων κτημάτων.

Μ ί δ α ο ς. Ὅοοο μὲν ἐγὼ χρυοοῦ!

Σ α ρ δ α ν ἄ π α λ λ ο ς. Ὅοοο δὲ ἐγὼ τρυφῆο!

Μ έ ν ι π π ο ς. Εὖγε! Οὕτω ποιεῖτε· ὀδύρεοοο μὲν ὑ-

μεῖς, ἐγὼ δὲ τὸ « γ ν ὠ θ ι σ α υ τ ὸ ν » πολλάκις λέγων ἐπάσομαι· πρέπει γάρ τοῦτο ταῖς τοιαύταις οἰμωγαῖς ἐπάδεσθαι.

3. Διογένους καὶ Μαυσώλου.

1. Διογένης. ὦ Κάρ, ἐπὶ τίνι μέγα φρονεῖς καὶ πάντων ἡμῶν προτιμαῖσθαι ἀξιοῖς;

Μαύσωλος. Καὶ ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ μὲν, ὦ Σινωπεῦ, ὅτι ἐβασίλευσα Καρίας μὲν ἀπάσης, ἤρξα δὲ καὶ Λυδῶν ἐνίων καὶ νήσους δέ τινας ἔτι κατέλαβον καὶ ἄχρι Μιλήτου ἐπέβην τῆς Ἰωνίας τὰ πολλὰ καταστρεφόμενος· καὶ καλὸς ἦν καὶ μέγας καὶ ἐν πολέμοις καρτερός· τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι ἐν Ἀλικαρνασσῶ μνημα παμμέγεθες ἔχω ἐπικείμενον, ἡλικιον οὐκ ἔχει ἄλλος νεκρός, ἀλλ' οὐδὲ οὕτως εἰς κάλλος πεποιημένον, ἔππων καὶ ἀνδρῶν ἀκριβέστατα εἰκονιζομένων λίθου τοῦ καλλίστου, οἷον οὐδὲ ναὸν εὔροι τις ἂν βραδίως. Οὐ δοκῶ σοι δικαίως ἐπὶ τούτοις μέγα φρονεῖν;

2. Διογένης. Ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ λέγεις καὶ τῷ κάλλει καὶ τῷ βάρει τοῦ τάφου;

Μαύσωλος. Νῆ Δία, ἐπὶ τούτοις.

Διογένης. Ἄλλ', ὦ καλὲ Μαύσωλε, οὔτε ἡ ἰσχὺς ἐκείνη ἔτι σοι οὔτε ἡ μορφή πάρεστιν· τίνος ἔνεκα τὸ σὸν κρανίον προτιμηθεῖν ἂν τοῦ ἐμοῦ; φαλακρὰ ἀμφοτέρω καὶ γυμνά. Ὁ δὲ τάφος καὶ οἱ πολυτελεῖς ἐκεῖνοι λίθοι Ἀλικαρνασσεῦσι μὲν ἴσως χρησιμεῖ ἐπιδεικνύεσθαι πρὸς τοὺς ξένους, ὡς δὴ τι μέγα οἰκοδόμημα αὐτοῖς ἔστι· σὺ δέ, βέλτιστε, οὐκ ὀρῶ ὅ,τι ἀπολαύεις αὐτοῦ, πλὴν εἰ μὴ τοῦτο λέγεις, ὅτι μᾶλλον ἡμῶν ἀχθοφορεῖς ὑπὸ τηλικούτοις λίθοις πιεζόμενος.

3. Μαύσωλος. Ἄνωφελῆ οὖν μοι ἐκεῖνα πάντα; καὶ ἰσότιμος ἔσται Μαυσώλω καὶ Διογένει;

Διογένης. Οὐκ ἰσότιμος, ὦ γενναιότατε· Μαύσωλος

μὲν γὰρ οἰμῶζει μεμνημένος τῶν ὑπὲρ γῆς, ἐν οἷς εὐδαιμονεῖν ᾔφεται, Διογένης δὲ καταγελαῖ αὐτοῦ. Καὶ τάφον ὁ μὲν ἐν Ἀλικαρνασσῶ λέγει ἔχειν ὑπὸ Ἀρτεμισίας τῆς γυναικὸς καὶ ἀδελφῆς κατεσκευασμένον· ὁ Διογένης δὲ τοῦ μὲν σώματος εἰ καὶ τινα τάφον ἔχει, οὐκ οἶδεν· οὐδὲ γὰρ ἔμελεν αὐτῷ τούτου· λόγον δὲ τοῖς ἀρίστοις περὶ αὐτοῦ καταλέλοιπεν, ἀνδρῶν βίον βεβιωκῶς ὑψηλότερον, ὢ Καρῶν ἀνδραποδωδέστατε, τοῦ σοῦ μνήματος καὶ ἐν βεβαιοτέρῳ χωρίῳ κατεσκευασμένον.

4. Πλούτωνος καὶ Ἑρμοῦ.

1. Π λ ο ὕ τ ω ν. Τὸν γέροντα γινώσκεις, τὸν πάνυ γε-
γηρακότα λέγω, τὸν πλούσιον Εὐκράτην, ᾧ παῖδες μὲν οὐκ
εἰσίν, οἱ τὸν κλῆρον δὲ θηρῶντες πολλοί;

Ἑ ρ μ ῆ ς. Ναί, τὸν Σικυώνιον λέγεις. Τί οὖν;

Π λ ο ὕ τ ω ν. Ἐκεῖνον μὲν, ὃ Ἑρμῆ, ζῆν ἕασον ἐπὶ
τοῖς ἐνεθήκοντα ἔτεσιν, ἃ βεβίωκεν, ἐπιμετρήσας ἄλλα τοσαῦ-
τα καὶ ἔτι πλείω, τοὺς δὲ κόλακας αὐτοῦ ἄγε ἐνταῦθα ἐφεξῆς
ἅπαντας.

Ἑ ρ μ ῆ ς. Ἄτοπον τὸ τοιοῦτον.

Π λ ο ὕ τ ω ν. Οὐκ ἄτοπον, ἀλλὰ δικαιοτάτον· οὗτοι
γὰρ εὐχονται ἀποθανεῖν ἐκεῖνον, ἵνα τὰ χρήματα λάβωσιν οὐ-
δὲν προσήκοντες· ὁ δὲ πάντων ἐστὶ μιαιώτατον, ὅτι καὶ τὰ τοι-
αῦτα εὐχόμενοι, ὅμως θεραπεύουσιν ἐν τῷ φανερῷ καὶ νο-
σοῦντος ταχὺν τὸν θάνατον βούλονται, θύσειν δ' ὅμως ὑπισ-
χνοῦνται, ἐὰν βῆται, καὶ ὅλως ποικίλη ἢ κολακεία τῶν ἀν-
δρῶν. Διὰ ταῦτα ὁ μὲν ἔστω ἐπὶ πολὺ ἀθάνατος, οἱ δὲ πρὸ
αὐτοῦ ἐνταῦθα ἐλθέτωσαν, μάτην τὸν πλοῦτον ἀναμείναντες.

2. Ἑ ρ μ ῆ ς. Γελοῖα πείσονται, πανοῦργοι ὄντες· πολλὰ
κάκεϊνος διαβουκολεῖ αὐτοὺς καὶ ἐλπίδας αὐτοῖς παρέχει καὶ
ἀεὶ ἐτοιμοθάνατος ὢν, ὅμως ἔρρωται πολὺ μᾶλλον τῶν νέων.

Οἱ δὲ ἤδη τὸν κλῆρον ἀλλήλοις διηρημένοι βόσκονται ζῶν μακαρίαν ἐλπίζοντες.

Π λ ο ῦ τ ω ν. Οὐκοῦν ὁ μὲν ἀποδυσάμενος τὸ γῆρας ὥσπερ ὁ Ἰόλεως ἀνηβησάτω, οἱ δὲ ἀπὸ μέσων τῶν ἐλπίδων ἐλθέτωσαν ἤδη κακοὶ κακῶς ἀποθανόντες.

Ἐ ρ μ ῆ ς. Ἀμέλησον, ὦ Πλούτων· ἄξω γάρ σοι ἤδη αὐτούς καθ' ἓνα ἐξῆς· ἑπτὰ δέ, οἶμαι, εἰσί.

Π λ ο ῦ τ ω ν. Ἀγαγε αὐτούς· ὁ δὲ παραπέμψει ἕκαστον ἀντὶ γέροντος αὔθις νέος γενόμενος.

5. Ζηνοφάντου καὶ Καλλιδημίδου.

1. Ζ η ν ό φ α ν τ ο ς. Σὺ δέ, ὦ Καλλιδημίδη, πῶς ἀπέθανες; Ἐγὼ μὲν γὰρ ὅτι παράσιτος ὢν Δεινίου πλέον τοῦ ἱκανοῦ ἐμφαγὼν ἀπεπνίγην, γινώσκεις· παρῆσθα γὰρ ἀποθνήσκοντί μοι.

Κ α λ λ ι δ η μ ί δ η ς. Παρῆν, ὦ Ζηνοφαντε· τὸ δὲ ἐμὸν παράδοξόν τι ἐγένετο· γινώσκεις γὰρ καὶ σὺ Πτωόδωρον τὸν γέροντα;

Ζ η ν ό φ α ν τ ο ς. Τὸν ἄτεκνον, τὸν πλούσιον, ὃν σὺ τοσοῦτον ἐθεράπευες;

Κ α λ λ ι δ η μ ί δ η ς. Ἐκεῖνον αὐτὸν αἰεὶ ἐθεράπευον, ὃς ὑπισχνεῖτο τὴν οὐσίαν ἀποθανῶν ἀφήσειν ἐμοί. Ἐπεὶ δὲ οὐκ ἀπέθνησκε καὶ τὸ πρᾶγμα εἰς μήκιστον ἀπετείνετο καὶ ὑπὲρ τὸν Τιθωνὸν ὁ γέρον ἐξῆ, ἐπίτομόν τινα ὁδὸν ἐπὶ τὸν κλῆρον ἐξηῦρον· λαβῶν γὰρ φάρμακον ἔπεισα τὸν οἰνοχόον, ἐπειδὰν ὁ Πτωόδωρος αἰτήσῃ πιεῖν, ἐμβαλόντα εἰς κύλικα ἔτοιμον ἔχειν καὶ ἐπιδοῦναι αὐτῷ· ἐὰν δὲ τοῦτο ποιήσῃ, ἐλεύθερον ὑπισχνούμην ἀφήσειν αὐτόν.

Ζ η ν ό φ α ν τ ο ς. Τί οὖν ἐγένετο; πάνυ γὰρ παράδοξα λέγεις.

2. Καλλιδημίδης. Ἐπεὶ τοίνυν λουσάμενοι ἤλθομεν, δύο ὁ μειρακίσκος κύλικας ἐτοίμους ἔχων, τὴν μὲν τῷ Πτωδοδῶρῳ τὴν ἔχουσαν τὸ φάρμακον, τὴν δ' ἑτέραν ἐμοί, σφαλεῖς ἐμοὶ μὲν τὸ φάρμακον, Πτωδοδῶρῳ δὲ τὴν ἀνευ φαρμάκου κύλικα ἔδωκεν· εἶτα ὁ μὲν ἔπινεν, ἐγὼ δὲ αὐτίκα μάλα ἐκτάδην ἐκείμην νεκρὸς ἀντ' ἐκείνου. Τί γελᾷς, ὦ Ζηνόφαντε;

Ζηνόφαντος. Ἄστεῖα γάρ, ὦ Καλλιδημίδη, ἔπαθες. Ὁ γέρον δὲ τί πρὸς ταῦτα;

Καλλιδημίδης. Πρῶτον μὲν ἐταράχθη πρὸς τὸ αἰφνίδιον, εἶτα ἐννόησας τὸ γεγενημένον ἐγέλα καὶ αὐτός, οἷά με ὁ οἰνοχόος εἴργασται.

Ζηνόφαντος. Πλὴν ἀλλ' οὐδὲ σὲ τὴν ἐπίτομον ὄδον ἐχρῆν τραπέσθαι· ἡ γὰρ λεωφόρος ἀσφαλεστέρα, εἰ καὶ ὀλίγῳ βραδυτέρα ἐστίν.

6. Κράτης καὶ Διογένης.

1. Κράτης. Μοίριχον τὸν πλούσιον ἐγίγνωσκες, ὦ Διογενες, τὸν πάνυ πλούσιον, τὸν ἐκ Κορίνθου, τὸν τὰς πολλὰς ὀλκάδας ἔχοντα, οὗ ἀνεψιὸς ἦν Ἀριστέας, πλούσιος καὶ αὐτός;

Διογένης. Τίνος ἕνεκα, ὦ Κράτης, περὶ τούτου ἐρωτᾷς;

Κράτης. Ἄκουσον, ὦ Διογενες. Οὗτοι ἐθεράπευον ἀλλήλους τοῦ κλήρου ἕνεκα ἐκάτερος, ἡλικιωῶνται ὄντες, καὶ τὰς διαθήκας εἰς τὸ φανερόν ἐτίθεντο, Ἀριστέαν μὲν ὁ Μοίριχος, εἰ προαποθάνοι, δεσπότην ὀρίζων τῶν ἑαυτοῦ πάντων, Μοίριχον δὲ ὁ Ἀριστέας, εἰ προαπέλθοι αὐτοῦ. Ταῦτα μὲν ἐγέγραπτο, οἱ δ' ἐθεράπευον ὑπερβαλλόμενοι ἀλλήλους τῇ κολακείᾳ...

2. Διογένης. Τί οὖν πέρας ἐγένετο, ὦ Κράτης; Ἄκουσαι γὰρ ἄξιον.

Κράτης. Ἄμφοτεροὶ ἀπέθανον ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ· οἱ δὲ

κλῆροι εἰς ἄλλους περιῆλθον οὐδεπώποτε προμαντευομένους οὕτω γενήσεσθαι ταῦτα. Διαπλέοντες γὰρ ἀπὸ Σικυῶνος εἰς Κίρραν κατὰ μέσον τὸν πόρον, τρικυμίας γενομένης, ἀνετράπησαν.

3. Διογένης. Εὐποίησαν. Ἡμεῖς δὲ ὅποτε ἐν τῷ βίῳ ἦμεν, οὐδὲν τοιοῦτον ἐν νῶ εἶχομεν περὶ ἀλλήλων· οὔτε γὰρ ποτε ἠϋξάμην Ἀντισθένην ἀποθανεῖν, ἵνα τὴν βακτηρίαν αὐτοῦ κληρονομήσω (εἶχε δὲ πάνυ κραταιὰν ἐκ κοτίνου ποιησάμενος), οὔτε, οἶμαι, σύ, ὦ Κράτης, ἐπεθύμεις κληρονομεῖν ἀποθανόντος ἐμοῦ τὸν πῖθον καὶ τὴν πῆραν χοίνικας δύο θέρμων ἔχουσαν.

Κράτης. Οὐδὲν γὰρ μοι τούτων ἔδει, ἀλλ' οὐδὲ σοί, ὦ Διόγενες· ἃ γὰρ ἐχρῆν, σύ τε Ἀντισθένης ἐκληρονόμησας καὶ ἐγὼ σοῦ, πολλῶ μείζω καὶ σεμνότερα καὶ αὐτῆς τῆς Περσῶν ἀρχῆς.

Διογένης. Τίνα ταῦτα φῆς;

Κράτης. Σοφίαν, αὐτάρκειαν, ἀλήθειαν, παρρησίαν, ἐλευθερίαν.

Διογένης. Νῆ Δία, ἀληθῶς τοῦτον ἐκληρονόμησα τὸν πλοῦτον παρ' Ἀντισθένης καὶ σοὶ ἔτι πλείω κατέλιπον.

4. Κράτης. Ἄλλ' οἱ ἄλλοι ἡμέλουν τῶν τοιούτων κτημάτων καὶ οὐδεὶς ἐθεράπευεν ἡμᾶς κληρονομήσειν προσδοκῶν, εἰς δὲ τὸ χρυσίον πάντες ἔβλεπον.

Διογένης. Εἰκότως· οὐ γὰρ ἐβούλοντο τὰ τοιαῦτα δέχεσθαι παρ' ἡμῶν· τὸ δὲ χρυσίον ὁδοῦσι καὶ ὄνου καὶ πάση μηχανῇ ἐφύλαττον.

Κράτης. Οὐκοῦν ἡμεῖς μὲν ἔξομεν καὶ ἐνταῦθα τὸν πλοῦτον· οἱ δὲ ὀβολὸν ἤξουσι κομίζοντες, καὶ τοῦτον ἄχρι τοῦ πορθμέως.

ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΑΙ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Α΄. ΑΙΣΩΠΕΙΟΙ ΜΥΘΟΙ

1. **σκώπτω** = ἐμπαίζω, περιγελάω.— **τίκτω** = γεννῶ.
2. **δῶμα** = οἰκία.— **λοιδορῶ** = ὑβρίζω, κακολογῶ.
3. **νέμομαι** = βόσκω.— **αἰμύλος** = κολακευτικός, δόλιος.— **ἀδεῶς** = χωρίς φόβον.
4. **μεθύω ἐλαίῳ** = εἶμαι γεμᾶτος λάδι.— **ἄπτω** = ἀνάπτω.— **φαίνω** = φωτίζω, φέγγω.
5. **ὥς** = ὅτι.— **πλείους** (συγκρ. τοῦ πολὺς) = περισσοτέρας.— **τέξεται**· μέλ. τοῦ ῥ. **τίκτω** = γεννῶ.— **κριθίζω** = τρέφω διὰ κριθῆς.
6. **ἐπειδὴ ἀπαλλάττεσθαι ἔμελλεν** = ὅτε ἐπρόκειτο νὰ φύγη.— **πυνθάνομαί τινος** = ζητῶ νὰ μάθω ἀπὸ κάποιον, ἐρωτῶ τινα.— **ἔγνων**· ἄορ. τοῦ **γινώσκω** = ἐννοῶ, ἀντιλαμβάνομαι (μέλλων γνῶσομαι).
7. **ἀνακαλοῦμαι** = ἐπαναφέρω.— **ὑπολείπομαι** = μένω ὀπίσω.— **εὖστοχῶ** (-έω) = ἐπιτυγχάνω.
8. **λιμώττουσα**, τοῦ ῥ. **λιμώττω** = πεινῶ πολὺ.— **ἐθεάσατο**, τοῦ ῥ. **θεάομαι** - **ῶμαι** = παρατηρῶ.— **ἀναδενδράς** = κληματαριά (ἄμπελος ἀναρριχωμένη εἰς δένδρα).— **ὁ βότρυς** = τὸ σταφύλι.— **ἄμφαξ** (γεν. ἄμφακος) = ἄγουρο σταφύλι, ἀγουρίδα.
9. **δρυοτόμος** = ξυλοκόπος.— **κοιτάζω** = ἔχω τὴν κοίτην μου, κοιμῶμαι.
10. **πῆρα** = δερμάτινος σάκκος, σακκούλι.— **γέμω τινός** = εἶμαι γεμᾶτος ἀπὸ κάτι.— **ἄλλοτριος** = ξένος.— **πάνυ** = λίαν, πάρα πολὺ.
11. **παμμεγέθης** = πάρα πολὺ μεγάλος.— **ἐπιβουλεύω τινί** = σχεδιάζω κακὸν ἐναντίον τινός.— **ἔγνω περιγενέσθαι αὐτοῦ** **δόλῳ** = ἀπεφάσισε νὰ καταβάλλῃ αὐτὸν μὲ δόλον.— **καὶ δὴ** = καὶ λοιπόν.— **συνεστιαθῶμεν**· συνεστιάθη, ἄορ. τοῦ **συνεστιῶμαι** = εὐωχοῦμαι, διασκεδάζω.— **θεασάμενος** ἄορ. τοῦ **θεῶ-**

- μαι = παρατηρῶ, βλέπω.— **ὀβελίσκος** = σούβλα.— **ἀπαλλάττομαι** = ἀπαμακρύνομαι, φεύγω.— **δεινόν** = κακόν.
12. **ἄγρα** = κυνήγιον.— **θηρίον** = ζῷον.— **ἀγρεύομαι** = συλλαμβάνομαι κατὰ τὸ κυνήγιον.— **διανεῖμαι** ἄορ. τοῦ **διανέμω** = μοιράζω.— **ἐλέσθαι· ἐλόμην**, ἄορ. τοῦ **αἰρούμαι** = ἐκλέγω. **ἐρομένου· ἠρόμην**, ἄορ. τοῦ **ἔρωτῶ**.
13. **σαγήνη** = δίκτυον (πρὸς ἀλιεῖαν).— **βάλλω** = ρίπτω.— **πειράομαι-ῶμαι** = προσπαθῶ, δοκιμάζω.— **ἔγωγε** = ἐγὼ βέβαια.
14. **κομπαστής** = καυχησιολόγος, (ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος καυχᾶται χωρὶς νὰ ἔχη πραγματικὴν ἀξίαν).— **ὄνειδίζομαι** = κατηγοροῦμαι, χλευάζομαι.— **ἀποδημήσας**, τοῦ **ἀποδημέω - ῶ** = ξενιτεύομαι.— **κομπάζω** = καυχῶμαι παρ' ἀξίαν (παινιέμαι).— **ἔδρασα**, τοῦ **ῥ. δράω-ῶ** = πράττω, κατορθώνω.— **οὐκ ἀνάγκη**, ἐνν. ἐστί.
15. **ὀδεύω** = πορεύομαι, βαδίζω.— **ἄρον· ἦρα**, ἄορ. τοῦ **αἴρω** = σηκώνω, παίρνω.— **οἶμοι** = ἀλίμονον εἰς ἐμέ.
16. **καὶ φυγὴ ἦν ἀνθρώπων** = καὶ ἐτρέποντο εἰς φυγὴν οἱ ἄνθρωποι.— **περιηρέθη· περιηρέθην**, ἄορ. τοῦ **περιαιρούμαι (-έομαι)** = ἀφαιρούμαι, πίπτω.— **παίω** = κτυπῶ.
17. **κριθίζω** = τρέφω διὰ κριθῆς.— **συνεργός** = συνεργάτης, βοηθός. **δεσπότης**,— βλ. 3.— **χαλινώσας**, τοῦ **ῥ. χαλινόω-ῶ** = χαλινώνω, περνῶ τὸν χαλινὸν εἰς τὸν ἵππον.— **μηδὲν ἰσχύων** = χωρὶς νὰ ἔχη καμμίαν δύναμιν, χωρὶς νὰ ἤμπορῇ νὰ κάμῃ τίποτε.
18. **αἰὶ** = πάντοτε, διαρκῶς.— **πειράομαι - ῶμαι** = προσπαθῶ.— **ὀμονῶ** = ἔχω ὀμόνοιαν (μὲ κάποιον).— **παρήνεσεν** τοῦ **ῥ. παραινέω - ῶ** = συμβουλεύω.— **κομίζω** = φέρω.— **ἀθροαί** = συνηνωμένοι, ὅλοι μαζί.— **κελεύω** = διατάσσω.— **ῥαδίως** = εὐκόλως.— **τῷ ἔργῳ**, δοτ. ὀργανικὴ = διὰ τοῦ ἔργου, ἐμπράκτως.— **ἀχείρωτος** = ἀκατανίκητος.— **εὐάλωτος** = εὐκολόνικητος.
19. **νέμω** = βόσκω.— **ἐπικαλέομαι-οὔμαι** = καλῶ εἰς βοήθειαν.— **βοηθέω - ῶ** = τρέχω εἰς βοήθειαν.— **βοάω - ῶ** = φωνάζω δυνατά.— **προσδραμεῖν**, ἀπαρ. ἄορ. β' τοῦ **ῥ. προστρέχω**.— **ἄδεια**

- = ἀφοβία, ἀσφάλεια, εὐκαιρία.— **διέφθειρεν**, ἀόρ. τοῦ ῥ. **διαφθείρω** = καταστρέφω.
20. **μέλλων καταλύειν τὸν βίον** = ὁ ὅποιος ἤτο ἐτοιμοθάνατος.— **κατορωρύχθαι· κατορώρυγμαί**, παρακ. τοῦ **κατορύττομαι** = θάπτομαι εἰς τὴν γῆν.— **κατασκάπτω** = σκάπτω βαθέως.
21. **κεραμεὺς** = ὁ ἐργαζόμενος τὸν πηλόν, κανατᾶς, κεραμιδᾶς.— **χειμῶν** = κακοκαιρία.— **ὁ ὄμβρος** = ἡ (ραγδαία) βροχή.— **ἀρδεύω** = ποτίζω.— **αιθρία** = καλὸς καιρὸς.— **εὐδία** (συνώνυμος τῆς λ. **αιθρία**) = καλὸς καιρὸς.— **πότερα** = μὲ ποίαν ἐκ τῶν δύο (**πότερος**, -α, -ον).— **συνεύχομαι** = εὐχομαι μαζί μὲ ἄλλον.
22. **πάντων τῶν ἱατρῶν λεγόντων** = ἐνῶ ὅλοι οἱ ἱατροὶ ἔλεγον.— **ἐγερθεῖς**, τοῦ ῥ. **ἐγείρομαι** = σηκώνομαι.— **βαίνω** = βαδίζω.— **ὔδωρ τῆς Λήθης**· οἱ ἀρχαῖοι ἐπίστευον ὅτι εἰς τὸν Ἄδην ὑπῆρχε ποταμὸς ὀνομαζόμενος Λήθη καὶ ὅτι οἱ νεκροὶ πίνοντες ἐκ τοῦ ὕδατος αὐτοῦ ἐλησμόνουν ὅλα τὰ πρόσωπα καὶ τὰ πράγματα τὰ ὅποια ἐγνώρισαν εἰς τὴν ζωὴν.— **ὁ Θάνατος**, προσωποποίησης τοῦ θανάτου = ὁ Χάρος.— **ὁ Ἄδης** = ὁ θεὸς τοῦ κάτω κόσμου.— **ἔάω - ῶ** = ἀφήνω, ἐπιτρέπω.— **τελευταῶ - ῶ** = ἀποθνήσκω.— **καταγράφομαι** = γράφω εἰς κατάλογον, σημειώνω.— **δυσωπέω - ῶ** = ἐπιμόνως παρακαλῶ.— **διεβλήθης**, παθ. ἀόρ. τοῦ ῥ. **διαβάλλω** = συκοφαντῶ.—
23. **ὁ ἀλεκτρυὼν** = ὁ ἀλέκτωρ, κόκορας.— **ὀδεύω** = πορεύομαι, περιπατῶ.— **καθεύδω** = κοιμοῦμαι.— **κατὰ τὸ εἰωθὸς** = κατὰ τὴν συνήθειαν.— **νύκτωρ** = ἐν καιρῷ νυκτός, τὴν νύκτα.— **ἔδραμε**, ἀόρ. β' τοῦ ῥ. **τρέχω**.
24. **ξυλεύομαι** = κόπτω ξύλα.— **ἀπορῶ** = εὐρίσκομαι εἰς ἀμηχανίαν, δὲν γνωρίζω τί νὰ κάμω.— **τοίνυν** = λοιπόν.— **ἀνήνεγκε· ἀνήνεγκον**, ἀόρ. β' τοῦ **ἀναφέρω** = φέρω ἐπάνω.— **τὸν ἀπολωλότα** = τὸν χαμένον· (παρακ. τοῦ **ἀπόλλυμαι**).— **παραγενόμενος· παρεγενόμην**, ἀόρ. τοῦ **παραγίνομαι** = ἔρχομαι.— **ἑταῖρος** = σύντροφος, συνάδελφος.— **ἄξινη** = πέλεκυς.— **βάλλω** = ῥίπτω.— **ἀναίδεια** = ἔλλειψις αἰδοῦς, θρασύτης.— **κατέσχεν· κατέσχον**, ἀόρ. β' τοῦ **κατέχω** = κρατῶ.

Β'. ΕΚ ΤΗΣ «ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ» ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΥ

Α') ΘΕΟΓΟΝΙΑ

1. **δυναστεύω** = ἐξουσιάζω, βασιλεύω.— **τεκνώω - ὦ** = γεννῶ.— **Ἑκατόγχειρες**· μυθικά ὄντα μὲ μεγάλην δύναμιν, τὰ ὅποια οἱ ἀρχαῖοι ἐφαντάζοντο ἔχοντα πολλὰς χεῖρας.— **προσαγορεύω** = ὀνομάζω.— **μέγεθος** = ἀνάστημα.— **ἀνυπέρβλητος** = ἀπροσπέραστος, ἀκατανίκητος.— **διὸ** = διὰ τοῦτο.— **ἐρεβώδης** = σκοτεινός.— **ἐν Ἄδου** (= ἐν τόπῳ Ἄδου) = εἰς τὸν Ἄδην.— **ἐπιθέσθαι**, ἀπαρ. ἀόρ. β' τοῦ ῥ. **ἐπιτίθεμαι**.— **ἀνήγαγον**, ἀόρ. β' τοῦ ῥ. **ἀνάγω** = φέρω ἐπάνω, ἀναβιβάζω.
2. **ἀφαιρεθῆσθαι τὴν ἀρχὴν** = ὅτι θὰ τοῦ ἀφαιρεθῆ ἡ βασιλεία, ὅτι θὰ χάσῃ τὴν ἐξουσίαν.— **παραγίγνομαι** = μεταβαίνω, ἔρχομαι.— **ἐγκυμονέω - ὦ** = ἔχω εἰς τὴν κοιλίαν.— **ἄντρον** = σπήλαιον.— **Δίκτη**· ὀροσειρὰ τῆς Ἄνατολ. Κρήτης (σήμερον λέγεται καὶ Λασηθιώτικα βουνά).— **τρέφεσθαι** = διὰ τὰ ἀνατρέφονται.— **Κούρητες**· ἦσαν ἀρχαῖαι θεότητες λατρευόμεναι ἐν Κρήτῃ.— **νύμφαι**· αὗται ἦσαν θεότητες προστατεύουσαι τὰς πηγὰς, τὰ δάση, τὰ σπήλαια καὶ τοὺς λειμῶνας.— **Ἀμάλθεια** ἢ αἰξὶς ἐκ τοῦ γάλακτος τῆς ὁποίας ἐτράφη ὁ Ζεὺς· κατ' ἄλλην παράδοσιν ἡ Ἀμάλθεια ἦτο νύμφη θρέψασα τὸν Δία διὰ γάλακτος καὶ μέλιτος προσφερομένων ἐντὸς κοίλου κέρατος αἰγὸς (τοῦτο δὲ ἐλέγετο «κέρας τῆς Ἀμάλθειας» καὶ ἐθεωρεῖτο σύμβολον ἀφθονίας).— **τὸ δόρυ** (γεν. τοῦ δόρατος) = κοντάρι· (τὸ δόρυ ἦτο ἐκ τῶν σπουδαιότερων ἐπιθετικῶν ὄπλων).— **ἀσπίς**· τοῦτο ἦτο τὸ κυριώτερον ἀμυντικὸν ὄπλον, προφυλάσσον τὸ σῶμα τοῦ ὀπλίτου, κυκλοτερές συνήθως ἐκ δέρματος βοός, ἐπικεκαλυμμένον διὰ μεταλλίνων πλακῶν.— **ὡς τὸν γεγεννημένον παῖδα** = μὲ τὴν ιδέαν ὅτι ἦτο δῆθεν τὸ νεογέννητον.
3. **ἐπειδὴ** (χρον.) = ὅτε.— **ἐγένετο τέλειος** = ἔφθασεν εἰς τὴν ἀνδρικήν ἡλικίαν.— **ἐξεμέω - ὦ** = ξερνῶ.— **ἐνιαυτός** = ἔτος.—

Κάμπη· ἦτο μυθικὸν τέρας τοῦ Ἄδου.— **τρίαινα**· ἦτο τὸ σύν-
ηθες ὄπλον τοῦ Ποσειδῶνος καὶ σύμβολον τῆς ἐξουσίας του ἐπὶ
τῆς θαλάσσης· ἀπετελεῖτο δὲ ἀπὸ ἓν μακρὸν κοντάρι μὲ τρία δόν-
τια (σημερ. τρικράνι).— **κρατέω - ῶ** = νικῶ.— **καθείρξαντες**,
μετ. ἀορ. τοῦ ῥ. **καθείργνυμι** = φυλακίζω.— **διακληρόομαι -**
οὔμαι = βάλλω κλῆρον.— **λαγγάνω** = λαμβάνω διὰ κλήρου, ἐπι-
τυγχάνω.— **δυναστεία** = ἐξουσία, βασιλεία.

Β') ΑΝΘΡΩΠΟΓΟΝΙΑ

1. **Ἰαπετός**· εἰς ἐκ τῶν Τιτάνων.— **γῆ** = χῶμα.— **λάθρα Διὸς** =
κρυφὰ ἀπὸ τὸν Δία· τὸ πῦρ μὲ τὰς τεχνικὰς γνώσεις καὶ τὴν πυ-
ροτεχνίαν ἐκλάπη ἀπὸ τὸ ἐν Ὀλύμπῳ ἐργαστήριον τῆς Ἀθηνᾶς
καὶ τοῦ Ἥφαιστου, ὅπου ἐφυλάσσετο.— **νάρθηξ**· ὑψηλὸν καλα-
μοειδὲς φυτὸν (μαγκούτα)· τὸ κοῖλον στέλεχος του εἶναι πλήρες
ἐντεριώνης, ἣ ὅποια διατηρεῖ τὸ πῦρ, ὅπως ἡ ἴσκα.— **ἦσθετο**·
ἦσθόμην, ἀορ. β' τοῦ **αἰσθάνομαι** = ἐνοῶ, ἀντιλαμβάνομαι.—
Ἥφαιστος· υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας, θεὸς τῆς χαλκευτικῆς
καὶ τοῦ πυρός.— **Καύκασος**· ὄρος τῆς Ἀσίας κείμενον μεταξὺ
τοῦ Εὐξείνου Πόντου καὶ τῆς Κασπίας Θαλάσσης.— **ἐδέδετο**·
ὑπερσυντ. τοῦ **δοῦμαι (-έομαι)** = δένομαι.— **ἐρίπταμαι** =
πετῶ κατ' ἐπάνω.— **λοβοὶ τοῦ ἥπατος** = τὰ ἄκρα τοῦ ἥπατος,
τὸ συκώτι.— **πυρός... ταύτην** = αὐτὴν τὴν τιμωρίαν ὑφίστατο
διὰ τὴν κλοπὴν τοῦ πυρός.— **Φθία**· χώρα εἰς τὰ ΝΑ. τῆς Θεσ-
σαλίας, πατρίς τοῦ Ἀχιλλέως καὶ κοιτίς τῶν Ἀχαιῶν.— **Ἐπι-
μηθεύς**· ἀδελφὸς τοῦ Προμηθέως.
2. **ὑποθεμένου**· **ὑπεθέμην**, ἀορ. τοῦ **ὑποτίθεμαι** = συμβουλεύω.—
λάρναξ = κιβωτός.— **τεκτηνάμενος**· ἀορ. τοῦ **τεκταίνομαι** =
κατασκευάζω.— **τὰ ἐπιτήδεια** = τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα,
τρόφιμα.— **ἐνθέμενος**· **ἐνεθέμην**, ἀορ. τοῦ **ἐντίθεμαι** = θέτω
ἐντός.— **ὑετός** = βροχή.— **χέας**, ἀορ. τοῦ **χέω** = χύνω, ῥίπτω.—
κατακλύζω = σκεπάζω τελείως μὲ ὕδωρ.— **προσίσχω** (ἄλλος
τύπος τοῦ **προσέχω**) = προσεγγίζω εἰς τινὰ τόπον, σταματῶ.—
ὄμβρος = ὑετός.— **παῦλαν λαμβάνω** = παύω.— **ἐκβάς**· **ἐξέ-
βην**, ἀορ. β' τοῦ **ἐκβαίνω** = ἐξέρχομαι.— **φύξιος**· ἐπίθετον τοῦ
Διός, ὡς προστάτου τῶν φευγόντων.— **αἰροῦμαι (-έομαι)** = ἐκ-

λέγω, προτιμῶ.— αἶρω λίθους = σηκώνω, λαμβάνω λίθους ἐκ τοῦ ἐδάφους.

3. **Κραναός**· ἥρωσ τῆς Ἀττικῆς.— **ἄφ' ἑαυτοῦ** = ἀπὸ τὸ ὄνομά του.— **τὴν πέραν χώραν Πελοποννήσου**· ἐννοεῖ τὴν σημερινὴν Δωρίδα.

Γ') ΑΡΓΟΝΑΥΤΙΚΗ ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΑ

1. **τίκτω** = γεννῶ.— **αὔθις** = πάλιν.— **ἐπιβουλεύω** = σχεδιάζω κρυφὰ κάτι κακὸν (ἐναντίον κάποιου).— **πυρὸς** = σῆτος.— **φρύγω** = ξηραίνω (εἰς τὸ πῦρ).— **ἀνεδίδου**, παρατ. τοῦ ῥ. **ἀναδίδωμι** = ἀναδίδω, φυτρώνω.— **πυνθάνομαι** = ἐρωτῶ νὰ μάθω· **ἀπαλλαγὴν ἐπυνθάνετο τῆς ἀφορίας** = ἠρώτα τὸν θεὸν πῶς θ' ἀπαλλάξῃ τὴν χώραν του ἀπὸ τὴν ἀφορίαν, δηλ. ἀπὸ τὴν ἀκαρπλίαν τῆς γῆς.— **ὡς εἶη κεχρησμένον** = ὅτι δῆθεν εἶχε δοθῆ χρησιμὸς· τὸ ῥ. **χρῶ** (ἐπὶ μαντείαν) = δίδω χρησμόν, χρησιμοδοτῶ.— **παρέστησεν** = ἔστησε πλησίον, ἐτοποθέτησε (τοῦ ῥ. **παρίστημι**).— **ὡς δὲ ἐγένοντο** = ὅτε δὲ ἐφθασαν.— **Σίγειον**, ἀκρωτήριον τῆς Τρωάδος εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ Ἑλλησπόντου.— **Χερρόνησος**, ἡ Θρακικὴ Χερσόνησος, ἡ μεταξὺ τοῦ Θρακικοῦ πελάγους καὶ τοῦ Ἑλλησπόντου.— **ὠλισθεν**, ἀόρ. β' τοῦ ῥ. **ὠλισθαίνω** = γλιστρῶ.— **εἰς Κόλχους** = εἰς τὴν χώραν τῶν Κόλχων, εἰς τὴν Κολχίδα (κειμένην κατὰ τὰ Α. παράλια τοῦ Εὐξείνου Πόντου).— **τὸ δέρας** (γεν. τοῦ **δέρατος**) = τὸ δέρμα.— **ἄλσος** = ἱερὸν δάσος (ἀφιερωμένον εἰς θεόν).— **καθηλώ - ῶ** = καρφώνω.
2. **Ἴωλκός**, ἀρχαία πόλις τῆς Θεσσαλικῆς Μαγνησίας πλησίον τοῦ Παγασητικοῦ κόλπου.— **θεσπίζω** = χρησιμοδοτῶ, προφητεύω.— **φυλάττομαί τινα** = προφυλάττομαι ἀπὸ κάποιον.— **μονοσάνδαλος** = ὁ φορῶν ἐν μόνον σάνδαλον (πέδιλον).— **ἀγνοέω - ῶ** = δὲν ἐννοῶ.— **ἔγνω**, ἀόρ. β' τοῦ ῥ. **γιγνώσκω** = ἐννοῶ.— **ἐπὶ τῇ θαλάσῃ** = πλησίον τῆς θαλάσσης.— **ἐπὶ ταύτῃ** = διὰ ταύτην (τὴν θυσίαν).— **μεταπέμπομαι** = προσκαλῶ.— **διατρίβω** = διαμένω, ζῶ.— **πόθῳ γεωργίας** = ἐξ ἀγάπης πρὸς τὴν γεωργίαν.— **Ἄναυρος**, ποταμὸς τοῦ Πηλίου ἐκβάλλων εἰς τὸν Παγασητικὸν κόλπον (σήμερον «Ξεριάς»).— **ἀπολέσας**· μετ. ἀόρ. τοῦ ῥ. **ἀπόλλυμι** = χάνω.— **ῥεῖθρον** = ῥεῦμα.— **τί ἂν ἐποίεις** = τί θὰ ἔκαμνες.— **προσέταττον ἂν** = θὰ διέτασ-

- σον.— ἐπὶ τὸ δέρας ἔλθειν = νὰ ὑπάγῃ διὰ τὸ δέρας (νὰ μεταβῆ καὶ νὰ φέρῃ τὸ δέρας).— δράκων = μέγας ὄφις.
3. παρακαλέω - ᾧ = προσκαλῶ.— πεντηκόντορος ναῦς = πλοῖον μὲ πενήκοντα κωπηλάτας (25 ἀπὸ κάθε πλευράν).— οἶδε = οἱ ἐξῆς.
4. ναυαρχοῦντος Ἰάσονος = μὲ ναύαρχον τὸν Ἰάσονα.— ἀνάγομαι = ἀποπλέω.— Δολιόνες, λαὸς κατοικῶν παρὰ τὴν Κύζικον τῆς Μ. Ἀσίας.— φιλοφρόνως = φιλικῶς.— νυκτὸς = κατὰ τὴν νύκτα.— ἀντίπνοια = ἐναντίος ἄνεμος· περιπίπτω ἀντιπνοίαις = συναντῶ ἐναντίους ἀνέμους.— Πελασγοί, προϊστορικός λαὸς κατοικῶν εἰς Θεσσαλίαν, Ἡπειρον, Ἀρκαδίαν καὶ εἰς ἄλλας ἑλληνικὰς χώρας.— κτείνω = φονεύω.— μεθ' ὧν = μετὰ τῶν ὁποίων.— μεθ' ἡμέραν = ὅταν ἐξημέρωσε.— ἀποδύρομαι = θρηγῶ.— ἐκείραντο τὰς κόμας = ἔκοψαν τὰ μαλλιά των (εἰς ἔνδειξιν μεγάλου πένθους), τὸ β. κείρω = κόπτω τὴν κόμην, κουρεύω.— ὑδρεύομαι = λαμβάνω ὕδωρ.— νύμφαι, βλ. Β', Α', 2.— σπάομαι - ὦμαι τὸ ξίφος = σύρω τὸ ξίφος ἐκ τῆς θήκης, ξιφουλκῶ.— δηλώω - ᾧ = φανερώνω, ἀνακοινώνω.— ὑποστρέφω = ἐπιστρέφω.
5. Βέβρυκες, λαὸς τῆς Βιθυνίας ἐν Μ. Ἀσία.— νύμφη, βλ. Β', Α', 2.— πυκτεύω = πυγμαχῶ.— παραγίγνομαι = ἔρχομαι.— προκαλέομαι - οὔμαι = προσκαλῶ.— εἰς πυγμὴν = εἰς πυγμαχίαν.— πλήξας, μετ. ἄορ. τοῦ β. πλήττω = κτυπῶ.— καταντάω - ᾧ = φθάνω.— Σαλμυδησὸς ἐλέγετο ὅλη ἡ Θρακικὴ παραλία ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου.
6. ὄψεις = ὀφθαλμοί.— πηρώω - ᾧ = σακατεύω, ἀκρωτηριάζω κάποιον, τὸν κάμνω ἀνάπηρον· τὰς ὄψεις πεπηρωμένος = τυφλός.— Ἄρπυιαι, μυθολογικὰ ἀρπακτικὰ τέρατα, τὰ ὅποια παριστάνοντο ὡς παρθέναι πτερωταὶ καὶ δύσμορφοι μὲ γαμψοὺς ὄνυχας.— ἐπειδὴ (χρον.) = ὅτε.— καθίπταμαι = πετῶ πρὸς τὰ κάτω, ὀρμῶ.— ἀνάπλευα = γεμᾶτα (τῆς ἀτ. β' κλίσι. ὁ καὶ ἡ ἀνάπλευω, τὸ ἀνάπλευον).— ὄσμη = δυσσομία.— ἔδεσμα = φαγητόν.— Ζήτης καὶ Κάλαις, οἱ ὅποιοι ἦσαν μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν (βλ. Β', Γ', 3 κειμ.)· οὗτοι ἦσαν πτερωτοὶ ὡς υἱοὶ τοῦ

Βορέου, θεοῦ τῶν ἐκ Βορρᾶ ἀνέμων.— **Ἐχινάδες**, μικρὰ νησίδια κατὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἀχελφύου.

7. **Συμπληγάδες πέτραι**· αὐται κατὰ τὴν παράδοσιν ἦσαν δύο βράχοι ἐκατέρωθεν τοῦ Βοσπόρου, εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ Εὐξείνου Πόντου.— **ὑπὸ τῆς τῶν πνευμάτων βίας** = ἔνεκα τῆς δυνάμεως τῶν ἀνέμων.— **πόρος** = διάβασις, πέρασμα.— **πετεινὸν** = πτηνόν.— **ἀφρῖναι** = ν' ἀφήσουν (ἀπαρ. ἀορ. β' τοῦ ῥ. ἀφίημι).— **ἡ πελειὰς** = ἡ περιστέρα.— **ἐὰν δὲ ἀπολομένην** = ἐὰν δὲ (ἴδωσιν) ὅτι κατεστράφη, δηλ. ὅτι ἐγκλεισθεῖσα ὑπὸ τῶν βράχων ἐφονεύθη (μετ. ἀορ. β' τοῦ ῥ. ἀπόλλυμαι = χάνομαι, καταστρέφομαι).— **ἀφιᾶσιν** = ἀφήνουν (τοῦ ῥ. ἀφίημι).— **σύμπτωσις** = σύγκρουσις.— **ἀποθερίζω** = ἀποκόπτω.— **τὰς πέτρας ἀναχωρούσας** = ὅτι οἱ βράχοι ἀπεχωρίζοντο (ἀπεμακρύνοντο ἀλλήλων).— **εἰρεσία** = κωπηλασία.— **εὐτονος** = δυνατός.— **ἔστησαν** = ἐστάθησαν, ἔμειναν ἀκίνητοι.— **περαιόμοι - οὔμοι** = διαπλέω, περνῶ· **νεῶς περαιωθείσης** = ἐὰν περάσῃ πλοῖον.— **στήναι** = νὰ σταθοῦν.
8. **παραπλέω** = πλέω πλησίον.— **Θερμῶδων**, ποταμὸς τῆς Καππαδοκίας, ἐκβάλλων εἰς τὸν Εὐξείνου Πόντον.— **Καύκασος**, μεγάλη ὄροσειρὰ τῆς Δ. Ἀσίας, μεταξὺ Εὐξείνου Πόντου καὶ Κασπίας θαλάσσης.— **Φᾶσις**, ποταμὸς τῆς Κολχικῆς, ἐκβάλλων εἰς τὸν Εὐξείνου Πόντον.— **Κολχικὴ γῆ** = Κολχίς (βλ. 1).— **προσορμισθείσης** = ἀφοῦ ἠγκυροβόλησε (τοῦ ῥ. προσορμίζομαι).— **διαφέρω** = ὑπερέχω· **μεγέθει διαφέροντες** = ἐξαιρετικοὶ κατὰ τὸ μέγεθος.— **πῶς ἂν δύναιτο** = πῶς θὰ ἤμπορέσῃ.— **φαρμακίς** = μάγισσα.— **ὁμόση**, ὑποτ. ἀορ. τοῦ ῥ. ὁμνυμι = ὀρκίζομαι.— **ἔξειν** = ὅτι θὰ λάβῃ (ἀπαρ. μέλλ. τοῦ ῥ. ἔχω).— **ἄξειν**, ἀπαρ. μέλλ. τοῦ ῥ. ἄγω = ὀδηγῶ.— **ῶ** = διὰ τοῦ ὀποίου.— **χρίω** = ἀλείφω.— **καὶ σὺν πολλῶ πυρὶ ὀρμήσαντας** = καὶ μολονότι ὀρμησαν φυσῶντες πολὺ πῦρ.— **καταφλέγω** = καίω, πυρπολῶ.— **συνέπομαι** = ἀκολουθῶ.

Δ') Π Ε Ρ Σ Ε Υ Σ

1. **Τίρυνς**· ἀρχαία πόλις τῆς Ἀργολίδος πλησίον τοῦ Ναυπλίου.— **δείσας· ἔδεισα**, ἀορ. τοῦ **δέδοικα** (ἢ **δέδια**) = φοβοῦμαι.— **αί-**

- σθόμενος** βλ. σημ. Β', Β', 1.— **λάρναξ** = κιβωτός, σκάφη.— **προσενεχθείσης· προσηνέχθην**, ἀόρ. τοῦ **προσφέρομαι** = προσορμίζομαι.
2. **Νύμφαι**, βλ. σημ. Β', Α', 2.— **παρεγένετο**, βλ. ἀνωτέρω.— **πτηνός** = περωτός.— **κίβισις** = πήρα, σακκούλα (ὁμοιάζουσα πρὸς τὸν σάκκον τῶν κυνηγῶν).— **κυνῆ**, περικεφαλαία.— **τούτων τυχῶν** = αὐτὰ ἀφοῦ ἀπέκτησεν.— **ἐπέθετο· ἐπεθέμην**, ἀόρ. τοῦ **ἐπιτίθεμαι** = θέτω ἐπάνω, φορῶ.— **ἑωρᾶτο· ἑωρώμην**, παρατ. τοῦ **ὄρωμαι** = γίνομαι ὄρατός.— **ἀδαμάντινος** = χαλύβδινος, στερεός. **ἄρπη** = δρεπανοειδὲς ζίφος.— **ἦκω** = ἔχω ἔλθει· **ἦκον** = ἦλθον. **περιεσπειραμένας φολίσι δρακόντων** = περιτυλιγμένας μὲ λέπια ὕφειων.— **σῦς** = ἀγριόχοιρος.
3. **ἐπέστη· ἐπέστην· ἀόρ. τοῦ ἐφίσταμαι** = ἴσταμαι πλησίον.— **κατευθύνω τὴν χεῖρα** = διευθύνω, ὀδηγῶ τὸ χέρι.— **ἀπεστραμμένος** (μετ. παρακ. τοῦ **ἀποστρέφομαι**) = ἔχων ἐστραμμένην τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸ ἀντίθετον μέρος.— **ἀπέτεμε· ἀπέτεμον**, ἀόρ. τοῦ **ἀποτέμνω** = ἀποκόπτω.— **ἀναπτᾶσαι· ἀνέπτῃν**, ἀόρ. τοῦ **ἀναπέτομαι** = πετῶ.— **ἀπολιθῶ (-ώ)** = μεταβάλλω εἰς λίθον.— **τὰ βασιλεια** = τὰ ἀνάκτορα.— **ἀπέδωκε· ἀπέδωκα**, ἀόρ. β' τοῦ **ἀποδίδωμι** = ἀφιερώνω.— **ἐν μέσῃ τῇ ἀσπίδι** = εἰς τὸ μέσον τῆς ἀσπίδος.
4. **Πελασιγῶτις· ἀρχαία χώρα τῆς Θεσσαλίας περιλαμβάνουσα τὴν πεδιάδα τῆς Λαρίσης μέχρι τοῦ Παγασητικοῦ κόλπου.**— **ἐπὶ κατοιχομένῳ τῷ πατρὶ** = πρὸς τιμὴν τοῦ ἀποθανόντος πατρός του. **γυμνικός ἀγών** = ἀγών εἰς σωματικὰς ἀσκήσεις.— **πένταθλον· ἀγών περιλαμβάνων τὰ ἀγωνίσματα:** ἄλμα, δρόμον, ἀκόντιον, δίσκον καὶ πάλην.— **παραχρῆμα** = πάραυτα, ἀμέσως.— **τελειοῦμαι (-όομαι)** = πραγματοποιοῦμαι.
5. **ἐπανιόντι· ἐπανιών, οὔσα, ὄν**, μετ. ἐν. τοῦ **ἐπανέρχομαι**.— **εὔρε παρακειμένην βορὰν** = εὔρε νὰ ἔχη παρατεθῆ ὡς τροφή.— **κῆτος** = μέγα θαλάσσιον θηρίον.— **Νηρηίδες· θαλάσσιαι νύμφαι.**— **κρείσων** = ὠραιότερα· (**κρείσων, -ων, -ον**, συγκριτικός τοῦ ἐπιθ. **ἀγαθός**).— **ἔχρησεν**, ἀόρ. τοῦ **χρῶ (χρήω)** = δίδω χρησμόν, προφητεύω.— **πέτρα** = βράχος.— **προσέδησε**,

ἀόρ. τοῦ προσδῶ (-έω) = δένω.— ὑπέσχετο, ἀόρ. β' τοῦ ῥ.
 ὑπισχνοῦμαι = δίδω ὑπόσχεσιν.— ἐπὶ τούτοις γενομένων ὄρ-
 κων = ἀφοῦ πρὸς ἐπικύρωσιν τούτων ἔγιναν ὄρκοι.

Ε') ΗΡΑΚΛΗΣ

1. εὐνή = κλίνη.— διαφθαρῆναι· διεφθάρην, ἀόρ. τοῦ διαφθει-
 ρομαι = καταστρέφομαι, ἐκλείπω.— ἄγχω = σφίγγω δυνατὰ τὸν
 λαιμόν, πνίγω.— ἄρματηλατῶ = ὄδηγῶ ἄρμα, πολεμικὸν ὄχημα.—
 κιθαρωδῶ = τραγουδῶ μὲ συνοδείαν κιθάρας.— τρέφομαι =
 ἀνατρέφομαι, μεγαλώνω.— βουφόρβιον (καὶ βουκόλιον) =
 ἀγέλη βοῶν (βουκολιό).— διήνεγκεν· διήνεγκον, ἀόρ. β' τοῦ
 διαφέρω = ὑπερέχω.— θεωροῦμαι = παρατηροῦμαι.— ἀστοχῶ
 = ἀποτυγχάνω (ἀντιθ. εὐστοχῶ).
2. ἀνεῖλε· ἀνεῖλον, ἀόρ. β' τοῦ ἀναιρῶ = φονεύω.— ἡμφιέσατο·
 ἡμφιεσάμην, ἀόρ. β' τοῦ ἀμφιέννυμαι = ἐνδύομαι, φορῶ.—
 χάσμα = τὸ ἀνοιγμα, τὸ στόμα (ιδίως τῶν θηρίων).— ἐχρήσατο
 κόρυθι = ἐχρησιμοποίησεν ὡς περικεφαλαίαν.— Μινύαι· ἀρχαιο-
 τατος λαὸς τῆς Βοιωτίας, ἔδρα τοῦ ὁποίου θεωρεῖται ὁ Ὅρχο-
 μενός.— δασμὸς = φόρος.— τελῶ = πληρώνω, καταβάλλω.— ὅτι
 = διότι.— ἀνηρήκει· ὑπερσ. τοῦ ἀναιρῶ, βλ. ἀνωτέρω ἀν-
 εῖλε.— τρέπομαι τινά = τρέπω τινὰ εἰς φυγὴν.— ἀριστεῖον =
 βραβεῖον τοῦ ἀρίστου, ἀμοιβή διὰ γενναιότητα.— τοξικὴ (ἐνν.
 τέχνη) = ἡ τέχνη τοῦ τοξεύειν.— ἔτεμεν· ἀόρ. τοῦ τέμνω
 = κόπτω.
3. κατὰ ζῆλον Ἦρας = ἔνεκα ζηλοτυπίας τῆς Ἦρας.— μανῆναι·
 ἐμάνην, παθ. ἀόρ. τοῦ μαινομαι = καταλαμβάνομαι ἀπὸ μανίαν,
 παραφρονῶ.— διό = διὰ τοῦτο.— καταδικάσας ἑαυτοῦ φυγὴν =
 καταδικάσας τὸν ἑαυτόν του εἰς ἐξορίαν.— παραγενόμενος· τοῦ
 ῥ. παραγίνομαι, βλ. Β', Α', 2.— πυνθάνομαι τοῦ θεοῦ =
 ἐρωτῶ τὸν θεόν.— Πυθία = ἡ ἱέρεια τοῦ μαντείου τῶν Δελφῶν
 ἢ ὁποία ἔδιδε τοὺς χρησμούς.— Τίρυνς, βλ. σημ. «Περσέως»,
 ἀριθ. 1.— Εὐρυσθεύς, υἱὸς τοῦ Σθενέλου καὶ βασιλεὺς τῶν Μυ-
 κηῶν καὶ τῆς Τίρυνθος.— λατρεύω = ὑπηρετῶ.— ἄθλος = ἀγώ-
 νισμα, ἔργον ἐπίπονον (ἄθλον = βραβεῖον).
4. α') ἄτρωτος = ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ τραυματι-

σθῆ.— **Τυφών**, μυθολογικὸν τέρας ἔχον φύσιν ἀνδρὸς καὶ θηρίου.— **ἀφικόμενος· ἀφικόμεν**, ἀόρ. β' τοῦ **ἀφικνούμαι** = ἔρχομαι, φθάνω.— **μαστεύω** = ζητῶ.— **ἔμαθεν ὄντα** = κατενόησεν ὅτι ἦτο.— **ἀνατείνομαί τι** = ὑψώνω τι.— **ἀμφίστομον σπήλαιον** = σπήλαιον ἔχον δύο εἰσόδους.— **ἀνοικοδομῶ τὴν εἴσοδον** = φράττω τὴν εἴσοδον διὰ τοίχου.— **ἐπιεσέρχομαί τινι** = εἰσέρχομαι κατόπιν τινός, ἀκολουθῶ τίνα.— **περιθίεις· περιέθηκα**, ἀόρ. β' τοῦ **περιτίθημι** = θέτω περίξ.— **θέμενος· ἐθέμην**, ἀόρ. β' τοῦ **τίθεμαι** = θέτω.

β') **Λερναῖος** = ὁ ζῶν εἰς τὴν Λέρνην· **Λέρνη**, ἔλος εἰς τὴν Ἀργολίδα (σῆμ. **Μύλοι**).— **ἐκτραφεῖσα· ἐξετράφη**, ἀόρ. τοῦ **ἐκτρέφομαι** = τρέφομαι, μεγαλώνω.— **πεδίον** = πεδιάς.— **τὰ βοσκήματα** = θρέμματα, ζῶα, λ.χ. πρόβατα, ἵπποι κλπ.— **ἐπιβάς· ἐπέβην**, ἀόρ. β' τοῦ **ἐπιβαίνω** = ἀναβαίνω.— **Ἰόλαος** = υἱὸς τοῦ Ἰφικλέους καὶ πιστὸς σύντροφος τοῦ Ἡρακλέους.— **ἔστησε· ἀόρ. τοῦ ἴστημι· τοὺς ἵππους ἔστησε** = ἐκράτησε τοὺς ἵππους, ἐτοποθέτησε κάπου τὸ ἄρμα.— **φωλεός, ὄ = φωλεά**.— **βέλη πεπυρωμένα** = βέλη πυρακτωμένα, κόκκινα ἀπὸ τῆ φωτιά.— **ἀνύτω** = κατορθώνω.— **καταπρήσας, κατέπρησα**, ἀόρ. τοῦ **καταπίμπρημι** = κατακαίω.— **ῦλη** = δάσος.— **δαλός = τεμάχιον ξύλου φλεγόμενον, δαυλός**.— **τὰς ἀνατολάς** = τὰς ῥίζας, τὰς βάσεις.— **ἀνιέναι**, ἀπαρ. ἐνεστ. τοῦ **ἀνέρχομαι** = ἀναφύομαι.— **περιγεγόμενος τῶν ἀναφουμένων κεφαλῶν** = ἐξουδετερώσας τὰς ἀναφουμένας κεφαλὰς.— **κατώρυξε· ἀόρ. τοῦ κατορύττω** = θάπτω εἰς τὴν γῆν.— **ἐπέθηκε**, ἀόρ. β' τοῦ **ἐπιτίθημι** = θέτω ἐπάνω.— **πέτρα**, βλ. Β', Γ', 5.— **οἰστός** = βέλος.

γ') **Κερυνίτις**, ἡ ζῶσα εἰς τὴν Κερύνειαν, ὄρος μεταξὺ Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας (σῆμ. Πτέρη).— **ἔμπνους (-ους, -ουν)** = ζῶν.— **ἐνεγκεῖν· ἤνεγκον**, ἀόρ. β' τοῦ **φέρω**.— **Οἰνὴ**, πόλιν τῆς Ἀργολίδος ὑπὸ τὸ ὄρος Ἀρτεμίσιον.— **Ἀρτέμιδος ἱερά** = ἱερὸν ζῶον τῆς Ἀρτέμιδος.— **τρῶσαι· ἔτρωσα**, ἀόρ. τοῦ **τιτρώσκω** = τραυματίζω.— **ἔκαμεν· ἀόρ. β' τοῦ κάμνω** = κουράζομαι, ἀποκάμνω.— **Λάδων**, ποταμὸς ἐν Ἀρκαδίᾳ (σημ. Ῥουφιάς).

δ') ἀδικῶ = βλάπτω.— Ψωφίς, ἀρχ. πόλις τῆς Ἀρκαδίας παρὰ τὸ σημερινὸν χωρίον Τριπόταμα.— λόχη = πυκνὸν δάσος ἐκ θάμνων.— κεκημηότα· κέκημηκα, παρακ. τοῦ κάμνω, βλ. ἀνωτέρω, ἄθλον γ'.— βρόχος, ὁ, = παγίς, θηλειά.

ε') βοσκήματα βλ. ἀνωτέρω, ἄθλον β'.— ἐκφορῶ (-έω) = φέρω ἔξω, καθαρίζω.— ὄνθος, ἡ, = κόπρος.— ἡ δεκάτη = τὸ δέκατον μέρος.— τῆς αὐλῆς τὸν θεμέλιον (ἐνν. λίθον) διεΐλε = διεχώρισε τὰ θεμέλια τῆς μάνδρας, ἤνοιξε ῥῆγμα εἰς τὰ θεμέλια. παροχετεύω = δι' ὀχετοῦ κατευθύνω μέσα.— ἔκρους = ἐκροή, διέξοδος.— ἀπεδίδου· παρακ. τοῦ ἀποδίδωμι = καταβάλλω, δίδω ὅπως ἔχω ὑποχρέωσιν.

ς') ὄρνις, ὁ, ἡ = πτηνόν.— πολλῆ συνηρεφῆς ὕλη = σκεπασμένη μὲ πυκνὸν δάσος.— συνέφυγον = κατέφυγον ὁμοῦ.— ἀμηχανῶ = εὐρίσκομαι εἰς ἀμηχανίαν, δὲν γνωρίζω τί νὰ πράξω.— Ἡφαιστος, βλ. σημ. Ἀνθρωπογ., ἀρ. 1.— παράκειμαι = εὐρίσκομαι πλησίον.— δοῦπος = κρότος.— δέος, τό, = φόβος.

ς') ἀγαγεῖν· ἤγαγον, ἀόρ. τοῦ ἄγω = ὀδηγῶ, κομίζω.— ἔνιοι, αἱ, α = μερικοί.— τὸ φανέν = ὁ,τιδήποτε ἤθελε φανερωθῆ.— ἀγριῶ (-όω) = κάμνω ἄγριον.— ἐπὶ τοῦτον = διὰ τοῦτον.— διαγωνισάμενος = παλαίσας, ἀγωνισθεὶς.— εἶασεν· ἀόρ. τοῦ ἔω (-άω) = ἀφήνω.— ἀνετος = ἐλεύθερος.— ἀφίκετο· ἀφικόμην, ἀόρ. τοῦ ἀφικνοῦμαι = ἔρχομαι.— διαλυμαίνομαι = βλάπτω.

η') μάχιμος = πολεμικός.— ἐκουσίως = μὲ τὴν θέλησίν των.— συνέπομαι = ἀκολουθῶ.— ἀφέντος· ἀφῆκα, ἀόρ. τοῦ ἀφήμι = ἀφήνω ἐλεύθερον.— ἀπώλοντο· ἀπωλόμην, ἀόρ. β' τοῦ ἀπόλυμαι = χάνομαι.

θ') Θερμῶδων, βλ. σημ. Ἀργον. ἐκστρ., ἀρ. 8.— δεινὸς τὰ πολεμικά = ἰκανὸς διὰ τὰ ἔχοντα σχέσιν μὲ τὸν πόλεμον.— σύμβολον τοῦ πρωτεύειν = σημεῖον τοῦ ὅτι ἦτο ἡ πρώτη, ἡ βασιλισσα.— Θεμισκυρα, πρωτεύουσα τῆς χώρας τῶν Ἀμαζόνων.— ἐπὶ τὴν ναῦν κατέδραμον = ὤρμησαν ἐναντίον τοῦ πλοίου.— κρατῶ τινος = καταβάλλω, νικῶ τινα.— ἀφαιροῦμαί τι = ἀφαιρῶ τι.

᾽Ωκεανός, εἷς ἐκ τῶν Τιτάνων.— **Γάδειρα**, πόλις τῆς Ἰσπανίας (σήμερ. Κάδιξ). **φοινικοῦς, -ῆ, -οῦν** = ὁ ἔχων χροῶμα βαθύ ἐρυθρόν, κόκκινος.— **Ἐχίδνα**, χθόνιος δαίμων κατὰ τὸ μὲν ἐν ἡμισυ ἄνθρωπος, κατὰ δὲ τὸ ἄλλο ὄφις.— **Τυφών**, βλ. σημ.. εἷς ἄθλον α'.— **Λιβύης ἐπέβη** = εἰσῆλθεν εἰς τὴν Λιβύην (τὴν Ἀφρικὴν).— **παρελθών· παρήλθον**, ἄορ. β' τοῦ **παρέρχομαι** = διέρχομαι, περνῶ.— **Ταρτησσός**, περιοχή καὶ πόλις τῆς Ἰσπανίας.— **ὄροι, οἶ**, = τὰ σύνορα.— **ἀντιστοίχους δύο στήλας** = δύο στήλας ἀντιμετώπους.— **αὐλίζομαι** = διανυκτερεύω.— **αἰσθόμενος**, βλ. σημ. Ἀνθρωπογον., ἀρ. 1.— **καταλαβών... ἀπάγοντα** = προφθάσας, ἐν ᾧ ἔπαιρνε.

ια') **Ἐσπερίδες**· ἐνν. νύμφαι. Τὰ χρυσαῖα μῆλα, ἅτινα ἐφύλαττον, ἦσαν δῶρον τῆς γῆς πρὸς τὴν Ἥραν κατὰ τοὺς γάμους της.— **τοὺς δύο**, βλ. ἄθλους β' καὶ ε'.— **Ἄτλας**· υἱὸς τοῦ Τιτᾶνος Ἰαπετοῦ· περὶ τούτου ἐπιστεύετο ὅτι ἐκράτει εἰς τοὺς ἄμους τοῦ τὸν οὐρανόν.— **Ἵπερβόρειοι**· μυθικὸς λαὸς κατοικῶν εἰς τὰς βορείους ἐσχατίας τῆς γῆς.— **Νηρεὺς**· θαλάσσιος θεὸς, πατὴρ τῶν Νηρηίδων.— **ποῦ τυγχάνοιεν** = ποῦ ἦσαν.— **Λιβύην διεξῆι** = διήρχετο διὰ μέσου τῆς Λιβύης.— **ἀνήρει**, βλ. σημ. Ἡρακλ., ἀρ. 2.— **ἀράμενος· ἠράμην**, ἄορ. τοῦ **αἰρομαι** = σηκώνω.— **πόλος** = οὐρανός.— **διαδεξάμενος**, ἄορ. τοῦ **δέχομαι** = ἀναλαμβάνω.— **δρεψάμενος**, ἄορ. τοῦ **δρέπομαι** = κόπτω.— **ἔχω** = κρατῶ.— **ἕως ἂν σπεῖραν ποιήσῃται** = ἕως ὅτου κατασκευάσῃ («κουλλούραν») αὕτη θὰ ἐχρησίμευεν, ἵνα, τιθεμένη ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, ὑποβοηθήσῃ εἰς τὴν συγκράτησιν τοῦ βάρους.— **καταθείς· κατέθηκα**, ἄορ. β' τοῦ **κατατίθημι** = ἀφήνω εἰς τὸ ἔδαφος.— **ἀνελόμενος· ἀνειλόμην**, ἄορ. τοῦ **ἀναιροῦμαι** = λαμβάνω.— **ἀπαλλάττομαι** = ἀπομακρύνομαι.

ιβ') **κατὰ τοῦ νώτου** = ἐπὶ τῶν νώτων του, τῆς ῥάχεώς του.— **χωρίς, ὧν εἶχεν, ὄπλων κρατοῦντα** = ἐὰν καταβάλῃ (αὐτὸν) χωρὶς νὰ κάμῃ χρῆσιν τῶν ὄπλων τὰ ὅποια εἶχεν.— **Ἀχέρων**· ποταμὸς τοῦ Ἄδου.— **συμπεφραγμένος τῷ θώρακι** = προστατευόμενος ἀπὸ τὸν θώρακα.— **περιβάλλω τὰς χεῖρας τῇ κεφαλῇ** = περισφίγγω τὴν κεφαλὴν διὰ τῶν χειρῶν μου.— **καρτερῶ** = ἐπιμένω.— **εἰς Ἄδου ἐνν. οἶκον** = εἰς τὸν Ἄδην.

5. **Οιχαλία**· ἀρχαιοτάτη πόλις τῆς Θεσσαλίας ἐπὶ τοῦ Πηνειοῦ.—
μνηστεύομαι = ζητῶ εἰς γάμον.— **διὰ φθόνον** = ἔνεκα ἀρνή-
 σεως.— **εἰκασμένος** = μεταμορφωμένος, ὅμοιος, (παρακ. τοῦ **εἰ-**
κάζομαι).— **δούς**· **ἔδωκα**, ἀόρ. β' τοῦ **δίδωμι**.— **Ἀμάλθεια**,
 βλ. σημ. Θεογ., ἀριθ. 2.— **βρωτὸν** = φαγητόν.
6. **Τραχίς**· ἀρχαία πόλις μεταξύ τῆς Οἴτης καὶ τοῦ Μαλιακοῦ κόλ-
 που.— **αἰρῶ** = κυριεύω.— **Κήναιον**· τὸ ΒΔ. ἀκρωτήριο τῆς Εὐ-
 βοίας (σημ. Λιθάδα).— **ιερουργῶ** = θυσιάζω.— **ἰός** = δηλητή-
 ριον.— **ἐνδύς**· **ἐνέδυν**, ἀόρ. τοῦ **ἐνδύομαι**.— **ὤς** = εὐθὺς ὤς.
σῆπω τι = κάμνω κάτι νὰ σαπίσῃ.— **ἀπέσπα** = προσπάθει
 ν' ἀποσπάσῃ.— **προσπέφυκότη**· **προσπέφυκα**, παρακ. τοῦ **προσ-**
φύομαι = προσκολλῶμαι.— **ὕφραπτω** = θέτω ὑποκάτω πῦρ.— **πα-**
ριών, **-οῦσα**, **-όν**, ἐνεστ. τοῦ **παρέρχομαι** = διέρχομαι.— **νέ-**
φος ὑποστάν = νέφος, τὸ ὁποῖον ἐστάθῃ ὑποκάτω. **ἀναπέμ-**
πω = στέλλω ἐπάνω.

ΣΤ') ΑΛΛΟΙ ΗΡΩΕΣ

1. **Φοινίκη**, ἡ στενόμακρος παραλιακὴ χώρα τῆς Συρίας, ἡ μεταξύ
 τοῦ ὄρους Λιβάνου καὶ τῆς θαλάσσης.— **πυνθάνομαι** = ἐρωτῶ,
 ζητῶ πληροφορίας.— **πολυπραγμονῶ** = ἀσχολοῦμαι πολὺ μὲ
 κάτι, πολυξετάζω.— **οτι** = διότι.— **καθοδηγῶ** = ὡς ὀδηγόν.—
ὁ κάματος = ἡ κούρασις.— **συντυχών**, μετ. ἀόρ. β' τοῦ ῥ. **συν-**
τυγχάνω = συναντῶ.— **βουκόλιον** = ἀγέλη βοῶν (βουκολιό).
ἐκλίθη, τοῦ ῥ. **κλίνομαι** = κατακλίνομαι, πίπτω.— **καταθύω**
 = θυσιάζω, προσφέρω θυσίαν.— **ληψόμενον** = διὰ νὰ λάβῃ (μετ.
 μέλ. τοῦ ῥ. **λαμβάνω**).— **δράκων**, βλ. Β'.Γ', 2.— **κτείνω** =
 φρονεύω.— **συμβουλευούσης** = κατὰ συμβουλήν.— **ἀνατέλλω** =
 ἀναφαίνομαι, φανερώνομαι.
2. **θυγατέρας τὰς ἴσας** = ἄλλας τόσας θυγατέρας.— **ἄπαις** = ἄτε-
 κνος.— **ὅ,τι ἂν εὐξῆται** = ὅ,τιδῆποτε ἤθελεν εὐχρηστῆ.— **ἀναφα-**
νῆναι, ἀπαρ. παθ. ἀόρ. β' τοῦ ῥ. **ἀναφαίνομαι**.— **τῷ θεῷ** =
 πρὸς τιμὴν τοῦ θεοῦ.— **διαπρεπής** = ἐξαιρέτος.— **θαλασσοκρατέω - ᾶ**
 = γίνομαι κύριος τῆς θαλάσσης, ἐπικρατῶ κατὰ θάλασσαν.
χρονίζομαι = παρατείνομαι ἐπὶ πολὺν χρόνον.— **λιμὸς** = πει-

- να ἐξ ἐλλείψεως τροφίμων, σιτοδεία.— **λοιμὸς** = μολυσματικὴ καὶ θανατηφόρος ἀσθένεια.— **πυνθάνομαι** = ζητῶ πληροφορίας (ἀπὸ τὸ μαντεῖον).— **βορὰ** = τροφή· **βοράν**, κατηγοροῦμ. = ὡς τροφήν.— **Μινώταυρος**· τοῦτον ἐφαντάζοντο κατὰ τὸ ἥμισυ ἀνθρωπὸν καὶ κατὰ τὸ ἄλλο ἥμισυ ταῦρον.— **Λαβύρινθος**· οὗτος ἦτο μέγα πολὺπλοκὸν οἰκοδόμημα ἐν Κνωσῷ παρὰ τὸ σημερινὸν Ἡράκλειον.— **Δαίδαλος**· οὗτος κατὰ τὸν γνωστὸν μῦθον μετεκλήθη ἐξ Ἀθηναίων ὑπὸ τοῦ Μίνωος καὶ ἔπειτα ἐμποδιζόμενος νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν πατρίδα του ἐπέταξε διὰ τεχνητῶν πτερῶν μετὰ τοῦ υἱοῦ του Ἰκάρου, πνιγέντος εἰς τὸ ὁμώνυμον πέλαγος.
3. **ἐπὶ τῷ κάλλει διαπρεπῆς** = ἔχουσα ἐξαιρετικὴν ὠραιότητα.— **ἀσκῶ τὰ κατὰ τὸν πόλεμον** = ἀσχολοῦμαι εἰς τὰ πολεμικὰ ἔργα.— **πυγμῆν**· ἐνν. καὶ ἐδῶ τὸ ῥ. **ἤσκει** = ἐπεδίδετο εἰς τὴν πυγμαχίαν.— **Διόσκουροι**, διότι ἐθεωροῦντο λόγῳ τῆς ἀνδρείας των ὡς υἱοὶ τοῦ Διός.— **μὴ δεχομένου** (αἰτιολ.) = ἐπειδὴ δὲν ἐδέχετο.— **ὄντος νεκροῦ** = ἐφ' ὅσον εἶναι νεκρός.— **παρ' ἡμέραν** = τὴν μίαν ἡμέραν ὁ ἓνας καὶ τὴν ἄλλην ὁ ἄλλος.— **ἔδωκε** = ἐπέτρεψε (ἀόρ. β' τοῦ ῥ. **δίδωμι**).
4. **ῶν** (γεν. διαίρ.) = ἐκ τῶν ὁποίων.— **ἀπ' ἐκείνης** = ἐκ τοῦ ὀνόματος ἐκείνης.— **ἀφορία** = ἀκαρπία, ἔλλειψις καρπῶν τῆς γῆς.— **ἀπαλλαγῆσθαι** = ὅτι θ' ἀπαλλαγῆ.— **τελευτάω - ῶ** = ἀποθνήσκω.— **Πλούτων**, θεὸς τοῦ Ἄδου.
5. **αὐτόχθων** = ὁ ἐξ αὐτῆς τῆς γῆς γεννηθείς, ἐγχώριος.— **ἀφ' ἑαυτοῦ** = ἐκ τοῦ ὀνόματός του.— **ἐπὶ τούτου** = ἐπὶ τῆς βασιλείας τούτου.— **πλήξας**, μετ. ἀορ. τοῦ ῥ. **πλήττω** = κτυπῶ.— **τρίαινα**, βλ. Β', Α', 3.— **ἀπέφηνε**· ἀόρ. τοῦ ῥ. **ἀποφαίνω** = παρουσιάζω.— **τῆς Ἀθηναῶν ἐκρίθη** = ἀπεφασίσθη ν' ἀνήκῃ εἰς τὴν Ἀθηναίων.
6. **ἡ Τροιζὴν** (γεν. - ἦνος) = σπουδαιοτάτη ἀρχαία πόλις τῆς Ἀργολίδος εἰς τὸ ΝΑ τμήμα αὐτῆς.— **ὡς ἐγένετο τέλειος**, βλ. Β', Α', 3.— **ἀπωσάμενος**, μετ. μέσ. ἀορ. τοῦ ῥ. **ἀπωθέομαι - οὔμαι** = ἀπωθῶ, σπρώχνω.— **πέτρα** = βράχος.— **φρουρουμένης** = ἐπειδὴ ἐφρουρεῖτο, κατεῖχετο.— **ἡμέρωσε**, ἐνν. **τὴν ὁδὸν** = ἐξεκαθάρισε τὴν ὁδὸν (ἀπὸ τοῦς κακούργους)· τοῦ ῥ. **ἡμερόω - ῶ** =

5. **πυνθάνομαι** = πληροφοροῦμαι.— **κείσθαι** = ὅτι εἶχον φονευθῆ. **ἀφικόμενοι** (δηλ. εἰς τὸ πεδῖον τῆς μάχης), μετ. ἄορ. β' τοῦ ρ. **ἀφικνέομαι - οὔμαι** = φθάνω.— **ἐπισκοπέω - ᾧ** = ἐξετάζω. **γαυρόομαι - οὔμαι** = ὑπερηφανεύομαι. — **σεμνῶς** = σοβαρῶς.— **ταφαί** = τάφοι.— **αἰσχύνομαι** = ἐντρέπομαι.— **ὡς ἔνεστι** = ὅσον εἶναι δυνατόν.— **λαθεῖν**, ἄπαρ. ἄορ. β' τοῦ ρ. **λανθάνω** = διαφεύγω τὴν προσοχὴν κάποιου, κάμνω κάτι κρυφά, χωρὶς νὰ μὲ ἀντιληφθοῦν· **ὡς ἔνεστι μάλιστα λαθεῖν σπεύδουσαι** = σπεύδουσαι ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερο διὰ νὰ μὴ τὰς ἀντιληφθοῦν.— **πολυάνδριον** = νεκροταφεῖον.— **λάθρα** = κρυφά.
6. **Ξενοκράτης**, περίφημος φιλόσοφος ἐκ Χαλκηδόνος τῆς ἐν Μ. Ἀσίᾳ Βιθυνίας, μαθητῆς καὶ φίλος τοῦ Πλάτωνος (396 - 314 π.Χ.).— **ἐταῖρος** = φίλος.— **φιλοικτίρμων** = φιλεῦσπλαγχνος. **ποτέ** = κάποτε.— **στρουθός** = στρουθίον (σπουργίτης).— **κόλπος** = κόρφος, δηλ. τὸ κοίλωμα τοῦ ἐνδύματος, τὸ ὁποῖον σχηματίζεται περὶ τὸ στῆθος.— **ἀσμένως** = εὐχαρίστως.— **ὁ καὶ ἡ ὄρνις** = τὸ πτηνόν.— **ἔστε** = ἕως ὅτου.— **ἐπειπὼν** = εἰπὼν προσέτι (μετ. ἄορ. β' τοῦ ρ. **ἐπιλέγω**) .— **ἐξέδωκε**, ἄορ. β' τοῦ ρ. **ἐκδίδωμι** = παραδίδω.— **ικέτης** = ὁ ζητῶν προστασίαν.
7. **Πλάτων**, μέγας Ἀθηναῖος φιλόσοφος καὶ συγγραφεύς, ὁ ἐπιφανέστερος μαθητῆς τοῦ Σωκράτους (427 - 347 π.Χ.).— **ἐν Ὀλυμπία**, κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν ἀγώνων ἐν Ὀλυμπία (ὅπου συνέρρουσιν θεαταὶ ἐξ ὅλης τῆς Ἑλλάδος).— **συσκηνῶ - ᾧ** = κατασκηνῶν μαζὶ μὲ ἄλλους.— **ὁ ἀγνώσ** (γεν. τοῦ **ἀγνώτος**) = ὁ ἄγνωστος.— **χειρόομαι - οὔμαι** = κάμνω κάποιον ὑποχείριόν μου, τὸν σκλαβῶνω· ἐδῶ μεταφορικῶς = θέλω, γοητεύω. — **ὀμιλία** = συναναστροφή.— **συνεστιάζομαι - ᾧμαι** = συντρῶγω μὲ ἄλλον.— **ἀφελῶς** = μὲ ἀπλότητα.— **συνδιημερεύω** = περνῶ τὴν ἡμέραν μου μαζὶ μὲ ἄλλον.— **ἐν πᾶσιν** = μὲ ὅλους ἀδιακρίτως.— **συντυχία** = συνάντησις.— **Ἀκαδήμεια**, τόπος σύνδενδρος τῶν ἀρχαίων Ἀθηναίων ΝΑ τοῦ Κολωνοῦ (παρὰ τὴν σημερινὴν Κολοκυθοῦν, ὅπου ὑπῆρχεν ἱερὸν τῆς Ἀθηναῖς καὶ γυμναστήριον, εἰς τὸ ὁποῖον ἐδίδασκεν ὁ Πλάτων· ἐκ τούτου καὶ ἡ σχολὴ αὐτοῦ λέγεται Ἀκαδήμεια (ἢ Ἀκαδημία).— **φιλοφρό-**

νωσ = φιλικῶς. — ὀμιλητῆς = μαθητῆς. — ἄγω = ὀδηγῶ. — εἴ-
 ωθα = συνηθίζω· εἰώθειν = συνήθιζον. — ὁ τοσοῦτος = ὁ τόσον
 σπουδαῖος. — ἀνεπιτηδεύτως = χωρὶς προσποίησης, ἀφελῶς. —
 συγγίγνομαι τινι = συναναστρέφομαι μὲ κάποιον. — ἄνευ τῶν
 συνήθων λόγων, δηλ. τῶν φιλοσοφικῶν. — οἱ συνόντες = οἱ
 εὐρισκόμενοι μαζί του, οἱ πλησιάζοντες αὐτὸν (τοῦ β. σύνειμι :
 συν + εἰμί.)

8. ἀλεκτρυῶν = ἀλέκτωρ, κόκορας. — ἐρῶ = θὰ εἶπω (μέλ. τοῦ
 β. λέγω). — Θεμιστοκλῆς, μέγας πολιτικὸς καὶ στρατηγὸς
 Ἀθηναῖος. — ἐπέστησε, ἀόρ. τοῦ β. ἐφίστημι = σταματῶ. —
 ἐμμένω = ἐπιμένω. — ὑπὲρ τοῦ μὴ ἤττηθῆναι ἐκάτερος =
 διὰ τὰ μὴ νικηθῆ ὁ εἷς ὑπὸ τοῦ ἄλλου. — μηδὲ εἶξαι = καὶ διὰ
 τὰ μὴ ὑποχωρήσῃ (τοῦ β. εἶκω). — τὸν ἕτερον τῷ ἑτέρῳ =
 ὁ εἷς εἰς τὸν ἄλλον. — ἐπέρρωσε, ἀόρ. τοῦ β. ἐπιρρώννυμι =
 ἐνισχύω, ἐνθαρρύνω. — γενόμενον... σύνθημα εἰς ἀρετὴν =
 τὸ ὅποῖον ἐχρησίμευσεν ὡς προτροπὴ εἰς ἀνδρείαν. — ὑπόμνησιν,
 κατηγορούμενον = ὡς ὑπόμνησιν.
9. λίκνον = κάνιστρον. — ἐλαύνω τὴν Περσίδα = περιοδεύω τὴν
 Περσίαν. — ὑπερεκπλαγεῖς· ὑπερεξεπλάγην, ἀόρ. τοῦ ὑπερεκ-
 πλῆττομαι = θαυμάζω πάρα πολύ. — παράδεισος = κῆπος. —
 οἰκοθεν = ἀπὸ τὸ σπίτι του. — καὶ ἐκ τῆς ἑαυτοῦ γεωργίας =
 καὶ ἀπὸ τὸ κτῆμά του. — ὑπερήσθη· ὑπερήσθη, ἀόρ. τοῦ ὑπερ-
 ἠδομαι = εὐχαριστοῦμαι πάρα πολύ. — νῆ τὸν Μίθραν = μὰ
 τὸν Μίθραν· ὁ Μίθρας ἦτο θεὸς τῶν Περσῶν, (προσωποποίησις
 τοῦ ἡλίου). — γε = τοῦλάχιστον.
10. ἐλεύθεροι = οἱ γεννηθέντες ἐξ ἐλευθέρων γονέων. — διαλαμ-
 βάνω τῇ μνήμῃ = συγκρατῶ εἰς τὴν μνήμην μου. — ἐγκώμιον
 = ἔπαινος· τοιαῦτα ἐγκώμια συνέθετον σπουδαῖοι ποιηταί. Οὕτω
 λ.χ. ὁ Σιμωνίδης ὁ Κεῖος συνέθεσε τὸ ἐγκώμιον τῶν ἐν Θερμοπύ-
 λαις πεσόντων.
11. Ἀναξαγόρας, φιλόσοφος ἀπὸ τὰς Κλαζομενάς τῆς Μ. Ἀσίας. —
 σπουδάζω πρὸς τοὺς ἐταίρους = ἀσχολοῦμαι μὲ τοὺς φίλους
 μου, τοὺς μαθητάς μου. — ἦδειν, παρατ. τοῦ οἶδα = γνωρίζω.
12. ἐάλω· ἐάλων, ἀόρ. τοῦ ἀλίσκομαι = κυριεύομαι. — οἰκτίραν-
 Ὑψιφοιοποιήθηκε ἀπὸ τὸ Ἰνστιτούτο Ἐκπαιδευτικῆς Πολιτικῆς

τες τὰς τύχας τῶν ἀλισκομένων = λυπηθέντες τοὺς αἰχμαλώτους διὰ τὴν δυστυχίαν των.— ἀράμενον· ἠράμην, ἀόρ. τοῦ αἶρομαι = σηκώνω, θέτω ἐπὶ τῶν ὤμων μου.— οἱ πατρῷοι θεοὶ = αἱ εἰκόνες τῶν θεῶν τῶν πατέρων, τῶν προγονικῶν θεῶν.— ὑπεριδῶν· ὑπερεῖδον, ἀόρ. τοῦ ὑπερορῶ τινος = περιφρονῶ τι.— ἡσθέντες· ἡσθην, ἀόρ. τοῦ ἡδομαι = εὐχαριστοῦμαι.— συγχωρῶ = ἐπιτρέπω.— ἀναθέμενος τοῖς ὤμοις = θέσας ἐπὶ τῶν ὤμων του, φορτωθεῖς.

13. Ἀλκιβιάδης· Ἀθηναῖος πολιτικός καὶ στρατηγός, μαθητὴς τοῦ Σωκράτους.— τυφοῦμαι (-όομαι) = εἶμαι πλήρης ἀλαζονείας.— μέγα φρονῶ ἐπὶ τινι = ὑπερηφανεύομαι διὰ τι.— πινάκιον = μικρὸς πίναξ, πλάξ.— γῆς περίοδος = χάρτης τῆς γῆς.
14. ἤρξαν τῆς θαλάσσης· ἐπὶ 60 σχεδὸν ἔτη κατὰ τὸν βον αἰῶνα π.Χ.— τοῖς ἀφισταμένοις τῶν συμμάχων = εἰς ἐκείνους ἐκ τῶν συμμάχων, οἱ ὅποιοι ἀπεστάουν.— ζημία = τιμωρία.
15. εἶασε· εἶασα, ἀόρ. τοῦ ἐῶ (-άω) = ἀφήνω.— τοῦ μεγίστου τῶν κινδύνων· ἐνν. τοὺς ἀγῶνας κατὰ τῶν Περσῶν.— πανηγυρίς = συγκέντρωσις ἑορταστική.— οὐκ ἔξεστι = δὲν ἐπιτρέπεται.
16. Διογένης· κυνικός φιλόσοφος ἐκ Σινώπης, ζήσας ἐν Κορίνθῳ καὶ ἐν Ἀθήναις τὸν Δ' π.Χ. αἰῶνα.— ἡμφιεσμένους· ἡμφιεσμαι, παρακ. τοῦ ἀμφιέννυμαι = ἐνδύομαι.— τῦφος = ἀλαζονεία, ματαιοφροσύνη.— φαῦλος = εὐτελής, πρόστυχος.
17. ἐπρίατο· ἐπριάμην, ἀόρ. τοῦ ὠνοῦμαι = ἀγοράζω.— ὑπεεύωνος = πάμφθηνος.— ζημιοῦμαι (-όομαι) = τιμωροῦμαι.— ἐφίεμαι = ἐπιθυμῶ.— παρατετάχθαι, παρακ. ἀπαρ. (τέταγμα) τοῦ παρατάσσομαι = ἀντιπαρατάσσομαι, μάχομαι.— ἀργύριον = χρήματα.
18. Φερενίκη· αὕτη ἐλέγετο καὶ Καλλιπάτειρα, ἦτο δὲ θυγάτηρ τοῦ περιφήμου ἀθλητοῦ καὶ νικητοῦ εἰς ὅλους τοὺς μεγάλους ἀγῶνας Διαγόρα τοῦ Ῥοδίου.— ἀθλέω - ῶ = λαμβάνω μέρος εἰς τοὺς ἀγῶνας.— Ἑλλανοδίκαι = οἱ κριταὶ τῶν ἀγώνων.— εἶργω = ἐμποδίζω.— θέα = θέαμα.

19. **μειράκιον** = νεανίας (ἔτων 14 - 21).— Ἐρετρικὸν = ἐξ Ἐρετρίας (πόλεως τῆς Εὐβοίας).— **Ζήνων**, ἀρχαῖος φιλόσοφος.— **ἦρετο**, ἀόρ. β' τοῦ ἔρωτῶ.— **ὄ,τι ἄρα μάθοι** = τί λοιπὸν ἔμαθε. **φέρω** = ὑπομένω.
20. **χωρίον** = τοποθεσία.— **διήκω** = ἐκτείνομαι.— **στάδιον**, μέτρον μήκους 185 μέτρων (πληθ. τὰ στάδια καὶ οἱ στάδιοι).— **πλέθρον**, μέτρον μήκους 100 ποδῶν, ἦτοι 31 μέτρων.— **διατριβή** = τέρψις.— **λάσιος** = πυκνός.— **ἐνακμάζει** = ἀκμάζει ἐκάστοτε (ἐν ἐκάστη ἐποχῇ τοῦ ἔτους).— **ἀνέρπω** = ἀναρριχῶμαι.— **συμπέφυκεν αὐτοῖς** = συνενώνεται μαζί με αὐτά· τὸ **συμπέφυκα** εἶναι παρακ. με σημασίαν ἐνεστ. (τοῦ ῥ. **συμφύομαι**).— **σμῖλαξ**, εἶδος ἀναρριχητικοῦ φυτοῦ κληματώδους (ἀγριόκλημα).— **πάγος** = ἀπόκρημνος βράχος.— **ὑπολανθάνω** = εἶμαι κρυμμένος ὑποκάτω.— **χλοάζω** = πρασινίζω.— **πανήγυρις** = τέρψις, εὐχαρίστησις.— **ἦδιστοι** = πολὺ εὐχάριστοι.— **συμβάλλομαι** = συντείνω, συντελῶ.— **ὁ ὄρνις** = τὸ πτηνὸν **οἱ μουσικοὶ ὄρνιθες** = τὰ μελωδικὰ πτηνά.— **τὸ μέλος** = ἡ μελωδία.— **κάματος** = ἡ κούρασις.— **σχολῆ** = βραδέως.— **ἐλαίου δίκην** = ὡς ἔλαιον.— **παραπεφυκότων**, μετ. παρακ. τοῦ **παραφύομαι** = φυτρῶν πλησίον.

Δ'. ΕΚ ΤΩΝ ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ « ΝΕΚΡΙΚΩΝ ΔΙΑΛΟΓΩΝ »

1. **Χάρων**, κατώτερος θεός τοῦ Ἄδου ἐκτελῶν χρέη πορθμέως (βαρ-
κάρη). Βλέπε Εἰσαγ. Σημ. σελ. 66.— **Ἑρμῆς**, ὁ ἀγγελιαφόρος τῶν
θεῶν· οὗτος παρελάμβανε καὶ ὠδήγει τὰς ψυχὰς τῶν νεκρῶν εἰς
τὸν Ἄδην (ψυχοπομπός). Βλέπε Εἰσαγ. Σημ. σελ. 66.— **Μένιππος**,
περιώνυμος κυνικός φιλόσοφος τοῦ τρίτου π.Χ. αἰῶνος· κυνικοί
δὲ ἐλέγοντο χλευαστικῶς τότε οἱ φιλόσοφοι ἐκεῖνοι, οἱ ὅποιοι
περιεφρόνουν τὰ ἀνθρώπινα πράγματα καὶ ἔζων μὲ ὑπερβολικὴν
καὶ ἀσκητικὴν λιτότητα, διότι ἐπίστευον ὅτι περιορίζοντες εἰς τὸ
ἐλάχιστον τὰς ἀνάγκας τῶν ἀποκτοῦν ψυχικὴν ἀνεξαρτησίαν· οὗτοι
εἶχον μόνον ἓν σακκίδιον, μίαν βακτηρίαν καὶ ἓν τετριμμένον ἑ-
πανωφόριον, τὰ ὅποια ἦσαν τὰ κύρια ἐξωτερικὰ γνωρίσματά των,
ἑσατίριζον δὲ τὰ πάντα μὲ πολλὴν ἐλευθεροστομίαν.— **ἀπόδος**,
προστ. ἀορ. β' τοῦ ῥ. **ἀποδίδωμι** = πληρώνω (κάτι τὸ ὁποῖον
ὀφείλω).— **τὰ πορθμεῖα** = τὰ βαρκαριάτικα (τὰ ἔξοδα διὰ τὸ
πέραςμα ἀπὸ τῆν μίαν ὄχθην εἰς τῆν ἄλλην). Βλ. Εἰσαγ. Σημ. σελ.
66.— **ἦδιον**, συγκρ. οὐδετ. τοῦ **ἡδύς** (- εἶα - ὕ) = εὐχάριστος.—
φημι = λέγω.— **οὐκ ἂν λάβοις** = δὲν ἠμπορεῖς νὰ λάβῃς.—
ὀβολός, βλ. Εἰσαγ. Σημ. σελ. 66.— **οἶδα** = γνωρίζω.— **ἄγχω** =
σφίγγω τὸν λαιμόν, πνίγω.— **Πλούτων**, θεός τοῦ Ἄδου· **νῆ**
τὸν Πλούτωνα = μὲ τὸν Πλούτωνα, ὄρκος συνηθισμένος εἰς τὸν
κάτω κόσμον.— **μιαρός** = μολυσμένος, ἀκάθαρτος· **ὦ μιαρὲ**
= σιχαμένη, κάθαρμα.— **πατάσσω** = κτυπῶ.— **μάτην** = μα-
ταίως, δωρεάν.— **ἔσει πεπλευκώς**, τετελ. μέλ. τοῦ ῥ. **πλέω**
(ἀντὶ παρακ. = **πέπλευκας**).— **ὑπὲρ ἐμοῦ** = διὰ λογαριασμόν
μου.— **ἐχρῆν** = ἔπρεπε (τοῦ ἀπροσ. ῥ. **χρῆ**).— **συνεπελαβό-**
μην, μεσ. ἀορ. β' τοῦ ῥ. **συνεπιλαμβάνομαι** = λαμβάνω καὶ
ἐγὼ μέρος, βοηθῶ.— **πορθμεὺς** = λεμβοῦχος, βαρκαρῆς· **οὐδὲν**
ταῦτα πρὸς πορθμεῖα = αὐτὰ δὲν ἔχουν καμμίαν ἀξίαν διὰ τὸν
πορθμεῖα.— **δεῖ**, ῥ. ἀπρόσ. = πρέπει.— **ἀποδοῦναι**, ἀπαρ. ἀορ

β' τοῦ ρ. ἀποδίδωμι, βλ. ἀνωτέρω.— **θέμις** (γεν. -ιδος) = δίκαιον, ὀρθόν· οὐ θέμις (ἐνν. ἐστίν) ἄλλως γενέσθαι = δὲν ἐπιτρέπεται νὰ γίνη διαφοροτικά.— **οὐκοῦν** = λοιπόν.— **ἀπάγω** = ὀδηγῶ.— **χαρίεν** = χαριτωμένον, νόστιμον (χαρίεις, -εσσα -εν).— **πληγή** = κτύπημα· **πληγὰς προσλαμβάνω** = κτυποῦμαι, ξυλοκοποῦμαι.— **Αἰακός**, κριτὴς εἰς τὸν Ἄδην· βλ. Εἰσαγ. Σημ. σελ. 66.— **πήρα** = σακκίδιον.— **ὁ θέρμος** = τὸ λούπιον (εἶδος ὀσπρίου)· διὰ τούτου δηλοῦται ὅτι ἡ τροφή τῶν κυνικῶν ἦτο πενιχροτάτη.— **τῆς Ἐκάτης τὸ δεῖπνον**· ἡ Ἐκάτη ἐτιμαῖτο εἰς τὰς Ἀθήνας ὡς θεὰ τῶν καθαρμῶν καὶ τῶν ὀδῶν, πρὸς τιμὴν τῆς δὲ κατὰ τὸ τέλος ἐκάστου μηνὸς συνηθίζετο νὰ καθαρίζωνται καὶ νὰ ἐξαγνίζωνται αἱ οἰκίαι, ὅποτε οἱ εὐπορώτεροι ἐξέθετον εἰς τὰς διασταυρώσεις τῶν ὀδῶν ὡς προσφοράν εἰς αὐτὴν διάφορα φαγητά, τὰ ὅποια ἐλέγοντο «δεῖπνα τῆς Ἐκάτης»· ἐκ τούτων ἐνόητε οἱ πτωχοὶ ἐλάμβανον κρυφίως μέρος.— **τὸν κύνα**, ὅπως ἐλέγοντο οἱ κυνικοὶ φιλόσοφοι.— **οἶα δὲ καὶ ἐλάλει** = (δὲν φαντάζεσαι δὲ) τί ἔλεγε!— **οἰμῶζω** = θρηνῶ.— **διαπορθμεύω** = μεταφέρω μὲ τὴν λέμβον.— **ἀκριβῶς** = πραγματικῶς.— **ὦ βέλτιστε** = καλέ μου φίλε (ὑπερθ. τοῦ ἀγαθός).

2. **Πλούτων**, θεὸς τοῦ Ἄδου· βλ. Εἰσαγ. Σημ. σελ. 66.— **Μένιπος**, βλ. προηγούμενον διάλογον.— **Κροῖσος**, ὁ περίφημος διὰ τοῦς θησαυροῦς του βασιλεὺς τῆς Λυδίας, τὸν ὁποῖον ἐνίκησε καὶ συνέλαβεν αἰχμάλωτον ὁ Κῦρος (ζήσας κατὰ τὸν ἕκτον π.Χ. αἰῶνα).— **φέρω** = ὑποφέρω, ἀνέχομαι.— **τὸν κύνα**, ὅπως ἐλέγοντο οἱ κυνικοί.— **παροικῶ** = μένω πλησίον.— **κατάστησον**, προστ. ἄορ. τοῦ ρ. **καθίστημι** = τοποθετῶ.— **τί ὑμᾶς δεινὸν ἐργάζεται** = τί κακὸν σᾶς κάμνει.— **ὁμόνεκρος ὢν** = ἀφοῦ εἶναι νεκρός, ὅπως καὶ σεῖς.— **οἰμῶζω** = θρηνῶ.— **στένω** = στεναίζω.— **μέμνημαι** = ἐνθυμοῦμαι.— **Μίδας**, ὁ θρυλικὸς βασιλεὺς τῆς Φρυγίας, περίφημος διὰ τὰ πλοῦτη του καὶ τὴν ἀγάπην του πρὸς τὸν χρυσόν.— **Σαρδανάπαλλος**, ὁ τελευταῖος βασιλεὺς τῆς Ἀσσυρίας (κατὰ τὸν ἕνατον π.Χ. αἰῶνα), διαβόητος διὰ τὴν πολυτελεῖα καὶ τὴν τρυφηλὴν ζωὴν του.— **ἐξονειδίζω** = ἐξυβρίζω.— **ἀνδράποδον** = δοῦλος, δουλοπρεπής.— **οἰμωγὴ** = θρήνος· **ἐπιταράττει ἡμῶν τὰς οἰμωγὰς** = μᾶς ἐνοχλεῖ, ὅταν θρηνοῦμεν.— **βιῶναι** = εἶτι ἐζήσαν (ἄπαρ. ἄορ. τοῦ ρ. **ζῶ**· ἄορ. β' **ἐβίων**).—

ἀνιῶ = στενοχωρῶ, ἐνοχλῶ.— **μωραίνω** = εἶμαι μωρός, ἀνόητος.— **ὁμόψηφος** = σύμφωνος.— **στασιάζω** = φιλονικῶ.— **καί μῃν** = καὶ ὅμως.— **κατάδω** = τραγουδῶ δυνατά.— **ὕβρις** = αὐθάδεια.— **ἀξιώω - ῶ** = ἔχω τὴν ἀξίωσιν.— **ἐλευθέροις ἀνδράσιν ἐντρυφῶντες** = εὐχαριστοῦμενοι νὰ περιφρονῆτε τοὺς ἐλευθέρους ἀνθρώπους.— **μνημονεύω** = ἐνθυμοῦμαι, συλλογίζομαι.— **κτῆμα** = πρᾶγμα.— **ὀδύρομαι** = θρηνῶ.— **ἐπάσσομαι μέλλ. τοῦ ῥ. ἐπάδω** = συνοδεύω μὲ ἄσμα (κάτι τὸ ὁποῖον λέγει ἢ κάμνει κάποιος ἄλλος)· **ἐπάσσομαι ὑμῖν** = θὰ συνοδεύω μὲ ἄσμα τοὺς θρήνους σας.— **πρέπει γὰρ τοῦτο... ἐπάδεσθαι** = διότι ἀρμόζει νὰ συνοδεύωνται οἱ τοιοῦτοι θρήνοι μὲ αὐτὸ τὸ ἄσμα.

3. **Διογένης**, ὁ περίφημος κυνικὸς φιλόσοφος ἐκ Σινώπης τοῦ Πόντου, ζήσας εἰς Ἀθήνας κατὰ τὸν τέταρτον π.Χ. αἰῶνα· ἐβάδιζε γυμνόπους καὶ περιβεβλημένος ἐν μόνον τετριμμένον ἱμάτιον, εἶχε δὲ ὡς συνήθη κατοικίαν του ἓνα πῖθον.— **Μαύσωλος**, πλουσιώτατος βασιλεὺς τῆς Καρίας τῆς Μ. Ἀσίας (κατὰ τὸ α' ἡμισυ τοῦ τετάρτου π.Χ. αἰῶνος), φόρου ὑποτελῆς εἰς τοὺς Πέρσας· μετὰ τὸν θάνατόν του ἡ σύζυγός του Ἀρτεμισία ἀνήγειρε πρὸς τιμὴν του μεγαλοπρεπέστατον τάφον (τὸ μαυσωλεῖον), ὁ ὁποῖος ἐθεωρεῖτο ὡς ἐν ἐκ τῶν ἐπτὰ θαυμάτων τοῦ κόσμου.— **ὁ Κὰρ** (γεν. **τοῦ Καρός**, πληθ. **οἱ Κᾶρες**) = ὁ ἐκ Καρίας τῆς Μ. Ἀσίας, Καριανός.— **ἐπὶ τίνι** = διὰ ποῖον πρᾶγμα, διατί.— **μέγα φρονῶ** = ὑπερηφανεύομαι.— **ἀξιώω - ῶ** = ἔχω τὴν ἀξίωσιν.— **Σινωπεὺς** = ὁ ἐκ Σινώπης, πόλεως τῆς Μ. Ἀσίας ἐπὶ τῆς παραλίας τοῦ Εὐξείνου Πόντου.— **ἤρξα δὲ καὶ Λυδῶν ἐνίων** = εἶχον δὲ ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν μου καὶ μερικὸς Λυδούς.— **ἐπέβην** = ἐβαλα τὸ πόδι μου, ἐκυριάρχησα (ἀόρ. β' τοῦ **ἐπιβαίνω** = πατῶ ἐπάνω).— **τὰ πολλὰ τῆς Ἰωνίας καταστρεφόμενος** = καθυποτάσσω πολλὰ μέρη τῆς Ἰωνίας (τῆς Μ. Ἀσίας).— **καλὸς** = ὠραῖος.— **μέγας** = ὑψηλός.— **καρτερός** = ἰσχυρός.— **τὸ δὲ μέγιστον** = τὸ δὲ σπουδαιότερον (εἶναι τοῦτο).— **Ἀλικαρνασός**, μεγάλη καὶ ἀρχαία πόλις ἐπὶ τῆς Καρικῆς παραλίας τῆς Μ. Ἀσίας.— **ἐπικείμενον** = τοποθετημένον ἐπάνω μου.— **ἡλικιον** = ὄσον.— **ἀλλὰ οὐδὲ οὐτως εἰς κάλλος πεποιημένον** = οὔτε τόσο ὠραῖα στολισμένον. **ἀκριβέστατα εἰκονιζομένων** = εἰς τὸ ὁποῖον (μνῆμα) μὲ με-

γίστην τελειότητα εἶναι ἀπεικονισμένοι.— **λίθου**, γεν. τῆς ὕλης = ἐκ μαρμάρου.— **οἶον** = ὅμοιον τοῦ ὁποίου.— **εὔροι τις ἄν** = ἤμπορεῖ κανεῖς νὰ εὔρη.— **πάρεστι** = ὑπάρχει (τοῦ ῥ. **πάρειμι** : **παρά + εἶμι**).— **ὡς δὴ τι μέγα οἰκοδόμημα αὐτοῖς ἔστι** = πὼς ἔχουν δὰ κάποιον μεγάλο οἰκοδόμημα εἰς τὴν πατρίδα των.— **ὦ βέλτιστε** = καλέ μου φίλε (ὑπερθ. τοῦ **ἀγαθός**).— **ὄ, τι ἀπολαύεις αὐτοῦ** = τί κερδίζεις ἀπ' αὐτό.— **μᾶλλον ἀχθοφορεῖς** = βαστάζεις περισσότερον βᾶρος.— **οἰμῶζω** = θρηνῶ.— **ῥετο**, παρ. τοῦ ῥ. **οἶμαι** = νομίζω.— **οὐδὲ γὰρ ἔμελεν αὐτῷ τούτου** = διότι οὔτε ἐφρόντιζε δι' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα.— **λόγον καταλείπει** = ἔχει ἀφήσει φήμην.— **ὑψηλότερον** = ἀνώτερον.— **ἀνδραποδωδέστατος** = δουλοπρεπέστατος, ποταπώτατος ὑπερθ. τοῦ **ἀνδραποδώδης**.— **ἐν βεβαιοτέρῳ χωρίῳ** = εἰς ἀσφαλέστερον ἔδαφος (δηλ. εἰς τὴν μνήμην τῶν ἀνθρώπων).

4. **Πλούτων** — Ἑρμῆς, βλ. Εἰσαγ. Σημ. σελ. 66 καὶ εἰς διάλογον 1.— **κλήρος** = κληρονομία.— **θηράω - ὦ** = κυνηγῶ.— **Σικυώνιος**, ὁ ἐκ Σικυῶνος (ἀρχαίας πόλεως τῆς Πελοποννήσου ἐπὶ τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου).— **ἑάω - ὦ** = ἀφήνω.— **ἐπὶ τοῖς ἐνενήκοντα ἔτεσιν** = ἐπάνω εἰς τὰ ἐνενήκοντα ἔτη.— **ἐπιμετρέω - ὦ** = προσθέτω.— **ἐφεξῆς** = κατὰ σειράν, τὸν ἕνα κατόπιν τοῦ ἄλλου.— **ἄτοπον** = παράδοξον.— **οὐδὲν προσήκοντες** = ἐνῶ δὲν εἶναι συγγενεῖς του.— **μίαρῶτατος** = αἰσχροτάτος.— **θεραπεύουσιν** = τὸν περιποιοῦνται, τὸν κολακεύουν.— **ῥαίζω** = καλυτερεύω, ἀναλαμβάνω ἀπὸ τὴν ἀσθένειαν.— **πίσονται μέλ. τοῦ ῥ. πάσχω** = παθαίνω.— **διαβουκολέω - ὦ** = παρηγορῶ διὰ κενῶν ἐλπίδων, ἐξαπατῶ.— **ἔρρωται** = εἶναι ὑγιής, εἶναι καλὰ εἰς τὴν ὑγείαν του.— **βόσκονται ζῶν μακαρίαν ἐλπίζοντες** = τρέφονται μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ ζήσουν μακαρίως.— **ἀποδυσάμενος** = ἀφοῦ ἀποβάλη, ἀφοῦ βγάλη ἀπ' ἐπάνω του (τοῦ ῥ. **ἀποδύομαι**).— **Ἰόλεως** (Ἰόλαος), μυθικός ἦρωας, ἀνεψιὸς καὶ πιστὸς σύντροφος τοῦ Ἑρακλέους· κατὰ τὴν παράδοσιν, ὅταν ὁ βασιλεὺς τῶν Μυκητῶν Εὐρυσθεὺς διώκων τοὺς υἱοὺς τοῦ Ἑρακλέους εἰσέβαλεν εἰς τὴν Ἄττικὴν, ὅπου οὗτοι εἶχον καταφύγει, οἱ θεοὶ ἔκαμαν πάλιν νέον τὸν Ἰόλαον, ἵνα δυνηθῇ νὰ ἀποκρούσῃ τὸν ἐχθρόν.— **ἀνηβησάτω**, προστ. ἀορ. τοῦ ῥ. **ἀνηβάω - ὦ** = γίνομαι πάλιν νέος, ξανα-

νιώνω.— ἀμέλησον = μὴ σὲ μέλει.— παραπέμπω = προπέμπω, κατευοδώνω.

5. **παράσιτος** = ὁ τρεφόμενος εἰς βάρος τοῦ ἄλλου.— **ἐμφαγών**, ἐπειδὴ ἔφαγα βιαστικά (μετ. ἀορ. β' τοῦ ῥ. **ἔσθίω** = τρώγω).— **παρῆσθα** = ἤσουν παρών, παρευρίσκεσο (παρατ. τοῦ ῥ. **πάρεμι**: **παρὰ** + **εἰμι**).— **τὸ δὲ ἔμὸν παράδοξόν τι ἐγένετο** = ὁ δὲ ἰδικός μου θάνατος ὑπῆρξε κάπως παράδοξος.— **οὐσία** = περιουσία.— **μήκιστος**, ὑπερθ. τοῦ **μακρός**· εἰς **μήκιστον ἀπετείνετο**, παρετείνετο ἐπὶ πολὺ μακρὸν χρόνον.— **Τιθωνός**· οὗτος ἔλαβε κατὰ τὴν παράδοσιν ἀπὸ τοὺς θεοὺς ὡς δῶρον τὴν ἀθανασία, ἀλλ' ὄχι καὶ τὴν αἰωνίαν νεότητα. Διὰ τοῦτο δὲ ἐβασανίζετο ἀπὸ τὸ ἀτελείωτον γῆρας.— **ἐπίτομος** = σύντομος.— **οἰνοχόος** = ὁ δοῦλος, ὁ ὁποῖος προσέφερε τὸν οἶνον.— **ἡ κύλιξ** (γεν. -κος) = τὸ ποτήριον.— **τοίνυν** = λοιπόν.— **μειρακίσκος** (καὶ **μειράκιον**) = νεανίσκος· ὑποκοριστ. τοῦ **μειραξ** = νεανίας.— **σφαλεῖς**, μετ. παθ. ἀορ. β' τοῦ ῥ. **σφάλλομαι** = κάμνω λάθος.— **ἐκτάδην ἐκείμην** = ἔπεσα κάτω ξαπλωμένος, ξαπλώθηκα κάτω.— **τί πρὸς ταῦτα**; = τί ἔκαμεν, ὅταν εἶδεν αὐτά;— **πρὸς τὸ αἰφνίδιον** = ἀπὸ τὸ αἰφνίδιον αὐτὸ γεγονός, μ' αὐτὸ τὸ ξαφνικό.— **οἶά με εἴργασται** = δι' αὐτά, τὰ ὁποῖα μοῦ ἔκαμε.— **ἐχρῆν** = ἔπρεπε (παρατ. τοῦ ἀπροσ. ῥ. **χρῆ**)— **λεωφόρος** = ὁ πλατύς, ὁ συνηθισμένος δρόμος (τοῦ φυσικοῦ θανάτου).

6. **Κράτης**, πλούσιος εὐπατρίδης Θηβαῖος, ὁ ὁποῖος περιφρονήσας τὰ πλούτη ἤλθεν εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ ἐγίνε θερμὸς ὀπαδὸς καὶ μαθητὴς τοῦ κυνικοῦ φιλοσόφου Διογένους.— **Διογένης**, βλ. διάλογον 3.— **ὄλκας** = φορτηγὸν πλοῖον.— **ἀνεψιός** = ἐξάδελφος.— **κλῆρος** = κληρονομία.— **ἡλικιώτης** = συνομήλικος.— **δеспότης** = κύριος, κάτοχος, — **ὑπερβαλλόμενοι ἀλλήλους** = ἀγωνιζόμενοι ποῖος νὰ περάσῃ τὸν ἄλλον.— **οὐδεπώποτε** = ποτὲ ἕως τότε.— **Σικυών**, ἀρχαιοτάτη πόλις τῆς Πελοποννήσου ἐπὶ τῆς παραλίας τοῦ Κορινθ. κόλπου, πλησίον τῆς Κορίνθου.— **Κίρρα**, ἀρχαία πόλις τῆς Φωκίδος εἰς τὸν Κρῖσαῖον κόλπον, πλησίον τῆς Ἰτέας.— **κατὰ μέσον τὸν πόρον** = εἰς τὸ μέσον τοῦ στενοῦ.— **Ἀντισθένης**, ὁ ἰδρυτὴς τῆς κυνικῆς φιλοσοφικῆς σχολῆς, μαθητὴς τοῦ Σωκράτους.— **οἶμαι καὶ οἶμαι** = νομίζω.— **ἡ χοϊνίξ**

(γεν. -κος), μέτρον χωρητικότητος ξηρῶν ἴσον πρὸς 315 σημερινὰ δράμια (48 χοίνικες ἀπετέλουν ἓνα μέδιμνον).— ὁ θερμός = τὸ λούπινον (εἶδος ὀσπρίου).— οὐδὲν γάρ μοι τούτων ἔδει = διότι δὲν εἶχα καμμίαν ἀνάγκην ἀπ' αὐτά.— ἐχρῆν = ἔπρεπε (παρατ. τοῦ ἀπροσ. ῥ. χρή).— σεμνότερα = σπουδαιότερα.— παρρησία = θάρρος γνώμης.— οὐκοῦν = λοιπόν.— ἤξουσι = θὰ ἔλθουν (τοῦ ῥ. ἦκω).

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Α'. ΑΙΣΩΠΕΙΟΙ ΜΥΘΟΙ

Εισαγωγικὸν Σημείωμα σελ. 7

	Σελ.		Σελ.
1. Λέαινα καὶ ἀλώπηξ ...	9	14. Κορπαστῆς	12
2. Ἐριφός καὶ λύκος	9	15. Ἴππος καὶ ὄνος	12
3. Βόες καὶ λέων	9	16. Ὄνος καὶ λεοντῆ	12
4. Λύχνος	9	17. Ἴππος καὶ στρατιώτης	13
5. Γυνὴ καὶ ὄρνις	10	18. Γεωργοῦ παῖδες	13
6. Κώνωψ καὶ βοῦς	10	19. Ποιμὴν ψεύστης	13
7. Αἶξ καὶ αἰγοβοσκός ...	10	20. Γεωργός καὶ παῖδες αὐτοῦ	14
8. Ἀλώπηξ καὶ βότρυες ..	10	21. Πατὴρ καὶ θυγατέρες ...	14
9. Κυνηγός καὶ δροτομός	10	22. Ἰατρός ἀτεχνός	15
10. Πῆραι δύο	11	23. Κύνος καὶ ἀλεκτρῶν καὶ	
11. Λέων καὶ ταῦρος	11	ἀλώπηξ	15
12. Λέων καὶ ὄνος καὶ ἀλώπηξ	11	24. Ξυλευόμενος καὶ Ἑρμῆς ..	15
13. Πίθηκος καὶ ἀλιεῖς	12		

Β'. ΕΚ ΤΗΣ «ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ», ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΥ

Α') ΘΕΟΓΟΝΙΑ

Εισαγωγικὸν Σημείωμα σελίς 19

1. Οὐρανὸς καὶ γῆ. Τέκνα αὐτῶν	21	2. Κρόνος καὶ Ῥέα. Γέννησις τοῦ Διὸς	22
		3. Τιτανομαχία. Νίκη τοῦ Διὸς	22

Β') ΑΝΘΡΩΠΟΓΟΝΙΑ

1. Προμηθεὺς	23	κλυσμός	23
2. Ὁ ἐπὶ Δευκαλίωνος κατα-		3. Ἑλλήν καὶ τέκνα αὐτοῦ ...	24

Γ') ΑΡΓΟΝΑΥΤΙΚΗ ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΑ

	Σελ.		Σελ.
1. Φοῖξος καὶ Ἑλλη	25	6. Ὁ μάντις Φινεύς. Αἱ Ἄρ-	
2. Πελλᾶς καὶ Ἰάσων	26	πυλαι	28
3. Οἱ Ἀργοναῦται	26	7. Αἱ συμπληγάδες πέτραι	28
4. Ὁ μέχρι Μυσίας πλοῦς	27	8. Οἱ Ἀργοναῦται εἰς Κολχίδα.	
5. Ἀπὸ Μυσίας μέχρι Θράκης	27	Ἰάσων καὶ Μήδεια	29

Δ') ΠΕΡΣΕΥΣ

1. Γέννησις Περσέως	31	3. Ἡ Μέδουσα ἀποτέμεται τὴν	
2. Περσεὺς πέμπεται ἐπὶ τὴν		κεφαλὴν	32
τῆς Γοργόνης κεφαλὴν	31	4. Θάνατος Ἀκροισίου	32
		5. Περσεὺς καὶ Ἀνδρομέδα	33

Ε') ΗΡΑΚΛΗΣ

1. Γέννησις καὶ ἀνατροφή Ἡ-		μάτων τοῦ Ἀγχείου	37
ρακλέους	34	στ') Αἱ Στυμφαλίδες ὄρνιθες	37
2. Πρῶτα κατορθώματα Ἡ-		ζ') Ὁ Κρής ταῦρος	38
ρακλέους	34	η') Αἱ Διομήδους ἵπποι	39
3. Μανία Ἡρακλέους. Δου-		θ') Ὁ ζωστήρ τῆς Ἴππο-	
λεία παρὰ τῶ Ἐϋρυσθεῖ	35	λύτης	39
4. Οἱ δώδεκα ἄθλοι :		ι') Οἱ βόες τοῦ Γηρονόου	39
α') Ὁ Νεμεαῖος λέων	36	ια') Τὰ χροισὰ μῆλα τῶν	
β') Ἡ Λερναία Ὕδρα	36	Ἑσπερίδων	40
γ') Ἡ Κερυνίτις ἔλαφος	37	ιβ') Ὁ Κέρβερος	41
δ') Ὁ Ἐρμάνθιος κῆρυξ	37	5. Ἡρακλῆς καὶ Δηιάειρα	41
ε') Ἡ κόπρος τῶν βοσκῆ-		6. Θάνατος Ἡρακλέους	41

ΣΤ') Οἱ ἄλλοι ἥρωες

1. Κάδμος	43	6. Θησεὺς	46
2. Μίνως	44	7. Μελέαγρος	46
3. Κάστωρ καὶ Πολυδεύκης	45	8. Νιόβη	47
4. Αἰακὸς	45	9. Ὀρφεὺς	48
5. Κέκροψ	45	10. Ἀλκίσις	48

Γ'. ΕΚ ΤΗΣ «ΠΟΙΚΙΛΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ,, ΑΙΛΙΑΝΟΥ

Εἰσαγωγικὸν Σημείωμα σελ. 53

Σελ.	Σελ.
1. Ἀλέξανδρος καὶ Φωκίων 55	11. Ἀναξαγόρου ἀταραξία 59
2. Ἐπαμεινώνδου μεγαλοφροσύνη 55	12. Αἰνείου εὐσέβεια 59
3. Ξενοφῶντος καρτερία .. 56	13. Σωκράτης καὶ Ἀλκιβιάδης 59
4. Γέρων ἀλαζῶν 56	14. Ἡ κατὰ Μυτιληναίους βαρυντάτη ποιηὴ 60
5. Αἱ τῶν Λακεδαιμονίων μητέρες 56	15. Θεμιστοκλῆς καὶ Ἱέρων ἐν Ὀλυμπία 60
6. Ξενοκράτους φιλευσπλαγχνία 57	16. Πᾶν μέτρον ἄριστον 60
7. Πλάτων 57	17. Λακεδαιμόνιοι περὶ φιλοκερδείας 60
8. Ἡ μάχη τῶν ἀλεκτρονίων 58	18. Ἡ Φερενίκη ἐν Ὀλυμπία . 61
9. Ἀρταξέρξης περὶ φιλοπονίας 58	19. Μειράκιον Ἑρετρικόν 61
10. Κρητῶν νόμος περὶ μαθημάτων 58	20. Τὰ Τέμπεη 61

Δ'. ΕΚ ΤΩΝ ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ «ΝΕΚΡΙΚΩΝ ΔΙΑΛΟΓΩΝ,,

Εἰσαγωγικὸν Σημείωμα σελίς 65

1. Χάρωνος, Μενίππου καὶ Ἑρμοῦ 67	4. Πλούτωνος καὶ Ἑρμοῦ 71
2. Πλούτων ἢ κατὰ Μενίππου 68	5. Ζηνοφάντου καὶ Καλλιδημίδου 72
3. Διογένους καὶ Μανσώλου 70	6. Κράτητος καὶ Διογένους . . . 73

ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΑΙ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Α'. Αἰσώπειοι Μῦθοι 77 - 79	Γ'. Ἐκ τῆς « Ποικίλης Ἱστορίας » Αἰλιανοῦ 93 - 97
Β'. Ἐκ τῆς « Βιβλιοθήκης » Ἀπολλοδώρου 86 - 92	Δ'. Ἐκ τῶν Λουκιανοῦ « Νεκρικῶν διαλόγων » 99 - 104

ΕΚΔΟΣΙΣ Θ' 1969 (VI) — ΑΝΤ. 70.000 — ΣΥΜ. 1808/20-5-69 — 1875/30-5-69

Ἐκτύπωσις — Βιβλιοδεσία Ἰ. ΡΟΔΗ — Ἀμαρουσίου 53 — Ἀμαρούσιον

0020556778

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΒΟΥΛΗΣ

